BLYTHE BRADLEY

Să iubeşti un străin

Traducerea şi adaptarea în limba română de ILEANA DINU

ALCRIS

Romance

Capitolul 1

Trevor Sinclair îşi ridică mâinile, întinzându-şi muşchii încordaţi; se aplecă apoi de câteva ori pe scaunul aflat în faţa biroului. Briza de după-amiază îi aduse mirosul florilor tropicale prin fereastra deschisă şi auzi chiar frunzele palmierilor foşnind. Oftă, privind frustrat spre maldărul de acte aflat în faţa sa pe birou.

Nu mai voia să se gândească la ce avea de făcut. Munca la compania sa îi trezea amintiri dureroase; în mintea sa, firma şi Amanda erau legate pentru totdeauna.

Trevor îşi frecă bărbia acoperită de o barbă aspră, pe care o lăsase să crească de la sosirea pe Bellington Cay. Numai dacă ar fi putut să şteargă toate amintirile şi… Şi ce? Ce i-ar mai rămâne?

Venise pe această insulă din Caraibe să scape de tot ce-i amintea de soţia sa, ca să-şi vindece rănile lăsate de moartea

Amandei. Dar cum să şteargă amintirile lăsate de cincisprezece ani de căsătorie? împărţiseră totul, de la munca împreună la ATS Industries, până la bucuria pe care le-o dădea succesul. Amanda îşi pusese amprenta pe fiecare aspect al vieţii lui.

Resimţi şi mai puternic durerea pierderii ei. Trecuse aproape un an de la moartea Amandei, dar el nu putea să se scuture de singurătate. Indiferent unde se ducea, sau ce făcea, viaţa nu mai avea sens fără Amanda.

— Cine spunea că viaţa merită trăită oricum? i se adresă unei păsări mărunte galben cu negru care ţopăia pe marginea balconului. Aceasta se opri să ia o înghiţitură de apă, apoi ajunse în faţa grămăjoarei de zahăr pe care i-o pusese Trevor de dimineaţă.

Trevor se ridică, iar pasărea îl urmări cu ochii ei

rotunzi.

— Te-ai obişnuit cu mine, nu?

Se afla de şase luni la Bellington Cay, unde sosise în miezul verii. Acum era luna noiembrie. Trăia ca un pustnic, vedea doar câţiva oameni care-i erau indispensabili, printre care şi Louise, menajera. Nu era de mirare că începuse să vorbească singur.

Îşi trecu degetele prin părul negru, împingându-l spre ceafă. Trebuia să se tundă sau să şi-l lege la spate. Dacă nu s-ar tunde ar arăta ca un pirat, în ochii turiştilor. Amanda ar fi râs de el. Din nou Amanda. Clătinând din cap, coborî scara şi o luă spre plaja unde valurile loveau alene ţărmul. Picioarele i se afundară în nisipul fin; mergea cu paşi mari, lucru cam greu din cauza nisipului pe care-l stârnea.

Începu să alerge până simţi o durere cumplită în genunchiul stâng. În cele din urmă, trebui să admită că avea treizeci şi opt de ani, nu mai era vreun licean care nu-şi cunoştea limitele.

Văzu lumini în faţa sa şi zâmbi. Va mânca un sandviş, şi poate va bea o bere în acel mic restaurant de pe plajă.

Diana Foster stătea în faţa biroului de la recepţie, privind-o pe femeia cu ochii trişti din faţa ei. Ce naiba ar fi trebuit să facă? Era vina ei că avionul avusese întârziere, iar ea pierduse legătura cu unicul zbor spre Bellington Cay? Nici măcar nu avusese timp să sune, să ceară să i se păstreze rezervarea.

— Regret, miss Foster, dar nu avem niciun pat liber. N-am putut să vă păstrez camera, când aşteptau alte patru persoane aici. Femeia chiar regreta, dar asta n-o ajuta cu nimic pe Diana.

— Nu puteţi telefona la alt hotel? încercă Diana, făcând eforturi să-şi păstreze calmul.

Femeia scutură din cap.

— Bellington are doar două hoteluri şi amândouă sunt pline ochi, la acest sfârşit de săptămână.

— Dar n-am unde să mă duc.

— Aţi mai putea apela la Jolly Roger Pub, la barmanul

de acolo. Joe se înrudeşte cu jumătate din locuitorii acestei insule.

Poate are vreo mătuşă care să vă închirieze o cameră pentru două sau trei zile. Asta dacă nu doriţi să dormiţi aici în hol.

— Jolly Roger? repetă Diana. Ideea de a găsi o cameră la un bar botezat după steagul unui pirat n-o încânta defel, dar cei aflaţi la nevoie n-au de ales, aşa că…

— Este tot pe strada asta, puţin mai jos, aţi trecut pe lângă el. Femeia nu mai ştia ce să facă să scape de ea, asta era evident.

Diana încuviinţă, amintindu-şi vag că auzise muzică dată destul de tare. O durea capul şi stomacul îi făcea probleme, iar vizita într-un bar zgomotos era ultimul lucru pe care şi-l dorea. Strângând din dinţi îşi luă valiza şi porni spre ieşire. Nu începea sub auspicii bune ceea ce considera că va fi o sarcină delicată şi dificilă.

Nu te mai gândi acum la Sinclair, îşi spuse. Se gândise destul la diferite moduri în care putea să-l abordeze, în timpul zborului prelungit din Iowa până la Nassau; acum, trebuia să se concentreze pe găsirea unui pat. După aceea, va vedea cum să-l abordeze pe cel care uitase că are o fiică şi nişte obligaţii.

Briza care o făcuse să se simtă mai bine când coborâse de pe vaporaşul care o adusese pe această insulă părea mai rece acum şi pe strada principală se aflau mai puţini trecători. Întrucât Jolly Roger era unul din puţinele locuri care dădea semne de viaţă pe această insulă nu avu probleme în a-l găsi. Cu toate acestea, când deschise uşa şi muzica dată la maxim o lovi chiar în faţă, împreună cu mirosul de mâncare şi cel de alcool, se gândi să se întoarcă la hotel să-şi petreacă acolo în hol măcar o noapte.

Locul era aglomerat, mesele pline de grupuri care vorbeau şi râdeau zgomotos. Se uită în jur să găsească un colţ mai retras, înainte de a discuta cu barmanul. Din nefericire, singurul loc gol era chiar la bar, dar după cum o favorizase norocul în ultimul timp, nici nu era de mirare. Înăbuşindu-şi un oftat, alese scaunul cel mai îndepărtat.

Lăsă lângă scaun valiza care cântărea destul de mult şi peste ea îşi aşeză poşeta. Faptul că se eliberase brusc de greutate, dar şi fumul dens o făcură să ameţească, aşa că se ridică repede de pe scaun.

Deodată, se simţi prinsă cu putere de umeri, în timp ce totul se învârtea cu ea.

— Ei, nu te simţi bine? auzi o voce masculină profundă, dar era prea concentrată să-şi ţină capul drept, pentru ca să se uite la el sau să-i răspundă.

Ea nu putea să leşine. Nu era acel gen de femeie. Închise doar ochii, strânse maxilarele.

— Vrei apă sau altceva?

Reuşi să încline din cap, cu ochii în continuare închişi. Nu mai suporta luminile şi muzica, îi sporeau starea de rău. Simţi că bărbatul îi duce un pahar cu apă în dreptul gurii. Apa rece o ajută; acum cel puţin nu-şi mai simţea gura uscată. Deschise ochii cu atenţie. Privi spre figura îngrijorată a bărbatului.

— Te simţi mai bine, miss? Sper că nu vei leşina.

— N-am leşinat în viaţa mea, încercă să-i răspundă, dar deveni brusc foarte conştientă de căldura mâinii aşezate pe braţul ei.

Sunt doar un pic ameţită.

— Nu vrei să mănânci ceva? o întrebă cel care o sprijinise şi-i oferise apa. Nişte fructe? Puţin zahăr?

Diana descoperi că nu-i mai era rău, aşa cum îi fusese pe vaporaşul care o adusese aici.

— Un ceai, poate. Şi un sandviş.

Bărbatul îi arătă o tablă unde erau scrise meniurile pe care le putea oferi barul.

Alese o supă şi o salată de pui, apoi vru să-l evite pe bărbatul care o sprijinise. Acum că se simţea mai bine, nu voia să-i lase o impresie greşită, numai pentru că o surprinsese într-un moment de slăbiciune.

— Încep să-mi revin, începu ea. Apreciez ajutorul tău, dar nu mai este nevoie acum. Privindu-l, simţi ceva neobişnuit. Omul părea destul de ciudat; reuşise, oricum, să-i stârnească suspiciuni. Dar nu pentru asta venise aici.

Trevor îi dădu drumul imediat, luându-şi paharul de bere din care sorbi îndelung. Aşadar, tânăra era turistă. O mai privi o dată; avea un chip delicat, oval, înconjurat de păr castaniu cu reflexe blonde, natural, ochi albaştri, în care se citea nedumerirea. Nu era frumoasă în sensul clasic al cuvântului, dar oricum, nu era o femeie obişnuită.

— Ai venit în seara asta cu vaporul? o întrebă el. I se părea firesc să continue să discute cu ea, pentru că nu-şi terminase sandvişul. De fapt, venise aici pentru că nu avea chef să mănânce singur, iar Joe barmanul era prea ocupat ca să-i ţină companie.

Diana încuviinţă.

— Avionul cu care am venit până la Nassau a avut întârziere şi am pierdut zborul de legătură până aici. Nu mi-a spus nimeni că vasul ăsta opreşte la fiecare insulă.

— Ai venit singură în vacanţă?

Joe sosi cu supa ei, înainte să-i poată răspunde. Diana îi fu recunoscătoare pentru întrerupere. Nu era genul de femeie care să lege conversaţii cu bărbaţii necunoscuţi, în baruri. Trăise întotdeauna după învăţăturile mamei; atentă, plină de solicitudine, o fiică grijulie, o tânără pe care se putea conta.

Avea douăzeci şi nouă de ani. Poate era momentul să se schimbe. Dar îşi aminti de viitorul lui Crystal de care se ocupa şi roşi, realizând că bărbatul cu chip de pirat o privea atent, aşteptând răspunsul.

De ce să nu profit de o clipă de răgaz? îşi spuse.

— De fapt, am venit aici cu treburi. Totuşi, sper să am şi puţin timp liber. Asta dacă voi găsi un loc în care să stau, adăugă.

— Ce ai făcut în acest scop până acum?

Trevor era intrigat că, pe chipul acelei femei se putea citi orice gând. Era interesant de urmărit.

— Recepţionera de la Bellington Sands a sunat la celălalt hotel, dar nici acolo nu era niciun loc liber. Mi-a sugerat să vin aici să vorbesc cu barmanul. Spunea că poate, una din cunoştinţele lui mi-ar putea închiria o cameră, măcar pentru seara asta.

Piratul încuviinţă.

— Joe ar putea cunoaşte pe cineva. De fapt, dacă nu va găsi nici el, o voi suna pe menajera mea, s-o întreb. Aici, pe insulă, toţi se cunosc între ei. Dar ce fel de treburi te aduc aici? Trevor îi zâmbi. Nu-mi imaginez că te-ar putea refuza cineva, miss…?

— Diana Foster, răspunse ea realizând că nu se prezentaseră.

— Trevor Sinclair.

Fiind prea uimită de locul în care se afla, Diana nici nu-şi dădu seama că scăpase lingura în farfurie. Acesta era chiar Trevor Sinclair? Mintea ei, întreaga ei fiinţă, se revoltă la gândul că avea în faţă chiar bărbatul pentru care străbătuse atâţia kilometri până aici.

— S-a întâmplat ceva? o întrebă Trevor luându-i mâna în palmele sale mari, surprins că mâna ei era atât de rece. Te simţi rău din nou?

Pentru o secundă, Diana se gândi să simuleze un leşin. Sau poate nici nu mai era nevoie să simuleze. Ziua aceasta îi provocase destule şocuri, care să ducă la un leşin real. Închise ochii, sperând că atunci când îi va deschide, se va trezi acasă la ea, în Pleasant Valley, Iowa.

— Vorbeşte, te rog… spune-mi, ce ţi s-a întâmplat…

Diana trase aer în piept, conştientă că în noaptea asta nu avea cum să se mai odihnească în propriul ei pat. Ce putea face? Nu putea spune motivele pentru care venise aici pe insulă.

— Îmi cer scuze, dar a fost o zi teribil de lungă, iar când am ajuns aici şi am găsit camera pe care o rezervasem închiriată de altcineva…

— De ce nu mă laşi să te duc acasă la mine? Sunt sigur că după ce te vei odihni bine, te vei simţi altfel… Trevor nu termină ce voise să spună, observând privirea ei speriată.

— Să stau la tine? Diana se simţi jenată de tonul ei ciudat, dar nu se putuse abţine. îi aruncă o privire grăbită. Părea un bărbat de treabă, îngrijorat de soarta unei străine.

Şi chiar aşa era, realiză Diana cu un şoc. Desigur, el nu avea cum s-o recunoască, pentru că n-o văzuse până acum, nici numele Foster nu-l făcea să ajungă la vreo legătură. Se întrebă ce reacţie ar fi avut bărbatul dacă s-ar fi prezentat ca Diana Johnson. Apoi renunţă la idee pentru că poate nici acest nume nu-i era cunoscut.

— Te deranjează ceva la această ofertă? întrebă Trevor eliberându-i mâna, făcând un efort să-şi ascundă iritarea la reacţia ei ciudată.

Desigur, nu mă cunoşti, dar parcă voiai să-i ceri lui Joe să-ţi închirieze o cameră. Asta n-ar însemna acelaşi lucru, să stai cu o persoană necunoscută?

Diana se trezi forţată să admită că aşa era.

— Iar dacă Joe ţi-ar oferi o cameră în altă parte?

— N-aş vrea să crezi că… de fapt, recepţionera de la celălalt hotel mi-a sugerat că acest Joe mi-ar putea fi de ajutor…

Trevor căpătă brusc un aer foarte serios. îl chemă pe Joe.

— Dragul meu, miss Foster caută o cameră pentru noaptea asta. Ştii pe cineva care ar putea s-o ajute?

Barmanul se încruntă apoi clătină din cap.

— Mă îndoiesc că pe insula asta se va găsi măcar un pat liber în noaptea asta; au sosit foarte mulţi turişti de pe insula Pine. Mătuşa mea, Louise, şi vara mea, Carrie, au primit şi ele turişti.

Diana trase aer în piept, uşor disperată. Oricum, nu se aşteptase să primească răspuns atât de repede la problema ei.

Joe, barmanul, se presupunea că i-ar fi găsit un pat pentru noaptea asta unde să-şi găsească liniştea şi să se poată gândi dacă acest Trevor Sinclair şi bărbatul pentru care venise pe insulă erau una şi aceeaşi persoană.

— Am o casă mare, miss Foster, şi adesea vin la mine prieteni şi tovarăşi de afaceri. Te asigur că vei fi în siguranţă acceptând invitaţia mea. După cum ai auzit de la Joe, sunt mulţi turişti care se cazează în casele private. Când trăieşti pe o insulă, trebuie să-i ajuţi pe ceilalţi.

Diana se străduia să-l privească în ochi, să-i cântărească invitaţia. Dar ar mai fi acceptat invitaţia acestui pirat plin de amabilitate dacă n-ar fi fost Trevor Sinclair?

Barmanul reveni cu sandvişul ei.

— I-am întrebat pe amicii mei şi mi-au spus c-au închiriat tot. Nu ştiu ce să vă sfătuiesc, miss.

— Mulţumesc, oricum, pentru încercare.

Trevor aşteptă să plece Joe.

— Se pare că sunt singura ta salvare, miss Foster. Asta dacă nu vrei să dormi în holul hotelului.

Trevor se simţea tot mai atras de femeia din faţa sa.

— Nu-mi place să deranjez oamenii, domnule Sinclair.

— De ce nu-mi spui Trevor, dacă tot vei fi musafirul meu?

— Dacă îmi vei spune Diana. Apreciez bunătatea dumitale, Trevor. A fost o zi foarte lungă pentru mine.

— În acest caz, mănâncă-ţi sandvişul, în timp ce eu îl voi chema pe Eban. El are staţia de taxiuri de pe insulă. Eu am venit pe jos până în oraş în seara asta să fac mişcare

Diana nu era sigură că vrea să meargă în casa lui. De când hotărâse să facă acest drum foarte lung din Iowa până în această insulă din Caraibe numai ca să discute cu tatăl lui Crystal, nimic nu mersese bine. Oricum, nu se imaginase nici în cele mai avântate visuri stând în casa lui.

Peste douăzeci de minute, apăru un taxi şi Trevor o invită să urce. Văzând acea maşină veche şi prăfuită, Diana îl întrebă pe Trevor:

— Este taxi?

— Da, oricum este mai bine decât să străbatem tot drumul pe jos. Simt că se apropie furtuna.

— Unde se află casa ta, mai precis? îl întrebă Diana.

— În capătul de sud-est al insulei.

Probabil, Trevor se amuza simţindu-i tremurul vocii.

La un moment dat, în faţa lor apăru o casă cu două etaje, pe fondul vântului care se înteţea şi al mării agitate.

Diana se înfioră, observând că nicio lumină nu era aprinsă în acea casă.

Doar nu se aştepta să stea doar cu el aici! Deschise gura vrând să obiecteze.

— Îmi pare rău că locul pare părăsit şi întunecat, dar când am pornit să-mi fac alergarea zilnică era ziuă şi nu mă aşteptam să revin atât de târziu.

— Locuieşti singur aici?

— Nu este prea departe de localitate. Menajera mea, Louise, vine pe jos.

Trevor descuie uşa.

— Intră şi ia loc, Diana. Se vede că eşti obosită. Eu voi aprinde focul, ca să se mai încălzească puţin atmosfera.

Diana se apropie de şemineul în care acum ardea un foc vesel şi urmări cum Trevor dispare în bucătărie, apoi apare pe scara de fier forjat care ducea de la bucătărie la etajul doi. Pentru un bărbat atât de înalt, se mişca foarte agil. Picioarele musculoase care se vedeau din şort erau ale unui atlet, nicidecum ale unui funcţionar de birou.

Aşadar cine era acest Trevor Sinclair? Era aceeaşi persoană care frânsese inima surorii ei, cel pe care mama lor îl pomenea din când în când, şi nu de bine? Diana se apropie de foc, dorindu-şi să găsească un răspuns la întrebările ei.

Tresări când începu să bată vântul foarte tare şi geamurile să se zgâlţâie. Trevor era un bărbat atrăgător, nu încăpea îndoială. Cu toate astea, Diana se afla în casa unui bărbat lipsit de sentimente, plin de cruzime, care nu voia să ştie nimic despre propria sa fiică.

Cu toate acestea, nu-şi neglijase obligaţiile de părinte timp de cincisprezece ani.

Ezitând, Diana se aşeză în cele din urmă pe sofaua aflată atât de aproape de şemineu. Catifeaua moale o învălui. Îşi scoase pantofii şi-i strânse picioarele sub ea.

Era prea obosită ca să mai înţeleagă ceva. Numai o minte clară putea înţelege cine şi cum era Sinclair Trevor în realitate, iar în acest moment o durea capul foarte tare. Abia mâine va transforma în realitate visurile lui Crystal. Acum, nu-şi dorea decât să se întindă pe canapea şi să închidă ochii pentru câteva minute.

Capitolul 2

Trevor se opri în capul scărilor, simţindu-se mult mai bine acum că se schimbase într-o pereche de pantaloni negri sport şi un pulover galben-auriu. Se obişnuise cu îmbrăcămintea lejeră de pe insulă, dar faptul că Diana se simţea stânjenită să fie singură cu el în casă, îl făcu să creadă că s-ar simţi mai bine cu o gazdă îmbrăcată foarte decent.

Dar unde dispăruse? observă imediat părul castaniublond şi-şi spuse că, probabil, fiind atât de obosită se întinsese puţin. Îşi drese glasul, dorind s-o atenţioneze astfel că se apropie, ca să n-o sperie, dar ea nu făcu nicio mişcare.

Trevor se apropie cu paşi mari de canapea, amintindu-şi că mai devreme ea leşinase. Veni aproape pe vârfuri şi văzu că avea ochii închişi şi figura destinsă, respira regulat, semn că adormise. Se relaxă.

Ştia cât de obositoare sunt călătoriile cu avionul. De multe ori el şi Amanda…

Trevor se crispă, realizând că nu se mai gândise la Amanda de câteva ore. Se simţi brusc vinovat, dar mai apoi interveni logica şi-şi spuse că dacă tot voia să scape de aceste amintiri, era bine s-o facă acum, când Diana Foster îi distrăgea atenţia de la durerea acută.

Nu putu să nu se bucure de liniştea, de pacea, de pe chipul femeii. Buzele ei pline erau uşor despărţite, genele groase, negre, ca nişte umbre pe obrajii palizi. I se păru că sesizează ceva familiar în chipul ei, poate pometii, nasul, dar nu putea spune dacă o mai văzuse înainte.

Poate în vreo revistă. Dacă i-ar fi fost prezentată, n-ar fi uitat-o. Diana Foster era o femeie care făcea o impresie puternică. Era şi foarte tentantă; Trevor se strădui să nu întindă mâna să-i mângâie buclele.

Surprins de propria sa reacţie, făcu un pas înapoi, îndepărtându-se de canapea. Ce naiba era această reacţie? Mai bine să bea o ceaşcă de cafea, să nu se mai gândească la Diana Foster. Sau s-o trezească, ca ea să-şi ocupe camera la etaj.

Trevor se întoarse la bucătărie unde-şi turnă cafeaua, apoi începu să se gândească la ce făcuse. Adusese acasă o femeie străină, dar frumoasă.

Diana visa că se afla acasă, în Pleasant Valley. Mama pregătea prăjitura de sâmbătă, care umpluse casa cu aroma ei. Mai trăia tata încă; muncea mult, ca de obicei, şi… Diana deschise brusc ochii, tocmai la timp să vadă un bărbat cu o tavă aplecat asupra ei, zâmbindu-i.

— Ai aţipit puţin?

Uşor dezorientată, îi întoarse zâmbetul. Îşi aminti imediat că se afla în casa lui Trevor Sinclair, că aţipise pe canapea, iar acum el îi oferea cafea şi prăjituri cu scorţişoară, una din slăbiciunile ei.

Jenată, vru să se ridice.

— Îmi cer scuze, Trevor, am vrut să închid ochii o clipă, dar…

— Nu trebuie să te scuzi, Diana. Mi-ai spus că eşti epuizată. Este vina mea că nu te-am condus de la început să-ţi arăt camera. Ştiu ce înseamnă să călătoreşti cu avionul. Te rog să te serveşti cu cafea şi prăjitură cu scorţişoară.

— Arată grozav. Tocmai visam la prăjiturile făcute de mama.

Trevor simţi că Diana se relaxase. Nu dormise mult, dar arăta mult mai bine acum. Decise că era momentul să-i pună unele întrebări.

— Îţi vei petrece toată vacanţa aici, sau doar o mică parte?

Diana păru să se înece cu cafeaua, dar reuşi să-l privească fără să se jeneze.

— Nu mi-am făcut planuri concrete, am ajuns aici sub impulsul momentului. Şi desigur, planurile mele depind dacă voi găsi sau nu un loc unde să stau.

Nu prea avea sens să-i spună, mai ales că păruse să aibă reticenţe, pe cine venise să viziteze.

— Eşti bine venită aici, cât vei dori să stai. După cum vezi, am multe încăperi.

Câtă generozitate! Ar fi fost poate mai impresionată

dacă nu s-ar fi întrebat de ce este atât de generos. Auzise că niciun bărbat nu manifestă atâta amabilitate faţă de o femeie dacă nu se aşteaptă să primească ceva de la ea.

— Ai o casă frumoasă. Eşti de mult aici?

— De şase luni.

— Nu… te-ai pensionat cumva? Sau poate te ascunzi de creditori? îşi dori brusc să-l fi întrebat pe contabilul mamei ei despre situaţia financiară a lui Trevor. Când aflase că nu mai primiseră banii pentru pensia alimentară a lui Crystal, lucru care se întâmplase în urmă cu doi ani, găsise câteva posibile explicaţii pentru motivul din cauza căruia Trevor îşi neglija fiica.

— Nu, sigur că nu. Mi se pare foarte simplu să ţin legătura cu compania mea de aici.

— Mă gândeam că eşti prea tânăr ca să… se opri brusc, realizând gafa făcută.

— Mai doreşti cafea? Mai am la bucătărie.

Mai multă cafea şi mai multe întrebări? Diana ştia că nu poate face faţă acestei situaţii stresante în seara asta.

— Cred că voi renunţa la cafea şi mă voi culca mai devreme; mă simt foarte obosită.

— De unde spuneai c-ai sosit aici? De pe coasta de vest?

— Iowa. Mi se pare c-am plecat de o săptămână de acolo. Diana se ridică încet, aşteptându-se să fie la fel de ameţită, dar asta nu se întâmplă. Dacă-mi vei spune în ce direcţie este camera mea, promit ca mâine să fiu mai coerentă.

Privind-o, Trevor înţelese că oricât ar insista, n-ar mai obţine informaţii de la ea în această seară, pentru că era foarte obosită.

— Ai două variante, pentru că există două camere pentru oaspeţi. Oricum, ţi-o recomand pe cea cu vedere în spatele casei.

De la fereastră vei putea vedea oceanul.

— Perfect, zise Diana. Îşi luă poşeta şi-l urmă pe scara de fier forjat, simţindu-se dintr-odată foarte nesigură. Casa părea foarte goală şi puţin cam ciudată. Nu

se simţi mai bine nici după ce aprinse lumina.

Simţi frisoane când îşi puse bagajul pe pat şi deschise apoi uşa băii.

— Baia face legătura cu cealaltă cameră de oaspeţi. Dacă ai nevoie de ceva, dă-mi de ştire. Voi mai sta jos o vreme. Dacă nu mai ai nevoie de nimic, ne vedem mâine dimineaţă.

— Mulţumesc, Trevor.

Diana nu făcu nicio mişcare, până nu-l auzi coborând scara. Ce căuta aici? Ce nebunie o făcuse să accepte invitaţia acestui bărbat?

Cu câteva zile în urmă, descoperise că în contul lui Crystal nu mai erau bani, iar fata trebuia înscrisă la o prestigioasă şcoală de muzică. Crystal suferise foarte mult că nu-şi avusese tatăl alături; oricum, n-o putea lipsi de educaţia pe care o merita datorită talentului ei.

Cu acest gând, Diana începu să despacheteze. Poate făcuse ce trebuia acceptând invitaţia lui Trevor. Acum, când se afla sub acoperişul lui, avea ocazia să-l studieze atent, să vadă ce fel de om este, înainte de a-i solicita banii.

Cu toate acestea, nu putu să nu se gândească ce misiune uşoară ar fi avut ea dacă Trevor ar fi fost genul clasic de om bogat arogant şi răsfăţat.

Iar faptul că inima îi bătea mai tare la perspectiva de a-l cunoaşte mai bine nu însemna nimic.

Întrucât era şomeră şi nici nu exista posibilitatea de a-şi găsi o slujbă înainte de începutul anului, nu avea cum s-o ajute financiar pe Crystal, iar problemele de sănătate ale mamei o forţau să vândă magazinul din Pleasant Valley.

Diana ridică hotărâtă bărbia, încercând să-şi alunge din minte problemele financiare ale familiei. Acum trebuia să se odihnească.

De mâine va începe să-i pună întrebări lui Trevor, întrebări care pe ea o chinuiseră ani de-a rândul. De pildă să-şi lămurească de ce refuzase să se însoare cu Eileen, când aflase că este însărcinată cu copilul lui.

Îşi adorase întotdeauna sora cea mare, deşi n-o

înţelesese niciodată; nici în copilărie, nici când Eileen se întorsese la Pleasant Valley cu Crystal, pe care Diana o privea ca pe propriul ei copil.

* * *

Trevor măsura încăperea cu paşi mari. Se aşeză pe canapeaua pe care stătuse Diana, obsedat de gândul c-o mai văzuse undeva. Sau poate cineva semăna cu ea.

Poate Harlan avea dreptate. La fiecare telefon, insista că este momentul ca Trevor să renunţe la a se ascunde pe insulă. Până acum nu-i acordase prea mare atenţie dar acum... pentru prima dată simţea dorul lumii de afaceri de la ATS Industries.

Urcând scara pentru a se duce în camera sa, Trevor era sigur de un singur lucru: avea inima mai uşoară în seara asta. Indiferent ce-i rezerva viaţa, aştepta să afle totul despre Diana şi vacanţa ei misterioasă.

Diana se răsucea pe patul tare, încercând să scape de coşmar. Trăsăturile familiare ale lui Ken o obsedau, dar nu erau acele trăsături senine, destinse, pe care le arăta lumii, ci un chip schimonosit de ură". O să regreţi, Diana, nu te voi lăsa să mă batjocoreşti aşa. Eşti soţia mea şi nu te voi lăsa să distrugi totul.

Am muncit atât de mult ca să realizez toate astea pentru noi. Mă auzi, nu te las să strici totul!"

Diana se ridică în capul oaselor. Unde se afla? Pe moment nu recunoscu nimic, se simţi cuprinsă de panică apoi brusc îşi aminti brusc seara trecută şi realiză că se afla în casa lui Trevor Sinclair.

Oftă şi se uită la ceas; era nouă şi jumătate! Dimineaţa era pe jumătate pierdută şi nici nu avea idee cum să înceapă discuţia cu Trevor.

Cu aceste gânduri, se duse la baie, să facă duş. Îşi aminti ce speranţe îşi făcuse când se căsătorise, fusese atât de mândră ca mireasă a directorului şcolii Clifton pentru fete. De fapt, Ken Foster fusese mentorul ei şi-l cunoscuse la şcoala unde lucra ca bibliotecară.

Ken îi făcuse curte cu mult romantism, se purtase foarte curtenitor. Ea ascultase cu bucurie în suflet

planurile şi visurile lui despre viaţa pe care o vor duce împreună. Îşi pusese viaţa în mâinile lui, se lăsase condusă până când, cu câtva timp în urmă, realizase că nu mai avea propria ei viaţă, dar nici nu se încadra în viaţa lui Ken.

Dar asta ţinea deja de domeniul trecutului. Diana ridică hotărâtă bărbia înainte, amintindu-şi divorţul care nu-i făcuse nicio plăcere.

Trevor o auzi coborând scara, în timp ce-şi turna a doua ceaşcă de cafea. Aşadar, Diana se trezise şi i se va alătura imediat. Curiozitatea lui sporise la maximum; tot nu ajunsese la o concluzie în privinţa motivului care o adusese pe această femeie pe insulă.

Nu se gândea s-o întrebe direct. Observase cum reacţionase seara trecută, când încercase să-i pună unele întrebări. Tot nu înţelegea ce-o făcea să reacţioneze ciudat uneori. Spera că nu era numele lui.

Scoase laptele din frigider, îi turnă şi un pahar cu suc de portocale. Dacă Dianei îi era foame îi va fierbe câteva ouă, îi va oferi şuncă şi gem. Louise îi cumpăra întotdeauna tot necesarul.

Trevor simţi că nu mai poate respira când o văzu în capul scărilor; purta pantaloni albi, avea picioarele lungi şi subţiri, cu coapsele frumos conturate. De pe chipul ei pierise încordarea de seara trecută, era acum plină de vitalitate.

— Bună dimineaţa, Trevor. Îmi pare rău c-am dormit aşa de mult. Sper că nu te-am ţinut de la…

— Bună dimineaţa şi ţie, şi nu-ţi face probleme, nici eu nu m-am trezit prea devreme. Poate pentru că stătuse toată noaptea treaz gândindu-se la ea, ca un adolescent îndrăgostit. Doreşti cafea? Sau poate chifle cu unt?

— O singură chiflă, te rog, şi cafea.

— Te simţi mai bine astăzi? Nu putea să nu vadă asta cu ochiul liber.

— Mult mai bine, mulţumesc. Mi-a plăcut camera pe care mi-ai oferit-o. Nu ştiu cum m-aş fi descurcat altfel. Diana simţi, fără să ştie de ce, dorinţa subită de a flirta cu el, dar îşi aminti imediat cu ce scop venise aici. Îşi aminti

brusc că la întoarcerea acasă trebuia să-i ofere o explicaţie lui Crystal, care spunea că n-o interesează defel cel care-i dăduse viaţa. Dar pe Diana n-o putea păcăli. După moartea mamei lui Crystal cu şase ani în urmă, interesul lui Crystal faţă de singurul ei părinte în viaţă, trebuia să fie mare.

— Doreşti jeleu de piersici? o întrebă Trevor.

— Da, cred că da, răspunse ea.

Apoi se gândi că nu avea rost să-şi facă probleme legat de acest bărbat pentru că fusese cel care-i distrusese sora. Tot el era cel care-i promisese o sumă mare de bani surorii ei, cu condiţia să nu mai audă nimic de copil…

— Ce vrei să faci astăzi? o întrebă Trevor.

Văzând că ea nu răspunde, probabil pentru că nu se gândise la acest lucru, continuă:

— Aş fi foarte încântat să-ţi arăt insula, dacă te interesează, desigur. Sau dacă doreşti poţi face plajă aici la mine, acum că furtuna a trecut. Trevor o privi intrigat. Ce dorea femeia asta, de fapt? Primea semnale confuze din partea ei. Imediat ce avea impresia că devine mai prietenoasă, îi aruncă o privire care-l îngheţa.

Diana îi înfruntă privirea, încercând să-i citească gândurile. Era un bărbat căruia cu greu îi puteai rezista.

— Sigur că mi-ar plăcea să văd insula, dar şi să fac plajă. Numai că nu vreau să te reţin de la treburile tale…

— Nu am probleme care să nu sufere amânare. Ce-ai zice de un picnic?

— Sună perfect, se trezi ea răspunzându-i cu entuziasm.

Apoi se gândi că va trebui să fie foarte atentă, să nu se lase fermecată de acest Trevor, cu toate că trebuia să-l cunoască mai bine, pentru a şti la ce se putea aştepta nepoata ei, Crystal. Dacă aceasta va trebui să dea ochii cu un tată căruia nu-i pasă de ea, efectele ar putea fi devastatoare.

Trevor urmărea emoţiile care se puteau citi pe figura Dianei. Ce o mai deranja acum? Când îi spusese de picnic se entuziasmase ca un copil, dar acum în ochii ei se citea ceva foarte ciudat întrevăzând o cale de a-i readuce

entuziasmul, o întrebă:

— Diana, vrei să luăm maşina, sau facem turul insulei pe jos?

— Poftim? Ea clipi des, realizând că fusese prinsă de propriile-i probleme şi nu auzise întrebarea lui. Scuză-mă, mă gândeam acasă şi… nu este aşa cu toată lumea? Pleci de acasă ca să scapi de problemele de acolo, apoi te trezeşti că-ţi faci probleme pentru ce ai lăsat în urmă, în loc să te distrezi.

Trevor încuviinţă.

— Dacă-mi vei da ocazia, mă voi strădui să te fac să uiţi toate problemele pe care le ai.

— Îmi place ideea!

— Te întreb din nou, mergem pe jos sau cu maşina? o întrebă el simţindu-se brusc foarte viu, aşa cum nu mai fusese de mult.

— Cred că mi-ar plăcea să mă plimb, dacă nu este foarte mult de mers.

— Insula are câteva mile în lungime şi o milă lăţime.

Desigur, dacă vrei să te plimbi pe coastă durează mai mult, şi poţi obosi.

— Ce te face să crezi că aş obosi prima? Fac jogging, sau mai precis făceam, înainte să se strice vremea.

— Şi eu am alergat azi-noapte pe plajă.

— Cred că este un loc dumnezeiesc pentru relaxare, zise Diana privind spre plajă. Sunt atât de plictisită că acasă merg mereu pe aceeaşi stradă şi nici când mergeam la şcoală…

— La şcoală, se încruntă Trevor. Eşti studentă?

— La şcoala Clifton pentru fete. Am predat engleza acolo, apoi am fost bibliotecară în acelaşi loc.

— Eşti profesoară?

— Este o muncă grea, dar trebuie s-o facă şi pe asta cineva. Dar acum sunt în vacanţă, nu mai vreau să aud de muncă.

Capitolul 3

— Cât ai spus că mai este până la golful Hibiscus? întrebă Diana, oprindu-se să-şi scoată nişte pietricele din

sandale.

— Ai şi obosit? o întrebă Trevor plin de solicitudine.

— M-a obosit scoaterea pietricelelor din sandale, minţi Diana, înfruntându-l. Regreta acum că era cea care obosise prima, după ce tot ea lansase provocarea de a face o plimbare lungă. Îmi este şi foame. De fapt, era îndreptăţită să simtă foamea pentru că era ora două.

— Golful este în faţa noastră, dincolo de acel pâlc de copaci. Trevor o privi vinovat. Cred că odată ce vom ajunge acolo vei considera că a meritat să faci acest drum. Cu puţin noroc ne vom bucura de el singuri. Turiştii nu se prea aventurează departe de oraş, până aici.

Probabil pentru că aveau bunul simţ de a se bucura de plajele însorite, se gândi Diana nu fără amărăciune. Ea s-ar fi oprit bucuroasă oriunde.

Trevor, care pornise înainte se opri aşa cum spusese, când ajunse la acel pâlc de pomi.

— Ei, ce zici? o întrebă el.

Diana tresări, uitând dintr-odată de picioarele care o dureau, văzând priveliştea care-ţi tăia respiraţia. Golful era ceva mai mic decât celelalte pe care le văzuse pe insulă, dar apa cuprinsă ca într-un căuş strălucea ca un giuvaier scump. Multe nuanţe de albastru şi verde străluceau acolo unde se termina nisipul alb strălucitor, iar briza blândă mişca tufele de hibiscus.

— O, Trevor… este… acum ştiu ce vor oamenii să spun când ceva îţi taie răsuflarea.

— L-am descoperit vara trecută, când căutam un loc mai retras. Drumul acesta este înfundat, nu duce nicăieri, astfel că oamenii nu prea vin pe aici. M-am gândit c-o să-ţi placă.

— Îmi pare atât de bine că m-ai adus aici, e fantastic.

— Asta înseamnă că ţi-a plăcut teribil şi nu te mai gândeşti la drumul lung făcut până aici?

Diana nu ştiu ce să-i răspundă, dorindu-şi ca din partea lui să nu mai primească semnale amestecate. Acum se simţea foarte apropiată de el, pentru ca în clipa următoare el să se retragă, de parcă ar fi simţit că trebuie

să păstreze distanţa.

Dorindu-şi ca acel moment de apropiere să revină, Diana îşi aruncă sandalele şi-l ajută să întindă faţa de masă pe nisip, apoi se aşeză lângă coşul cu mâncare. Poate după ce-şi va potoli foamea va putea gândi corect din nou. Dacă voia să-l cunoască pe Trevor Sinclair înainte de a-i vorbi despre Crystal, va trebui să se grăbească.

O mira faptul că n-o mai întrebase despre motivul real al vizitei pe această insulă.

Diana turnă limonada în timp ce el puse hrana pe două farfurii şi-i întinse una din ele.

— De asta te-ai mutat aici, la Bellington Cay, Trevor, pentru că iubeşti plaja asta şi liniştea de pe insulă?

Observă că starea lui de spirit se schimbă imediat.

— Am venit aici pentru că era una din proprietăţile de care nu m-am bucurat împreună cu soţia mea.

— Soţia ta? se miră Diana.

— Amanda a murit anul trecut.

— Îmi pare rău… n-am vrut să… n-am ştiut…

— Nu aveai de unde să ştii. Am venit aici gândindu-mă că îmi va fi mai uşor să trec peste pierderea ei într-un loc unde n-am fost împreună, dar m-am înşelat, se vede. Am realizat că fuga nu este o rezolvare.

În clipa aceea, Diana îşi aminti cum el o părăsise pe Eileen, cum suferise aceasta.

Cu optsprezece ani în urmă nu-i păsase să părăsească o femeie însărcinată cu copilul lui.

— S-a întâmplat ceva, Diana? o întrebă el, văzând că se încruntase.

La început, se gândi să schimbe subiectul, dar ştiu imediat că nu va putea continua să pretindă că a venit să piardă vremea aici pe insulă.

Trase aer în piept şi-i spuse:

— Este adevărat că fuga nu rezolvă problemele. Tocmai de aceea poate ar fi mai bine să-ţi spun motivul pentru care am venit aici.

Trevor realiză că părea aproape speriată, dar oricum ar fi fost, chipul ei îl fascina. Nu mai era femeia veselă

dinainte, dar nu era mai puţin fascinantă.

— Am sperat că vei avea încredere în mine.

— Să am încredere în tine?

Diana vru să spună ceva despre cei care nu merită să li se acorde încrederea în niciun fel de condiţii, dar chipul lui Crystal îi apărea mereu în faţa ochilor, aşa că spuse doar atât:

— Da, cred c-ar trebui să am.

Pentru o secundă, se simţi pierdută în profunzimea ochilor lui, dar îşi aminti imediat că acest bărbat era duşmanul ei, al celor pe care-i iubea.

— De unde să încep? Cu începutul, desigur. Mă cheamă Diana Johnson Foster şi sunt divorţată. Aşteptă o reacţie din partea lui, dar realiză imediat că numele ei îi era necunoscut. Trase aer în piept şi continuă: Eileen Johnson era sora mea.

— Eileen? Pe moment păru confuz, apoi privirea i se însufleţi. A, da Eileen. Eşti sora ei? Cea căreia îi spunea Dee Dee? De asta mi s-a părut chipul tău cunoscut. Ea te-a trimis la mine, sau…

— Nu chiar. Eileen a murit cu şase ani în urmă.

— O, îmi pare rău. N-am ştiut…

Pe moment, Diana simţi pornirea să-l lovească, să-i spună cât suferiseră ea şi părinţii lor, dar se opri la timp întrebându-se de ce nu întreabă nimic despre Crystal.

Trevor, care-i urmărea chipul cu atenţie, nu înţelegea de ce chipul ei părea acum furios, pentru ca mai apoi să treacă în confuzie. Nu că lui nu i-ar fi părut rău de Eileen, de care se despărţise cu optsprezece ani în urmă, dar…

— Faptul c-am cunoscut-o pe sora ta are legătură cu venirea ta aici? o întrebă el cu cel mai calm ton posibil.

Oare acest bărbat nu avea sentimente? se întrebă Diana.

— Dacă are vreo legătură? Sigur că are! Sunt aici ca să discutăm despre fiica ta.

— Poftim?

— Fiica ta, Crystal Johnson. Cea pe care ai dat-o uitării de câţiva ani.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, zise Trevor.

Diana nu putea să creadă că bărbatul care fusese atât de apropiat şi de prietenos cu câteva clipe în urmă nu avea sentimente omeneşti, uitându-şi propriul copil.

— Dacă apari aici cu vreo uneltire diabolică, Diana, cum că aş fi avut vreun copil cu Eileen, uită asta. Nu am niciunul.

— Nu are rost să negi în continuare, Trevor. Eileen este moartă. Chiar dacă nu-ţi pasă de Crystal, este copilul tău. Când acum doi ani ai încetat să-i plăteşti pensia…

— Ce am făcut? Ce pensie? Nu ştiu despre ce vorbeşti, Diana.

Diana îl privi cu toată atenţia, să descopere cel mai mic indiciu că minte, că încearcă să-şi renege propriul copil, dar nu văzu nimic în afară de confuzie, îndoială. Nici în cel mai cumplit scenariu pe care şi-l făcuse, nu-şi închipuise această posibilitate.

Trevor lăsă privirea în jos, amintindu-şi că el şi Amanda hotărâseră la un moment dat să adopte un copil, pentru că ea nu putea rămâne însărcinată. O privi lung pe Diana. Oare venirea ei aici era vreo schemă josnică de a stoarce bani de la el? Dar privind-o văzu doar confuzie şi durere în privirea ei.

— Ţi-a spus Eileen că am fi avut un copil împreună?

Diana încuviinţă.

— A adus-o pe Crystal acasă la Pleasant Valley, când fetiţa avea câteva săptămâni. Până atunci, nici măcar n-am ştiut că fusese însărcinată.

— Şi ai crezut că este copilul meu pentru că eu şi sora ta am trăit împreună un timp relativ scurt. Presupun că dacă Eileen ar fi ştiut că era însărcinată, n-ar fi părăsit colegiul ca să plece la New York. Probabil, a cunoscut pe cineva la agenţia de modele şi…

— Ce vrei să spui?

— Agenţia de modele care a recrutat-o din şcoală. Am vrut s-o conving să aştepte să termine liceul măcar, dar n-am putut. Prea mult îşi dorea să apară pe coperţile revistelor.

— De data asta eu nu ştiu ce spui, Trevor, dar tu i-ai plătit pensie lui Crystal timp de cincisprezece ani, am mandatele, ţi le pot arăta.

Trevor o privea la fel de nedumerit. Diana părea atât de sigură de ce spunea.

Nu credea că Eileen nu i-ar fi spus că era însărcinată. Nu se prea gândise de atunci la ea, pentru că în viaţa lui apăruse dragostea adevărată, Amanda.

— Eşti sigură că eu i-am trimis cecurile?

Diana păru pe moment nedumerită.

— Nu ştiu cine le semna, dar erau emise de Sinclair Inc. Nu ştiu cum poţi pretinde că nu ştii…

— Sinclair Inc, repetă Trevor. Dumnezeule, dacă spui adevărul…

— Te mai îndoieşti? Dar îţi pot aduce şi alte dovezi. Diana deschise portofelul din care căzură câteva fotografii ale lui Crystal. Cu inima bătându-i puternic Trevor le privi şi i se păru c-o are în faţă pe Eileen, dar ochii… ochii puteau fi ai lui.

— Continui să negi că ar fi copilul tău? îl sfidă Diana. Dar nu putu să-şi savureze satisfacţia, pentru că văzu clar în ochii lui că era din ce în ce mai uluit. Era limpede acum că nu ştiuse de existenţa lui Crystal. Văzu durerea din privirea lui când privea ultimele fotografii ale Eillenei, alături de fiica lor. Acum Trevor prea atât de vulnerabil, încât nu mai avea curajul să spună nimic. Ultimele fărâme de mânie şi de supărare împotriva lui pieriră.

— Ce s-a întâmplat, Trevor? Cum se face că n-ai ştiut de existenţa lui Crystal? Diana ezită o clipă, apoi continuă: nu ştiu cum ai plătit pentru întreţinerea ei în anii aceştia, fără măcar să fi…

I se păru că a trecut o eternitate până când Trevor şi-a ridicat privirea de pe acele fotografii, iar când o făcu arăta ca şi cum ar mai fi adăugat brusc câţiva ani peste cei treizeci şi opt pe care îi avea.

— După cum am mai spus, n-am avut nicio legătură cu plata acelor cecuri; Sinclair Co este firma tatălui meu, eu nu am nici măcar acţiuni la ea. Firma pe care o am este

împreună cu soţia mea, Amanda, şi se numeşte ATS Industries.

— Vrei să spui că tatăl tău i-a trimis pensia alimentară lui Crystal toţi anii aceştia?

— Aşa se pare. Dar ciudat este că nu mi-a spus nimic şi a trecut destul timp.

— Chiar n-ai ştiut nimic, Trevor?

— Dacă aş fi ştiut, crezi că m-aş fi rezumat la a trimite bani, Diana?

Este fiica mea… După câteva clipe, o întrebă: de când spuneai că n-aţi mai primit acele cecuri?

— Cam de doi ani.

— Pe atunci, tata a avut un atac de cord. Felice, cea de a doua soţie a lui, a preluat conducerea femei. Ea, probabil, a încetat plăţile. Dar mie de ce nu mi-a spus nimeni nimic, Diana? Nici Eileen, nici mama ta măcar. Sau tu…

— Eileen ne-a spus că n-ai vrut să ştii de existenţa fetiţei. Ne-a spus asta când a venit acasă cu fetiţa. A spus c-ai renunţat la drepturile părinteşti. I-ai frânt inima.

— Asta este o minciună. Nu ştiu ce s-a întâmplat.

Repet ce ţi-am mai spus. Eileen m-a părăsit; a plecat la New York promiţându-mi să mă sune, dar n-a făcut-o. La început, când a plecat, mi-a promis că mă sună, să mă cheme dar… apoi tata m-a trimis în Europa şi… am sunat de câteva ori la agenţia de modele dar nu mi-au dat-o la telefon sau poate nu era acolo. Am învăţat să consider că Eileen îşi făcuse nişte socoteli şi cariera de model avusese mai mare importanţă decât relaţia cu mine.

— Şi Eileen a sfârşit dând naştere unui copil pe cine ştie unde… Diana scutură din cap încercând să-şi amintească ce se întâmplase cu şaptesprezece ani în urmă. Ea era o naivă de doar doisprezece ani când sora ei venise acasă, iar mama făcuse tot psihilul ca ea să nu asiste la discuţiile cu Eileen. Totuşi nu înţeleg ceva; Eileen n-a amintit vreodată de tatăl tău, ne-a spus că n-ai vrut-o pe Crystal. Sunt sigură că ea a considerat acele cecuri ca venind din partea ta. Spunea că i-ai promis sprijin atâta

vreme cât nu va mai încerca să ia legătura cu tine.

— Nu este adevărat. Tatăl meu cred că i-a spus asta. Eu nu mi-aş fi lăsat copilul să crească singur fără mine. Mai ales că nici nu am alt copil. Dar acum nu mai contează. Vorbeşte-mi despre Crystal. Unde este? Cum se face c-ai venit tu până aici să discuţi cu mine? Sper că fetiţa nu are probleme…

Diana nu se putea înşela; privirea lui spunea că îşi dorea sincer să afle despre fiica sa. Diana se aşează mai comod şi începu să-i vorbească despre Crystal, despre prietenia dintre ele două, despre talentul ei muzical, care-l depăşise pe cel al profesorilor din Pleasant Valley.

— Acum este în anul final la şcoala de fete Clifton; eu lucram tot acolo. Primăvara trecută am făcut toate demersurile ca să participe la examenul de admitere la şcoala de muzică Wilding. Pe vremea aceea nu ştiam că nu vor fi bani de ajuns pentru ca să poată studia acolo.

Trevor o privi îngrijorat.

— De asta ai venit până aici? Pentru bani?

Tonul pe care spuse aceste vorbe o deranja, şi dintr-odată Diana se înfurie.

— Crystal este o pianistă foarte bună, dar n-are cum să urmeze studii mai înalte, fără să se pregătească în continuare. Cu boala mamei şi cu

— Ce-ar trebui? zise Trevor. Să scriu un cec?

Diana trase aer în piept şi-l înfruntă.

— Nu-ţi doreşti ca fiica ta să aibă şansa unei vieţi mai bune?

— Eu îmi doresc fiica, pentru Dumnezeu! Nu ajunge că voi toţi m-aţi privat de bucuria de a o avea până acum? Nu mai vreau doar să plătesc pentru ea, Diana. Vreau să fac parte din viaţa lui Crystal, de-acum…

Diana vru să-i răspundă, dar vorbele refuzau să se articuleze. Ar fi trebuit să se aştepte la asta.

Din clipa în care realizase că Trevor nici n-a avut habar de existenţa fiicei sale, totul se schimbase, iar acum nu ştia ce să spună ca să schimbe situaţia.

— Îmi pare rău, Trevor, începu ea, alegându-şi

cuvintele cu grijă. Nici nu m-am gândit… când am venit aici nu mă gândeam decât la Crystal şi la nevoile ei… te rog, iartă-mă că par insensibilă, dar am crezut întotdeauna că nu-ţi pasă de ea.

Trevor înţelese că Diana venise până în acest loc doar pentru c-o iubea pe Crystal, pe fiica lui. Dar nu era nici vina ei. Şi ea fusese minţită de un expert în ale minciunii.

Încercă să-i zâmbească.

— Înţeleg că nu ai nicio vină, Diana. Nici eu. Dacă tata n-ar fi deja imobilizat într-un cărucior cu rotile, aş fi avut o discuţie cu el… deoarece ne-a făcut viaţa nefericită, mie şi lui Crystal.

— Cum a fost posibil?

— S-a gândit că probabil îmi face un bine, protejându-mă. Ştia că Eileen m-a părăsit, aşa că a considerat că banii pot rezolva orice problemă. Nu înţeleg însă de ce nu mi-a spus niciodată, nici măcar după ce m-am însurat cu Amanda.

Diana îi privi chipul furios.

— Nu numai viaţa ta a fost afectată. Nici Eileen n-a dus-o mai bine.

Trevor oftă.

— Oricum, tata va trebui să-mi dea o explicaţie când ajungem acasă. Dar deocamdată să terminăm picnicul.

Diana era copleşită de emoţie. Interesul manifestat de Trevor faţă de fiica sa îi umplea toate gândurile. Venise aici sperând s-o poată apăra pe Crystal de un tată căruia nu-i păsa de ea, iar acum era pusă în faţa unei situaţii inedite: trebuia s-o protejeze de un tată care nu mai voia să trăiască fără ea.

— La ce şcoală este Crystal? veni întrebarea lui.

— La Sutton Falks, Illinois. Un orăşel nu prea departe de Chicago.

— Plec acolo cu primul avion.

— Nu se poate! exclamă Diana.

Trevor se crispă, pierindu-i din ochi strălucirea.

— De ce nu? Am pierdut deja şaptesprezece ani din

viaţa fiicei mele. Nu mai pierd niciun minut.

Diana înţelese că nu mai putea să-l oprească, deşi trebuia să încerce prin toate mijloacele s-o facă. Trase aer în piept şi-i spuse:

— Înţeleg nevoia ta disperată de a o vedea, Trevor. Dar nu poţi să apari dintr-odată în viaţa ei. Fata a crescut cu ideea că n-ai vrut niciodată s-o vezi. Nu cred că va accepta adevărul prea uşor.

— Cu cât mai repede va afla adevărul, cu atât mai bine. Ştiu că în cele din urmă ne vom împrieteni.

— Sunt conştientă că fata trebuie să afle adevărul. Dar cine să i-l spună? Şi mai ales sub ce formă?

Diana oftă.

— Are şaptesprezece ani, Trevor. La vârsta asta este destul de greu să anticipezi reacţiile unui tânăr. Oricum, săptămâna viitoare începe vacanţa, poate ar fi mai bine să aştepţi până atunci.

— Cum aş putea să mai aştept o săptămână?

Diana îi citi nerăbdarea pe chip. Cu toate astea, trebuia să câştige timp pentru ea şi pentru Crystal, mai ales. Săptămâna asta, fiind ultima din semestru, va avea foarte multe lucrări, trebuia să aibă mintea limpede.

Trevor o privi lung, încercând să înţeleagă dacă Diana chiar voia ca el să nu înceapă cu piciorul stâng relaţia cu fiica sa, sau era doar un subterfugiu, pentru a trage de timp?

— Ştie c-ai venit aici să mă cauţi?

Diana încuviinţă.

— Aşadar, ştie că eşti aici pentru bani.

— I-am spus că nu mai primeşte banii pentru educaţie şi că noi nu-i putem oferi de ajuns.

— Deci oricum, Crystal aşteaptă veşti de la tine.

— Cred că da. Crystal are foarte multe visuri, toate legate de muzică.

Dar nu şi de tatăl ei, dar asta se putea schimba, se gândi Trevor.

— Cred că ai dreptate, Diana, nu pot să apar acum în viaţa ei. Ar fi bine dacă ar putea veni aici în vacanţă. Vreau

s-o suni chiar astăzi, să-i spui că tot ce ştie sunt minciuni şi că vom petrece aici vacanţa ei, toţi trei.

Diana îl privi lung, apoi, după un moment de tăcere, spuse:

— O voi suna diseară.

Capitolul 4

Restul după-amiezii trecu parcă prea repede pentru Diana, în special din cauza promisiunii de a o suna pe Crystal. Ce să-i spună? Cum să facă o copilă de şaptesprezece ani să înţeleagă că o mai aştepta ceva greu de acceptat?

Acum, Diana nu mai punea la îndoială povestea lui Trevor; auzise acuzaţiile pe care acesta i le adusese tatălui său, la telefon, după întoarcerea de la picnic.

Diana oftă, ştiind că venise momentul să intre în casă, simţind privirea lui Trevor plină de aşteptări aţintită asupra ei. Nu-l putea învinui că abia aştepta să afle ce spunea fiica lui Crystal.

Oricum, Crystal va fi afectată de această veste, îşi spuse Diana.

Trevor o urmărea de la fereastra bucătăriei.

Cât mai voia femeia asta să stea afară? Era nerăbdător. Oare trăgea de timp? Nu înţelegea că abia aşteaptă să-şi cunoască fiica, de a cărei existenţă abia aflase?

— La ce oră să vă servesc cina? întrebă Louise, întrerupându-i gândurile.

— S-o întreb pe Diana.

Patruzeci şi cinci de minute mai târziu, Diana îşi aranjase părul, îşi schimbase fusta, şi se mai privise odată în oglindă. Venise clipa. Dacă mai întârzia, Crystal se ducea în sala de mese a şcolii şi cine ştie când se întorcea.

Se îndreptă cam indecisă spre încăperea despre care Trevor îi spusese că-i serveşte drept birou, ca să poată discuta în linişte. Apoi se mai întrebă pentru ultima oară ce să-i spună lui Crystal.

Auzi vocea cristalină a fetei şi o informă că vorbea din casa lui Trevor Sinclair, din Bellington Bay.

— Ce ţi-a spus, Diana? o întrebă Crystal, nerăbdătoare. Îmi va plăti şcoala în continuare?

— Am vorbit şi despre asta, draga mea, dar trebuie să afli ceva mai important. Ceva ce am aflat şi eu astăzi. Diana trase aer adânc, vrând să găsească vorbele potrivite pentru a-i spune fetei. Este un bărbat foarte simpatic. Sunt sigură că dacă ar fi ştiut… Diana se opri, pentru că fata nu spunea nimic. I se păru o eternitate până când putu s-o întrebe: Crystal, m-ai auzit? Mai eşti acolo?

— Şi tu îl crezi? Chiar crezi că n-a ştiut de existenţa mea? Vocea lui Crystal părea foarte nesigură.

Diana nu ştiu ce să spună. Şi ea avusese probleme să accepte adevărul cu care se confruntase pe neaşteptate.

— Este un om de treabă, draga mea. Sunt sigură că dacă ar fi ştiut… Probabil, tatăl lui a considerat că Trevor era prea tânăr ca să aibă o soţie şi un copil, şi de aceea a minţit-o pe mama ta.

— Şi acum ce vrea de la mine? Diana se înfioră auzindu-i vocea lipsită de emoţii. Se aşteptase la lacrimi, la bucurie, la uimire, dar nu la cinism.

— Vrea să te cunoască. Voia să plece spre tine cu primul avion, dar l-am convins să aştepte până la vacanţă. Oricum, te invită aici.

— Nu vin, fu răspunsul lui Crystal.

Diana îngheţă. Nu acesta era răspunsul la care se aşteptase.

— Nu vreau să-l cunosc. Să-şi ţină banii, o să fac rost de o bursă, o să văd eu…

Diana încercă s-o tempereze.

— Invitaţia lui Trevor nu are legătură cu banii, Crystal.

Este tatăl tău. Vrea să te vadă, să te cunoască, să te ajute pe viitor.

— Tu vrei să mă duc? întrebă Crystal cu vocea pătrunsă de îndoială.

— Sigur că da; de asta am fost de acord să rămân aici să-l ajut să se pregătească pentru vizita ta.

— Vei fi şi tu acolo? Nu pleci imediat?

— Nu, sigur că nu. Nu te-aş chema aici, să-ţi petreci vacanţa cu un străin. Voi fi şi eu aici. Nu plec. Aştepta ca fata să răspundă, dar văzând că n-o face, continuă: nu ţi-ar plăcea să-ţi petreci vacanţa pe insulă?

— Chiar vrea doar să mă cunoască?

— Tu nu vrei să-ţi cunoşti tatăl, Crystal?

— Poate. Răspunsul nu era prea clar, dar totuşi, nu era un refuz. Continuară să discute şi în cele din urmă fata acceptă, iar Diana răsuflă uşurată. Mai zăbovi câteva clipe, bucuroasă că reuşise să schimbe în bine viaţa nepoatei sale şi pe a acestui bărbat. Privi abia atunci în jur şi se înfioră. Văzu zeci de fotografii din care o privea acelaşi chip; cel al Amandei Sinclair. Poze din copilărie, din adolescenţă. Dacă acest Trevor venise pe insulă cu speranţa că va uita durerea morţii ei, alesese un mod cam ciudat de a o face.

Fusese o femeie frumoasă, fără îndoială, îşi spuse Diana luând un portret al Amandei de pe birou. Şi se pare că fusese şi inteligentă, pentru că îl ajutase să pună pe picioare o afacere foarte profitabilă. Femeia potrivită pentru el.

Din spusele lui Trevor, aflase c-o cunoscuse pe Amanda la câtva timp după plecarea Eileenei, aşa că n-o putea învinui pentru nefericirea surorii sale. Totuşi, nu-şi putea scoate din minte gândul că fericirea lui ar fi trebuit să fie a Eileenei şi a lui Crystal. Sau poate îşi dorea să fi fost a ei?

Se ridică uluită de implicaţiile propriilor gânduri. Ce era rău cu ea? Abia scăpase de o căsătorie nefericită cu jumătate de an în urmă; cum putea măcar să nutrească sentimente romantice faţă de un alt bărbat?

Mai aruncă o privire chipului acelei femei plin de candoare, luminos, apoi stinse lumina şi ieşi din încăpere.

Trevor se ridică de pe scaunul pe care stătuse, iar chipul lui îngrijorat o făcu să se simtă ruşinată pentru timpul pe care-l mai petrecuse în acea încăpere.

— Ei bine? Ce face, vine? Nu mă mai lăsa să aştept!

Diana încuviinţă. Era evident că Trevor abia

aşteptase răspunsul ei; îl privi lung, imaginându-şi ce tată bun ar fi fost în toţi anii aceştia pentru Crystal! Ani pe care egoismul propriului lui tată îi furase din viaţa lui şi a fiicei lui.

— Când?

— Ne va suna când face rezervările. Dar oricum, va fi aici miercurea viitoare.

Trevor era entuziasmat ca un puşti care anticipa vizita lui moş Crăciun. Ochii îi ardeau de emoţie.

Numai că lucrurile nu vor fi prea plăcute, îşi spuse Diana, amintindu-şi convorbirea telefonică. Crystal era şocată temătoare, ezitantă, un pic speriată, dar şi curioasă. Se ura pentru că trebuia să-i domolească lumina din priviri, dar era mai bine să-l pună în gardă. Crystal crescuse cu teamă şi ură, cu mânie, timp de şaptesprezece ani; îi va lua mai mult de câteva zile de soare cu Trevor ca să şteargă toate astea.

— Să înţeleg că n-a fost prea entuziasmată?

— Dă-i timp, Trevor. Te-a considerat duşman toată viaţa, omul care i-a frânt inima mamei ei.

— Dar i-ai spus că a fost totul o minciună.

— Îţi spun cu toată sinceritatea că şi eu mai am răbufniri de ură faţă de tine, deşi ştiu că n-ai fost vinovat de nimic. Iar eu am simţit că-mi placi, de cum te-am văzut. Crystal nici nu te cunoaşte, are doar explicaţia mea şi este prea mare ca să accepte ceva venit de la un adult, fără să-şi pună nişte întrebări.

— Se pare că nu va fi prea uşor, nu?

— Important este că va veni, şi odată ce te va cunoaşte… Diana simţi pornirea de a întinde mâna spre el pentru a-l mângâia pe obraz. Dar n-o făcu, amintindu-şi fotografiile din biroul în care vorbise la telefon.

Rămaseră într-o tăcere nefirească, până când intră Louise să-i anunţe că masa era servită.

Diana se ridică imediat, conştientă că femeia va pleca imediat ce se vor aşeza la masă, iar ea va rămâne din nou singură cu Trevor.

— Mă vei ajuta, nu? Nu prea ştiu să vorbesc şi să mă

port cu o adolescentă. Dacă ar mai fi o copilă i-aş fi cumpărat jucării şi… dar este doar cu câţiva ani mai mică decât mama ei, atunci când eram împreună. Dumnezeule, cum va decurge întâlnirea noastră?

Sesizând că Trevor începuse să intre în panică, Diana deveni brusc conştientă că trebuia ajutat.

— Nu te mai gândi la timpul care a trecut, ci la ce mai puteţi să trăiţi de acum înainte. Poţi ajunge s-o cunoşti, să faci parte din viaţa ei. Trebuie să treacă puţin timp.

Trevor, aşezat în capul mesei, o privi lung.

— Ai dreptate, începuturile sunt de obicei mai grele; dar odată ce va fi aici şi va vedea cât de mult îmi doresc să fiu cu ea, s-o cunosc, s-o iubesc, va căpăta încredere în mine. Va afla ce mult contează să ai un tată!

— Aşa va fi. Dar după ce rosti aceste vorbe, Diana simţi un fior. Odată ce Crystal îşi va regăsi tatăl, va mai avea nevoie de ea, de sfaturile ei?

— Spune-mi mai multe despre ea. Ce studiază, ce note are, ce-i place… ce nu-i place…

Trevor o urmări cu atenţie, bucurându-se de ce afla dar şi de lumina din ochii Dianei şi de chipul ei însufleţit. Ochii îi străluceau când vorbea despre Crystal; era evident c-o iubea ca o mamă. Apoi, brusc se încruntă.

— Unde era Eileen în timpul ăsta? o întrerupse ca s-o întrebe de primul recital de pian al lui Crystal.

Chipul Dianei se înăspri.

— Nu ştiu… Eileen n-a putut să-şi găsească o slujbă în Pleasant Valley şi a lipsit destul de mult, în copilăria lui Crystal. Ştia că mama şi cu mine vom avea grijă de fetiţă, şi voia să-şi câştige existenţa; nu suporta să depindă de… de ce-i trimitea tatăl tău.

Trevor îşi înăbuşi un suspin, fără să piardă însă inflexiunile vocii Dianei, şi mânia care se mai simţea dincolo de vorbele ei. Simţi o milă imensă faţă de Eileen, amintindu-şi cât de frumoasă, de inteligentă fusese, plină de viaţă, de farmec, apoi dispărând complet din viaţa lui.

— Tot de modeling se ocupa?

— Nu ştiu exact, spuse Diana. Nu prea vorbea despre munca ei. Dar când venea acasă era încărcată de daruri pentru toţi, fericită. Am sperat că va fi aşa mereu, dar după o vreme îşi pierdea lumina din priviri şi ştiam că va pleca din nou.

— Şi Crystal? Nu-i simţea lipsa?

Diana se crispă.

— Crystal ştia că mama ei o iubea, ne avea pe mine şi pe mama şi nu-i mai trebuia altcineva.

— Niciun tată, de exemplu? Vorbele i-au scăpat înainte de a realiza că face o greşeală. Vorbele Dianei despre trecutul pe care era mai bine să-l dea uitării concentrându-se asupra viitorului, i se păreau tot mai pline de sens acum. Trecutul era un câmp minat. Te rog să mă ierţi, Diana, n-am vrut să insist asupra felului în care era Eileen ca mamă, am vrut să ştiu doar cum a trăit Crystal.

Dacă putea să tolereze absenţa mamei, poate va reuşi să mă înţeleagă şi pe mine.

Diana îl privi lung, înăbuşindu-şi mânia, dar şi amintindu-şi de câte ori plânsese Crystal în braţele ei de dorul mamei.

— Ne-am descurcat destul de bine. Crystal a avut trei mame, în loc de una. îi lipsea Eileen, dar ştia că se va întoarce. Sunt convinsă că te va înţelege şi pe tine, va şti că ai fost victima uneltirilor familiei şi te va privi cu alţi ochi. Va trebui să ai doar răbdare şi vei vedea ce bine vă veţi înţelege.

— Vom avea răbdare cu toţii şi vom trece peste aceste momente, vom fi uniţi, ne vom ajuta.

Diana se înfioră la atingerea lui, dar încercă să se stăpânească, spunându-şi că de la despărţirea de Ken Foster rămăsese vulnerabilă, probabil. Şi oricum, de când divorţase de el nu se mai apropiase de alt bărbat. Imediat însă deveni conştientă era tatăl lui Crystal, nicidecum un potenţial... refuză să folosească cuvântul” iubit”.

— Ce-ai vrea să facem după masă? o întrebă Trevor, întrerupându-i gândurile.

— Nu m-am gândit încă, zise Diana, luată prin

surprindere. Ce propui?

— Întrucât astăzi e vineri, ambele restaurante vor avea orchestre şi se va dansa. Mai este şi un film bun, sau o plimbare pe plajă la lumina lunii.

Această ultima sugestie o încălzi teribil. Din nefericire nu avea chef de dans, nici de film. Dar o voce interioară îi spunea c-ar fi mai bine să se ducă la culcare devreme, să citească o carte bună eventual.

Cu o voce care nu semăna deloc cu a ei, spuse:

— Mi-ar plăcea o plimbare, după această masă delicioasă. Louise este o comoară.

— Asta îi spun şi eu mereu.

Diana se miră încă o dată de ceea ce simţea în prezenţa acestui bărbat. Ce se întâmpla? Nu era genul de femeie care să se lase prea uşor atrasă de un bărbat. Se simţi plină de confuzie şi de jenă.

Trevor o urmărea intrigat de emoţiile care i se vedeau pe faţă. Nu era prea sigur de ce vedea pe figura Dianei, dar observa foarte uşor că simţea ceva. Şi-i făcea plăcere ce vedea. Acest fapt îl uimi. I se păruse c-a trecut o veşnicie de când nu-l mai interesaseră sentimentele altcuiva. Mai precis de când o cunoscuse pe Amanda. Şi se simţi vinovat o secundă. Dar nici Diana nu era orice femeie, ci mătuşa fiicei sale, cea care o crescuse pe Crystal. Şi tocmai pentru asta vru s-o invite la plimbare pe plajă. Interesul pe care începuse să-l manifeste faţă de Diana nu avea nicio legătură cu căldura pe care o emana ea, cu zâmbetul ei frumos, cu picioarele ei lungi.

— Ce fel de muzică vor cânta acele orchestre? îl întrebă Diana.

— Nu ştiu. N-am petrecut vacanţa aici niciodată. I-am putea întreba pe Louise şi pe Joe, care cunosc tot ce se petrece pe insula asta. Sau am putea merge direct să vedem despre ce este vorba.

— Da, de ce nu? Dacă ai timp, desigur.

Diana încercă să se comporte nu ca musafirul lui, ci ca mătuşa lui Crystal.

— Nu am nimic altceva în afară de timp, Diana. Vom

merge şi dacă ne va plăcea vom rămâne, dacă nu…

Diana încercă să nu se bucure că se va afla toată seara în compania lui.

— Vom discuta şi programul pe care-l vom avea după sosirea lui Crystal. Aş putea s-o duc să vadă şi alte insule din jur.

Auzind cum îşi făcea planuri, Diana zâmbi.

— Dar deocamdată să pornim spre plajă, ne aşteaptă o plimbare foarte plăcută, te asigur.

Diana nu era pregătită să plece cu el la plimbare, mai ales sub lumina lunii; dar cum să refuze, când acceptase deja? Şi mai ales cum să-l refuze, când îşi dorea atât de mult să fie alături de el? îl privi oarecum speriată, neştiind cum va reuşi să se descurce cu ceea ce simţea când era cu el. Trebuia să se poată controla!

— Dacă mergem la plimbare, va trebui să-mi schimb pantofii, am pierdut prea mult timp data trecută, încercând să-mi scot nisipul din sandale. Ne vedem în câteva minute, adăugă ea ridicându-se.

Trevor se încruntă, urmărind-o cum urcă scara. Ce făcuse? Diana păruse chiar speriată de invitaţia lui. De ce oare? Iar el tocmai îşi imaginase cum ar fi s-o strângă în braţe, s-o sărute… Dar oricum nu va profita de proaspăt formata alianţă dintre ei.

Sau poate ce observase nu avea legătură cu el; îşi aminti cât de tensionată îi spusese că este divorţată. Mai încercase s-o facă să vorbească despre viaţa ei, dar ea îi evitase întrebările. Era evident că nu voia să vorbească despre trecutul ei.

Scutură din cap, întrebându-se ce fel de bărbat fusese acela care divorţase de o femeie ca ea. Unul care nu merita să se numească bărbat, desigur.

Se simţi iritat, constatând cât de puţine ştia despre ea. Probabil fusese căsătorită cu vreun puştan care nu avea altceva în minte în afară de sex, sau poate unul care se simţise neglijat pentru că Diana se îngrijea de Crystal. Cine ştie? Se hotărî să n-o mai lase în seara asta până nu-i va răspunde la întrebări. Va afla totul despre fiica lui,

Crystal. Şi despre Diana.

O aştepta la picioarele scării. Diana simţi că nu mai are aer când îl văzu. Un pirat cu ochii unui poet şi sexapil… ei bine, nu se va mai lăsa din nou sub vraja lui. Tocmai petrecuse singură în camera ei zece minute timp în care-şi spusese că era atât de atrasă de el ca rezultat al frustrării pe care o simţise după despărţirea de soţul ei.

Trevor vibra de emoţie. Abia aştepta să-i pună toate întrebările, să afle totul de la ea.

Diana îşi spuse după câteva minute că poate reacţionase exagerat, făcându-şi probleme în privinţa reacţiilor ei faţă de acest bărbat. El se ascunsese în acest colţ de lume, pentru a uita rănile trecutului, şi nu trebuia să-şi facă probleme în privinţa lui, poate. Dar ea? Ştia acum că nu-l iubise pe Ken, dar asta nu-i făcea suferinţa mai uşoară.

— Diana, te simţi bine? o întrebă Trevor cu multă blândeţe. Simţind că era îngrijorat pentru ea slăbi pasul, realizând că picioarele îi alergaseră la fel de repede ca gândurile.

— Da, sunt bine, mă bucur de aerul curat. Observă că minţise cu uşurinţă. Este atât de frumos.

— Aşa, este confirmă Trevor, privind-o lung. Simţi privirea lui ca pe o mângâiere, dar inima începu să-i bată tare din nou când el întinse mâna, îndepărtându-i o şuviţă rebelă de pe faţă. Simţi fiori la atingerea lui, apoi tot trupul îi luă foc. Mâna lui era atât de caldă, privirea atât de incitantă… încercă să se controleze, spunându-şi că era o nebunie să simtă toate astea.

Trevor îşi retrase mâna, pentru că şi el simţise atingerea ei într-un fel care-l făcuse să se înfioare. Când îl privea Diana, nu putea decât să vadă că era frumoasă dar şi vulnerabilă. îi privi lung gura cu buzele pline deschise, ca o invitaţie… ar fi fost bine să le reziste!

Îşi mută privirea la valurile care spălau plaja. La Crystal, fiica sa trebuia să se gândească acum, nu la Diana. Nu putea risca să le piardă pe amândouă comportându-se ca un adolescent nesăbuit.

Trase aer în piept şi o întrebă:

— Aşadar tânjeşti după orele pe care le predai la şcoala lui Crystal?

Diana deveni şi mai rigidă, simţind cum i se distrusese iluzia momentului apropierii de el.

— Sigur că-mi lipseşte predarea şi mai mult îmi lipseşte Crystal, dar atmosfera la Clifton era destul de restrictivă. Şi oricum, ea va absolvi în primăvară, aşa că voi căuta o altă slujbă. Nu avea probleme în a discuta cu Trevor despre Crystal, dar nu şi despre viaţa ei care era foarte departe de ce şi-ar fi dorit. Nici mamei nu putuse să-i dea o explicaţie coerentă.

Chiar dacă nu mai era atât de aproape de ea Trevor simţea că s-a schimbat ceva în atitudinea Dianei.

O supăra ceva şi realiză brusc că nu avea legătură cu el sau cu Crystal.

— De asta ai plecat de acolo pentru că nu mai voiai să lucrezi după absolvirea lui Crystal?

— A avut mai multe motive. Cel mai important a fost boala mamei.

Trevor o privi lung în lumina aruncată de razele lunii. Oare boala mamei era explicaţia tristeţii din privirea ei?

— Cât de gravă este?

— Este gravă dar ar putea deveni foarte severă datorită climei de la noi. Anul acesta sora ei a invitat-o să stea la ea şi clima de acolo a făcut minuni.

— Iar tu te-ai ocupat de magazinul mamei?

Trevor încerca să lămurească fiecare aspect al vieţii ei pentru a ajunge să înţeleagă unde îl putea integra pe soţul ei, mai precis pe fostul ei soţ.

— Nu ne mai putem ocupa de el, aşa că am găsit un cumpărător, dar şi cu vânzarea vor fi probleme. Cum să-i explice lui Trevor ce greu se putea vinde un magazin mic de haine, pentru ca să-i şi asigure un venit permanent mamei?

— Cred că pentru Crystal este greu să nu te mai aibă la Clifton.

— Cred că este deja prea matură ca să mai vrea să-şi

aibă mătuşa aproape.

— Presupun că vei începe să-ţi cauţi o altă slujbă? zise Trevor care realiza că nu ajungea nicăieri dacă voia să fie subtil.

— Da, după vinderea magazinului, zise Diana cu un oftat, simţindu-se mai afectată de îndoială ca oricând.

Ştiu că primăvara nu este momentul potrivit să cauţi o slujbă, dar…

— Te pot ajuta în acest sens?

— O, nu, îmi pare rău c-am deschis acest subiect; am venit aici să rezolv problema lui Crystal, nu să-mi fac probleme pentru mine. Se va ivi ceva.

Capitolul 5

Diana simţi cum o cuprinde neliniştea dar şi dezamăgirea, când văzu că se apropiau de casă. Deşi vorbiseră ca doi prieteni în ultima jumătate de oră, simţea că între ei dăinuia o întrebare, pe care el nu avea curajul să i-o pună. Era tot mai conştientă de căldura braţului lui aşezat pe umerii ei. Era o seară frumoasă, uşor confuză, cu multe stele, cu luna care-i împiedica să calce pe iarba de lângă drum.

— Ai obosit? o întrebă Trevor, îngrijorat că nu mai scosese o vorbă de câteva minute.

— Este atât de frumos aici! Probabil că te simţi ca în rai, trăind zi de zi în acest loc.

Trevor slăbi pasul.

— Frumuseţea asta trebuia împărţită cu cineva, Diana. Mi-am dat seama de când ai venit tu… Cred că mi-a făcut la fel de multă plăcere explorarea insulei ca şi ţie, care abia ai venit. Trevor se opri, strângând mai mult braţul cu care o ţinea după umeri, încât aproape o forţă să se întoarcă spre el. Diana realiză c-ar fi trebuit să spună ceva, să-i distrag atenţia pentru ca să poată intra în casă. Dar şi acolo vor fi tot singuri…

— Diana… şopti el. Întinse mâna spre chipul ei urmărindu-i contururile cu degetul. Diana simţi că va fi sărutată. Ştiu asta înainte ca el să-şi ia mâna de pe umerii ei, vru să se depărteze de el dar nu putu. Voia să strice

vraja momentului. Dar nu făcu decât să-şi lase capul pe spate. Gura lui era fierbinte, barba îi atinse obrazul ca o adiere de vânt, iar voinţa ei se destrămă imediat şi se trezi strânsă la pieptul lui puternic, apoi chiar învăluindu-l cu braţele.

Trevor o simţi relaxându-se sub îmbrăţişarea lui. Diana mai încercă o rezistenţă cu ultimele puteri. Dorinţa puse stăpânire pe amândoi. Dar amintirea Amandei îi potoli pornirile. Încă dorind-o, Trevor se depărtă de ea, conştient că încă nu erau doar ei doi. Nu era cazul să facă asta, mai ales cu Diana. Ei doi trebuia să fie doar prieteni; ea urma să-l ajute cu Crystal, el să-i găsească o slujbă. În afară de asta… O cum ar fi vrut să treacă dincolo de asta! Dar el nu mai era un adolescent cu sângele înfierbântat. Trebuia să se gândească la consecinţe, la implicaţiile asupra celor din jur. Se depărtă de ea.

Ce se întâmplase? se întrebă Diana. De ce se retrăgea? Oare pentru că i se abandonase cu uşurinţă?

— Te rog să nu crezi că…

Trevor se opri, realizând că nu ştia ce urma să spună ea. Nu avea de gând să-şi ceară scuze, pentru că nu-i părea rău c-o sărutase, dar nu voia ca ea să înţeleagă greşit sau…

— Ce vrei să spui, Diana?

— S-a întâmplat poate din cauza vrăjii lunii…

— Luna ar fi un motiv, dar frumuseţea ta este totul, Diana.

Complimentul lui o făcu să-şi deschidă inima.

— Sau poate pentru că suntem amândoi singuri şi un pic vulnerabili?

— A fost o zi plină de emoţii, admise Trevor. Şi el îşi dorea să uite ce simţise când o strânsese în braţe. Astăzi am aflat că am o fiică! Nu-i puţin!

Diana încuviinţă, conştientă că se simţise oarecum dezamăgită că Trevor renunţase aşa de uşor la a o mai săruta. Se simţise atât de bine în braţele lui încât n-ar fi vrut să se mai desprindă. Asta ar fi trebuit s-o îngrijoreze, dar nu se întâmplase aşa.

Odată ajunşi în sufrageria unde Trevor se străduia să aprindă cărbunii din şemineu, ea reuşi să se debaraseze de fanteziile erotice. De acum înainte va trebui să renunţe la plimbările sub clar de lună cu Trevor, dacă nu voia să se facă de râs. Acest bărbat i se părea prea tentant.

Scutură din cap, neînţelegând cum renunţase Eileen la un asemenea bărbat. Oare chiar îşi dorise cariera în modeling mai mult ca pe el? Sau mai avusese alternativă?

— Vrei să vedem un film? o întrebă Trevor.

Ea roşi.

— Îmi cer scuze mă gândeam la altceva; da, un film ar fi grozav!

— Am o colecţie destul de mare, ar fi bine să alegi tu ceva. Iar dacă doreşti să vezi ceva ce nu am spune-mi şi Harlan îl va aduce.

Diana scotoci primele casete, apoi exclamă încântată:

— Să cer altele? Glumeşti! Ai aici o colecţie fabuloasă! Mi-ar trebui câteva luni să le văd pe toate.

Tăcerea care se lăsă după manifestarea ei de entuziasm păru mai profundă decât altele. Obrajii începură să-i ardă când realiză implicaţiile cuvintelor ei.

Simţindu-i stânjeneala, Trevor se duse la bucătărie.

— Vrei cafea, sau puţin vin? Sau floricele?

— O cafea, poate.

— Nu trebuie să te temi pentru silueta ta.

Diana roşi din nou, iar Trevor se întrebă cât de grele vor fi zilele următoare pentru amândoi. Fusese căsătorit prea multă vreme şi nu mai ştia să se poarte ca un bărbat singur. Scurtele aventuri pe care şi le permisese de la moartea Amandei îl lăsaseră pustiit.

Dar Diana era altceva. După ce o sărutase nu-i zburaseră gândurile din nou la Amanda. De fapt, îi făcuse foarte mare plăcere s-o sărute. Numai că fusese un gest nepotrivit. Nu putea s-o sărute pe mătuşa fiicei sale, lucrurile s-ar complica foarte mult.

Simţindu-se confuz, se întoarse în sufragerie. Diana îi zâmbi, iar el se simţi atât de bine, cum nu se mai simţise de luni de zile.

Diana se trezi zâmbind, cu inima uşoară, văzând cum razele soarelui pătrund prin fereastra care dădea spre ocean. Îşi aminti seara petrecută cu Trevor. Cine ar fi spus că-i plăceau filmele clasice cu actori celebri? Cine ar fi spus că se va simţi atât de bine, aici cu el?

Se ridică în caut oaselor şi se întinse. Probabil Louise venise deja, pentru că se simţea miros de prăjitură în casă. Se îndreptă spre baie. Nu voia să se obişnuiască cu acest fel de viaţă pentru că nu şi-o putea permite dar dacă tot se afla aici, era bine să se bucure de fiecare minut…

Trebuia să facă vizita lui Crystal un succes şi ştia că nu-i va fi uşor.

Trevor o aştepta la capătul scării.

— Era timpul să cobori, o necăji el, cu ochii strălucind de încântare. Am deja o listă de lucruri pe care să le facem când va veni Crystal. Tu va trebui să-mi spui ce-i place mai mult.

Diana se simţi dezamăgită. De ce oare crezuse că entuziasmul îi fusese adresat ei? Amintirea sărutului lui care-i obsedase visele era o dovadă că era vulnerabilă în faţa lui, însemnând că era mai bine să se ocupe de problema lui Crystal. Scutură din cap.

— După ce voi bea cafeaua discutăm şi despre listă.

După ce revizui lista, conchise că nepoata ei trebuia să stea o lună la Bellington Bay ca să poată face tot ce scrisese tatăl ei. Dar când se schimba pentru masa de prânz realiză că deja nu-i mai păsa. Nu-i plăcea să plece din acest paradis. Se privi în oglindă şi-i plăcu ce văzu. Schimbarea se petrecuse în doar două zile.

Trevor care o aştepta exclamă plin de încântare văzând-o.

— De mult timp n-am mai văzut o femeie aşa de frumoasă în casa asta! Abia aştept să te scot la dans diseară!

— Şi eu aştept cu încântare, n-am mai dansat de vreun an.

— Pentru că şi cu mine s-a întâmplat la fel, va trebui să ai grijă să nu te calc pe picioare.

— Vom lua-o mai încet, spuse ea fericită de primul semn că Trevor îşi mai uitase supărarea.

— Voiam să te întreb dacă nu vrei să-i telefonezi mamei tale înainte de masă.

N-ar fi bine să-i vorbeşti de mine şi despre ce am plănuit pentru vacanţa lui Crystal?

Diana fu luată prin surprindere de schimbarea subiectului.

— O, nu, nu cred că trebuie. Diana observă că lui îi pieri numaidecât zâmbetul. De ce acum? se întrebă ea mental, dorindu-şi să se fi gândit mai mult la ce avea să-i spună mamei. Conştientă că el o privea cu atenţie, se forţă să-i zâmbească. Mama şi-ar putea face probleme tocmai pentru că nepoata ei ar face un drum atât de lung singură. Aş prefera să-i spun când ajunge aici.

— Nu se va mira unde îşi petrece Crystal vacanţa? Trevor continua s-o studieze. Ce se întâmpla? Era ceva ce nu putea să-i spună? De ce nu ardea de nerăbdare să-i spună mamei ei ca acum Crystal avea tată şi viitorul îi era asigurat?

— Eu şi Crystal ne făcusem planuri să ne petrecem vacanţa în Pleasant Valley, nu în Arizona, aşa că mama nu-şi va face probleme.

Cum putea Diana să-i spună că, de fapt, pe el încerca să-l protejeze? Nu ştia cum va primi mama informaţia că tatăl lui Crystal voia brusc să se implice în viaţa ei. Oare mama nu va încerca să-l ţină la distanţă? Căci în ochii ei, Eileen era victima, iar Trevor Sinclair doar un ticălos, care distrusese viaţa perfectei sale fiice.

— Dar eu… începu Trevor, apoi se opri observând că Diana se crispase. Lipsea ceva din ce-i spusese despre boala mamei? Aş vrea doar să afle toată lumea că nimeni nu mă va putea opri să fiu alături de fiica mea, acum când am aflat de existenţa ei?

— Ştiu asta, Trevor, şi vreau să-i spun mamei, dar nu este momentul.

— De fapt, eu nu sunt prea priceput în problemele de familie. Familia mea n-a fost prea unită. Mama a fost

mereu ocupată cu acţiunile caritabile, aşa că eu aveam grijă să mă dau la o parte din calea tuturor.

Diana şi-l imagină cum era copil.

Dintr-odată i se păru mai uşor să înţeleagă cum putuse tatăl lui Trevor să-i ascundă atâta timp că avea o fiică. Din fericire, Amanda avea o familie mare şi unită, care m-a acceptat imediat.

Amanda! Numele ei alungă sentimentele calde ca un duş. Era totuşi mai bine să-şi amintească; Trevor încă îşi mai plângea soţia moartă. Trebuia să şi-l scoată din minte, altfel va sfârşi mai rău decât sora ei, Eileen.

Dar când ajunseră la clubul Bellington Sands, temerile i se risipiră. Locul nu avea nimic legat de seducţie, aşa cum îşi închipuise ea. Mesele fuseseră împinse la perete, iar uşile fuseseră deschise larg spre terasă, unde cânta o orchestră cu multă eleganţă. Vârsta dansatorilor era foarte diferită; de la copii până la cupluri de oameni în vârstă.

— Crezi că lui Crystal o să-i placă aici? o întrebă Trevor, conducând-o spre o masă.

— Va fi fascinată.

— Dar tu?

— N-am văzut un local mai plăcut în viaţa mea.

— De aceea vine atâta lume aici. Toţi se simt fericiţi aici pe insulă.

— Este firesc să se simtă aşa. Simţi o strângere de inimă la gândul că va veni şi ziua în care va trebui să plece de aici.

Trevor oftă. Numai Dumnezeu ştia că el nu apucase să fie fericit pe insula asta decât în seara când o sărutase pe ea!

— Eşti gata să ne aventurăm pe ringul de dans? o întrebă el parcă vrând să evite o discuţie despre sentimentele sale.

— De ce nu? răspunse Diana fericită la perspectiva că se va afla în braţele lui, dar şi temătoare, ştiind că-şi va pierde din nou controlul. Întotdeauna gândise înainte de a acţiona dar acum, se pare că reacţiile emoţionale primau.

Când se simţi prinsă după mijloc de Trevor îşi alungă toate gândurile negre din minte şi se abandonă dansului, lăsându-se condusă.

— Dansul cred că este precum înotul călăria sau mersul pe bicicletă, nu-l poţi uita, murmură Trevor. Numai că dansul este cel mai plăcut din toate.

— Aşa este, răspunse Diana căreia nu-i mai păsa de nimic, voia doar să se bucure de această seară frumoasă; nu se mai distrase de mult. De mâine va avea timp destul să-şi facă probleme de viitor.

Era trecut de ora două din noapte când Trevor o conduse spre casă…

— A fost grozav, spuse ea, n-am mai dansat de mult.

— Nu mergeai la dans cu soţul tău? o întrebă Trevor; făcuse asta înainte de a-şi da seama şi regretă imediat ce rosti întrebarea. Deşi era curios să afle mai multe despre bărbatul cu care fusese căsătorită Diana nu avusese intenţia să-i strice seara amintindu-i de el.

— Lui Ken nu-i prea plăceau cluburile. Dar Crystal abia va aştepta să vină aici, să-ţi cunoască toţi prietenii.

— Iar eu abia aştept să-i arăt toate locurile să-i prezint oamenii. Vrei să bem un pahar de vin? Am face focul în şemineu şi…

Şi să ne aşezăm pe canapea… ar fi fost urmarea. Făcu un efort să-l refuze. Nu voia să caute un sprijin emoţional la Trevor.

— Ar fi mai bine să mă duc la culcare, îşi spuse, atâta cât mai pot s-o fac. îi mulţumi pentru seara frumoasă şi scăpă de tentaţia pe care o citea în ochii lui.

Trevor o urmări plecând, cu un amestec de uşurare dar şi cu dezamăgire. Când era lângă ea, se simţea într-o dulce tortură. Se întrebă dacă era bine să gândească aşa. Nu era nici el sigur. Când o ţinuse în braţe pe ringul de dans când o urmărise vorbind, râzând cu prietenii săi i se păruse natural, dar acum… închise uşa şi stinse lumina.

Duminică şi luni trecură într-un mod la fel de plăcut. O duse la o plimbare cu barca; apoi explorară insulele apropiate, pescuiră. După cum spunea Trevor testau

aceste locuri pentru apropiata sosire a lui Crystal, care urma să vină miercuri; erau ultimele lor zile când mai puteau fi singuri. Vorbiră mult, se simţiră bine împreună. Ea îi vorbi despre Pleasant Valley, despre viaţa lui Crystal acolo, despre viaţa ei. Doar două subiecte au fost ocoliute; el vorbi foarte puţin despre Amanda, menţionând doar în treacăt ajutorul nepreţuit în pornirea companiei, iar ea nu-l menţionă pe Ken.

Un singur lucru îl nemulţumea pe Trevor: insista ca ea să-şi sune mama, iar ea se simţea vinovată că-l refuza. Diana ştia că avea dreptate cerându-i lucrul acesta. Mama avea dreptul să ştie, dar erau atâtea de explicat, întrucât Diana nu-i spusese mamei că nu mai aveau bani sau că avea intenţia să-i solicite ajutorul lui Trevor.

Şi cum să-i spună mamei toate astea de la distanţă? Dacă mama se supăra şi avea iarăşi probleme cu astmul? Sau dacă-i interzicea lui Crystal să vină?

Marţi seara, toate erau pregătite. Camera lui Crystal era aranjată, frigiderul plin cu toate bunătăţile pe care le pregătise Louise. Rochiile, pantalonii, bluzele pe care Diana şi Trevor i le cumpăraseră lui Crystal, erau aranjate cu grijă, călcate, în dulapul care abia se mai putea închide.

Crystal va fi copleşită de atâtea daruri. Ce se va întâmpla dacă se va lăsa cucerită de Trevor de insulă şi va rămâne aici în loc să-şi continue studiile în toamnă?

Diana se înfioră la acest gând. Cândva se gândise că ar fi fost imposibil, dar la fel crezuse şi despre căsnicia cu Ken care se destrămase.

Trevor care se apropiase o întrebă dacă mai aveau ceva de rezolvat înainte de venirea lui Crystal. Diana nu-i răspunse.

— Diana, repetă el, mai trebuie să-mi lămureşti un lucru. Nu înţeleg de ce nu-ţi suni mama…

Ea închise ochii încercând să scape de senzaţia de vină care o copleşea. Simţea că-i ard obrajii.

— Mi-e teamă s-o sun pe mama, Trevor, mă tem de ce va spune şi cum se va simţi. Ai fost duşmanul ei timp de şaptesprezece ani; un telefon n-o va convinge. Dacă o sun

acum ar putea să o oprească pe Crystal, să-i interzică să vină aici. De asta nu i-am spus.

— Atât de mult mă urăşte?

— Îl urăşte mult pe bărbatul care a refuzat-o pe Eileen şi pe fiica ei. Tot pe el îl învinuieşte de moartea Eileenei.

— Dar când îi vei spune…

— Nu mă va crede.

— De ce?

— Asta nu este important. Acum contează doar ca tu şi Crystal să aveţi şansa de a vă cunoaşte în vacanţa ei. După asta voi striga adevărul de pe acoperişul acestei case, dacă te va face fericit.

Capitolul 6

Trevor simţi cum i se ridică o povară de pe umeri, iar îndoiala în privinţa ei se spulberă. Dianei îi păsa ce se va întâmpla. Voia ca şi el ca întâlnirea cu Crystal de a doua zi, să fie un succes. O privi lung, observându-i bustul plin, frumos conturat prin bluza croşetată.

Părea atât de tentantă, de vulnerabilă, de parcă s-ar fi aşteptat să fie rănită de el. Ce se întâmplase cu ea? Ce gând o chinuia într-atât încât devenise deosebit de timidă? O văzuse altfel în zilele care trecuseră; acum era complet schimbată şi nu suporta s-o vadă aşa.

Fără o vorbă, o prinse de mână şi o trase mai aproape, atât de aproape încât vedea acea bătaie a pulsului la gât, atât de aproape încât îi simţea mirosul de santal pe care-l degaja părul ei lung.

— Te rog, nu fugi de mine, Diana. Tu ştii că niciodată nu v-aş răni pe tine, sau pe Crystal. Trevor se opri brusc, conştient că gura ei atât de tentantă, era atât de aproape.

Diana se alarmă, dar încercă să ignore ce simţea. Nu reuşi să se ţină prea mult departe de el, de mângâierile lui…

Dorinţă? Nu găsi un alt cuvânt pentru a defini ce simţea.

Trevor o trase mai aproape, iar ea îl prinse în braţe, simţindu-i după gât buclele datorită cărora îl asemuise

unui pirat. Se trezi sărutată, strânsă la pieptul lui puternic, pătrunsă de mirosul lui puternic de aftershave. Ar fi vrut să rămână pentru totdeauna în braţele lui, să uite de toate…

Dar ar fi fost o nebunie! îngheţă, încercând să lupte cu senzaţiile puternice, care ameninţau s-o copleşească. Nu putea să-şi explice ce se întâmpla cu ea. Încercă să se smulgă din sărutul lui, luptând cu slăbiciunea care-i cuprinsese trupul, dar nu reuşi decât să se strângă şi mai mult la pieptul lui. îi răspunse cu abandon total la sărutări. Realiză atunci că alături de acest bărbat simţea lucruri pe care Ken îi reproşase că nu le poate simţi…

Era dragoste? Nu mai putea nega realitatea. Încet, se eliberă din acest vis şi se forţă să facă un pas înapoi, să părăsească paradisul pe care-l aflase în braţele lui.

— Trebuie să ne oprim, Trevor.

El luptă cu dorinţa de a o strânge mai tare în braţe. Nu-i putea da drumul acum, simţind cât de promiţător era trupul ei în braţele lui. Încercă să se oprească, să tragă aer în piept, dar nu-l ajută cu nimic. O dorea cu disperare. Ştia că şi ea îl dorea.

— Nu este bine ce facem, Trevor, trebuie să ne gândim la Crystal, la întâlnirea de mâine cu ea… Diana se întrebă ce trebuia să facă pentru a opri nebunia asta; el îşi mai plângea încă soţia, nu trebuia să profite de această stare a lui.

Trevor îşi trecu o mână prin păr.

— Îmi pare rău, Diana. N-am crezut că vom ajunge aici…

Dar de unde izvorâse această pasiune? Cu câteva minute în urmă voise s-o încurajeze, s-o îmbărbăteze, pentru ca mai apoi să simtă nevoia să-i rupă hainele, să se comporte ca piraţii de pe vremuri… Iar ea nu se împotrivise. O privi lung, înţelegând că şi ea era la fel de confuză.

— A fost şi vina mea. Buza de jos îi tremura, ca unui copil care stă să plângă. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu mine, nu sunt acel gen de persoană care… Diana păru să nu-şi

mai găsească vorbele, dar nu-i evită privirea şi în ochii ei el citi că era foarte vulnerabilă.

— Eşti o persoană puternică, Diana. Ce era să se întâmple este rezultatul emoţiilor pe care le-am resimţit amândoi din plin, de când mi-ai vorbit de Crystal. Şi suntem amândoi singuri de un timp, aşa că este normal să ne simţim atraşi unul de celălalt. Sunt sigur că totul va reintra în normal, după ce va veni Crystal.

— Sunt sigură că va fi aşa. Diana încercă să-l aprobe, deşi nu era convinsă că în viaţa ei va mai fi ceva la fel ca acum, după ce-l cunoscuse pe el.

Ştia că reacţia la sărutările lui nu avea nicio legătură cu singurătatea ei.

— Chiar crezi că am cumpărat prea multe lucruri pentru Crystal?

— Sunt sigură că toate îi vor fi pe plac, zise Diana zâmbindu-i, răsuflând uşurată că el schimbase subiectul. Dar n-aş vrea să se gândească la tine ca la cineva care îi oferă totul, fără să ceară nimic în schimb.

— Nu înţeleg. Ce-ar trebui să cer de la ea?

— Fiind tatăl ei, ai dreptul la respect şi la dragoste; date fiind condiţiile speciale, s-ar putea să nu-ţi ofere niciuna, nici alta.

— Înţeleg.

— Asta nu te opreşte s-o laşi să profite de faptul că tu vrei s-o cucereşti. Chiar dacă arată şi se comportă ca un adult, este încă un copil şi trebuie să afle că şi alţii au sentimente. Mă tem că respectul şi consideraţia se învaţă. Diana oftă amintindu-şi de câte ori îşi rănise mama, fără să vrea.

— Şi ce-ar trebui să fac?

— Trateaz-o ca şi cum i-ai fi un prieten nou. Cineva pe care eşti dispus să-l placi, dar nu în mod necesar. Dacă ea nu reacţionează bine, arată-i că te-a afectat. N-o sufoca din dragoste. Ţi-ar putea transforma viaţa în iad.

— Să înţeleg că şi pe tine te-a afectat destul?

Diana oftă.

— Nu intenţionat, dar a făcut-o de multe ori. Dar

adolescenţii…

— Mai ales când ai pierdut anii lor de început…

În cele din urmă, porniră spre aeroport.

Diana încercase tot timpul să-l asigure că nu se va întâmpla nimic rău, că lucrurile vor decurge bine. Încerca să-l îmbărbăteze chiar dacă nu credea o iotă din ce-i spunea. Era convinsă că nepoata ei îl va urî pe Trevor, iar mama… ei bine, nici nu voia să se gândească…

O consola un singur gând: Crystal nu putea să fugă. Nu avea unde. Odată ce cobora din avion nu avea unde să se ducă decât cu cursa de a doua zi. Dacă nu cumva voia să plece cu feribotul. Dar graţie Louisei jumătate de insulă ştia de sosirea lui Crystal.

— Şi tu eşti îngrijorată? o întrebă Trevor.

— Vreau doar ca totul să meargă bine.

— Am făcut tot ce am putut, restul depinde de Crystal.

— Sunt sigură că-i va plăcea aici.

Ajunseseră la aeroport iar avionul se apropia de aterizare.

Trevor opri imediat şi coborî, oferindu-i şi ei mâna ca să coboare. Diana îl privi. Trevor arăta ca un puşti, care aştepta sosirea lui moş Crăciun. În sfârşit, coborî şi Crystal, se îmbrăţişară, apoi Trevor o întrebă:

— Eşti obosită, sau ţi-ar plăcea să mergem direct acasă?

Crystal ridică din umeri, aşezându-se pe bancheta din spate a maşinii, semn clar că nu voia să stea lângă tatăl ei.

— Poate ar fi mai bine să-i arătăm lui Crystal insula pe drumul spre casă, propuse Diana.

Sugestia ei se dovedi a fi una bună. Trevor se mai relaxă, începând să glumească, spunându-i lui Crystal anecdote despre oamenii acestei insule. Diana considera că Trevor are o voce irezistibilă. Când ajunseră acasă, Diana era aproape convinsă că vizita va fi una de succes.

— Vrei să te duci să vezi plaja înainte de masă? o întrebă Diana.

— Cred c-ar trebui să ţin pasul cu bronzul tău. Acum

înţeleg de ce n-ai vrut să te întorci imediat acasă.

Diana îi evită privirea.

— Aici este paradisul, spuse Crystal, iar Diana privind-o realiză că fata se uita la tatăl ei, nu la plaja care se întindea sub privirile lor.

Aşadar, fusese plăcut impresionată. Crystal îşi voia tatăl, tot aşa cum el îşi voia fiica.

— Cine stă aici şi în august nu mai spune acelaşi lucru, interveni Trevor. Este foarte umed, ai impresia că lucrurile nu ţi se usucă niciodată.

Crystal pufni în râs.

— Şi atunci de ce stai aici? Am înţeles de la Diana că eşti din Denver.

— Bine spus! exclamă Trevor apoi luă bagajele lui Crystal să le ducă în casă. Dar imediat se auziră exclamaţiile lui Crystal care-şi găsise zecile de daruri pe pat. Când Diana ajunse la ea, fata era în faţa oglinzii, neştiind ce costum de baie să aleagă.

Trevor strălucea de bucurie când le propuse să meargă imediat pe plajă.

Odată ajunşi acolo, Crystal oscilă între a flirta cu Trevor şi a avea clipe libere doar pentru sine.

Se întoarseră apoi la o masă îmbelşugată, pregătită cu cea mai mare grijă de Louise, iar seara se uitară la filme.

Diana şi Crystal urcară în camere, iar Trevor începu să măsoare sufrageria cu paşi mari. Se temea că şi Crystal va dispărea, aşa cum făcuse mama ei. Crystal era a lui şi n-o va lăsa să-l părăsească. Dar cum putea s-o facă să-i pese de el? îşi dori ca Diana să fi fost alături de el, să se sfătuiască.

Lucrurile merseră destul de bine până în Ziua Recunoştinţei, când, în timp ce Louise şi Diana făcură toate pregătirile Crystal începu să ceară să sune la bunica.

Din nefericire, afară ploua teribil de tare, aşa că nu puteau ieşi nicăieri. Venise momentul adevărului, în care mama trebuia să afle. Oftă. Diana auzi vocea lui Crystal.

— Bunica vrea să-ţi vorbească, Diana.

— Am crezut c-o să aştepţi până după masă.

— Thanskgiving fericit, mamă, începu Diana.

Trecură cam cinci minute până-i fu îngăduit să spună ceva şi asta din cauză că mama tuşea foarte tare, gâfia şi trebuia să se oprească să respire. Diana începu să-i spună cum ajunsese să-l întâlnească pe Trevor, încheie cu cuvintele:

— El n-a avut cum să ştie de existenţa lui Crystal până nu i-am spus eu, mamă.

De aceea mi s-a părut corect să le facilitez o întâlnire, să ajungă să se cunoască. Este tatăl ei!

— Şi cel care i-a distrus viaţa mamei ei, aşa că nu-l voi lăsa să i-o distrugă şi pe a lui Crystal!

— Mamă, ţi-am mai spus, Eileen l-a părăsit pe Trevor înainte de a afla că este însărcinată. Tot ce s-a întâmplat după aceea a fost făcut de tatăl lui, nu de el. Acum, el vrea doar să-şi ajute fiica.

— Sigur c-o vrea, iar tu i-ai adus-o în braţe. El poate să-i dea şi luna. Ce te face să crezi că ea va mai vrea să fie cu noi? Tu ţi-ai bătut joc de viaţa ta de când ai divorţat, iar acum vrei să mă laşi şi fără nepoată. Cum poţi face asta, Diana?

Diana, conştientă că nepoata ei şi Trevor se aflau în încăpere, încercă să-şi liniştească mama. Trase aer în piept.

— Asta este o problemă pe care o vom discuta între patru ochi, mamă, când ajung la Phoenix, da?

— Văd că m-ai pus deja în faţa faptului împlinit, nu crezi?

— Când am văzut că în contul lui Crystal nu mai era niciun ban n-am prea avut de ales.

— Ai fi putut să-mi spui măcar, zise mama cu glas îngrijorat. Acum, nu mai avem ce face, vom trăi consecinţele faptei tale. Şi Crystal la fel. Dă-mi-o, să mai vorbesc cu ea.

Diana îi trecu receptorul lui Crystal, apoi se întrebă dacă nu cumva făcuse o greşeală, lăsându-se impresionată de nevinovăţia lui Trevor.

— Şi eu cred c-ar fi trebuit să-i spui bunicii de la început, o auzi pe Crystal, care zâmbea.

Venise şi momentul punerii cărţilor pe masă. Evitase adevărul cam mult.

— Mi-a fost teamă că-ţi va interzice să vii.

— Şi crezi că bunica m-ar fi putut opri? zise Crystal.

— Nu aveam de unde să ştiu. Când am vorbit la telefon păreai indecisă. Am considerat că ai dreptul să-ţi cunoşti tatăl. Voiam ca şi lui să-i dau ocazia să fie cu tine, să aveţi de acum înainte o relaţie normală, părinte-copil.

Crystal ridică din umeri.

— Hai să gustăm din plăcinta Louisei. De fiecare dată când mă cert cu bunica, mi se măreşte pofta de mâncare.

Cu toate astea, Diana se simţea fericită. Crystal cea capricioasă, plină de toane era acum veselă şi bine dispusă, iar Trevor părea cel mai fericit om de pe pământ!

Vineri apăru soarele, iar Crystal plecă împreună cu Louise să-şi petreacă ziua pe plajă, cu fii acesteia. Diana începu să considere că totul intrase în normal. Abia aştepta să vadă dacă şi Trevor gândeşte la fel; nu mai aveau prea mult timp împreună, pentru că sâmbătă Crystal trebuia să prindă avionul spre Statele Unite, ca şi ea de altfel. De fapt, nu-şi dorea să plece din acest paradis; sau pe Trevor nu voia să-l părăsească?

Când intră în casă, auzi vocea lui Trevor, care discuta cu cineva la telefon:

— Da, Harlan, cred că va fi bine, pentru că este o fată frumoasă şi isteaţă, aşa cum a fost şi mama ei. Nu, nu este cazul să inventezi vreo romanţă, pentru că Diana a fost ca o mamă pentru Crystal. Tonul rece cu care spuse aceste cuvinte îi alungă toată bucuria de a fi câteva clipe alături de el. Era evident că acel Harlan îl acuzase că este interesat atât de fiica sa cât şi de mătuşa acesteia, iar el negase. Diana se întoarse şi ieşi din nou afară, nevrând să ştie că auzise. Şi sărutările lor? Uitase de ele, acum că o avea pe Crystal?

— Diana, unde eşti? auzi glasul lui Trevor. Am făcut planuri pentru mâine.

Ea simţea nevoia să alerge pe plajă până nu va mai putea; nu avea unde să se ascundă la Bellington Cay.

Capitolul 1

Trevor se opri în capul scărilor, ascultând. Singurul zgomot pe care-l auzea venea de la chiuveta din bucătărie.

— Diana, abia aştept să-ţi spun ce vom face la Nassau! Tocmai am discutat cu un prieten la care am apelat fiind îngrijorat ca nu vom găsi camere la hotel şi mi-a oferit casa lui de pe plaja! Ba chiar ne va împrumuta şi maşina!

— Sună interesant, spuse Diana.

— Aş vrea ca totul să meargă bine, acum când Crystal mă acceptă ca tată. Începe să aibă încredere în mine, nu?

Diana trase aer în piept, înăbuşindu-şi propria nefericire. Nu era timp acum pentru asta. Se forţă să-i zâmbească.

— Da, cred că aşa este. Dar ziua pe care o mai avem de petrecut aici te va edifica pe deplin.

— Ce vrei să spui, Diana? Doar nu pleci şi tu cu Crystal?

— Nu înţeleg… răspunse Diana.

— Nu văd de ce ai pleca acum, avem atâtea planuri de înfăptuit, mai trebuie să discutăm despre felul în care-i voi finanţa cursurile în continuare şi multe altele.

— Trebuie să plec, Trevor. Trebuie să verific vânzările magazinului, apoi să mă duc la Phoenix să discut cu mama. Părea foarte îngrijorată şi încordată şi va trebui s-o conving că nu eşti un duşman pentru Crystal.

— Oricum, mai stai câteva zile, da? Nu cred c-ai găsi bilet pentru zborul de duminică, pleacă prea multă lume. Vei putea să pleci abia pe la mijlocul săptămânii.

— Bine, dacă tu crezi c-ar trebui să mai stau… privind în ochii lui, citind în ei că Trevor chiar avea nevoie de ea, nu-l refuză. Poate că n-a înţeles corect ce se discuta la telefon. Poate că era cea mai mare proastă din lume; poate că Trevor avea ceva pentru ea şi nu putea şti asta decât rămânând în continuare.

Trevor o privi, pierzându-se în ochii ei albaştri. Erau ochi plini de inocenţă, de modestie, la fel de tentanţi ca şi buzele ei. Se simţi cuprins de dorinţa de a explora acea căldură din ochii ei.

Simţea nevoia să întindă mâinile spre ea, s-o tragă mai aproape, să-şi încurce degetele în părul ei bogat.

Simţi cum inima ei începe să bată mai tare, dar tocmai atunci sună telefonul, care le întrerupse vraja. Şi cum convorbirea se anunţa mai lungă, Diana se ridică şi ieşi, pornind spre plajă. Simţea nevoia să scape de tentaţie. Avea nevoie să fie singură, să-şi lămurească dacă tocmai făcuse o prostie acceptând să mai rămână câteva zile.

Se întrebă cum ar fi fost să aibă un temperament mai exploziv, aşa ca al lui Eileen, să facă tot ce-i dictea inima pe moment? Oare ar fi fost mai periculos? Poate, după ce se întâmplase cu sora ei. În adâncul inimii ştia că nu voia să se întoarcă la viaţa pe care o avusese înainte de a veni aici. Şi acum voia să rămână să descopere acea magie, acea flacără care lipsise în căsnicia ei cu Ken.

— Diana! Felul în care îşi auzi strigat numele îi produse fiori.

Zâmbea când se întoarse cu faţa spre el, iar el simţi această bucurie ca pe un şoc electric. Diana nu era furioasă din cauza acelui telefon care le întrerupsese sărutul. De fapt, părea mai fericită ca oricând. Încotro?

— Ai vreo idee?

El avea multe idei dar niciuna nu implica şi plimbarea pe plajă, aşa că o conduse înapoi spre casă. Din dialogul dintre Diana şi Crystal înţelesese că aceasta fusese afectată de fostul ei soţ şi nu voia s-o grăbească în vreun fel.

— Am putea merge pe pajiştea unde sunt caprele, poate în acest moment al zilei sunt mai prietenoase. Trevor o prinse după umeri spunându-i; iar acum să-ţi spun că am mai plănuit ceva pentru mâine.

Diana se rezemă de spătarul scaunului, uimită cât de repede se înfiripase o relaţie între Crystal şi tatăl ei. Era la

amiaza celei mai fericite zile pe care şi-o va aminti toată viaţa. Crystal era relaxată, glumea, ca orice fiică în vacanţă cu familia ei.

Trevor le plimbase dimineaţa pe frumoasele străzi din Vista Avenues, apoi prin Nassau Market.

— Ce zici, Diana, eşti pregătită să facem un tur al cluburilor de noapte?

Întrebarea lui Trevor o forţă să lase gândurile deoparte.

— Ştiu şi eu, avionul pleacă foarte devreme dimineaţă…

— O, nu fi aşa, Diana, interveni Crystal. Spune da. Vom dormi în avion.

— Bine, cum vreţi voi, admise în cele din urmă, cu o strângere de inimă, realizând că fata era convinsă că vor pleca împreună a doua zi. Oare lui Crystal îi păsa dacă mai rămânea aici cu Trevor? se gândi cât de puţin o cunoştea pe cea pe care o crescuse ca pe o fiică.

— Ei, nu fii tristă, ne vom distra perfect în seara asta, spuse Trevor, mângâind-o pe obraz. Voi rămâneţi aici, eu mă duc să dau câteva telefoane şi apoi ne întoarcem ca să ne pregătim pentru seară.

Dianei îi trebuiră câteva clipe pentru a-şi potoli inima care bătea foarte tare.

— E un tip simpatic, nu? o întrebă Crystal.

Diana încuviinţă.

— Îţi pare bine c-ai venit, nu?

Crystal începu să râdă.

— Jeniffer n-o să mă creadă când o să-i povestesc. Dar să vezi ce figură o să facă văzând toate hainele. Niciuna nu se compară cu ce i-a cumpărat ei ultimul soţ al mamei ei.

— Nu sunteţi într-o competiţie, Crystal, lui Trevor chiar îi pasă de tine. Tatăl lui l-a lipsit de bucuria de a te creşte.

— N-ar fi avut timp de mine. Ai văzut colecţia de fotografii din biroul lui? Nici nu s-a mai gândit la mama după ce-a găsit-o pe Amanda, femeia perfectă. Am avut

noroc că nu i-a făcut copii.

Diana o privea prea uluită să riposteze.

— Nu este prea diferit de tine. Când ai decis că nu mai vrei să fii doamna Foster, ai plecat de la colegiu, fără să te uiţi înapoi, fără să-ţi pese ce simt. Acum l-ai găsit pe Trevor şi dintr-odată mă aflu pe lista ta de priorităţi.

— Crystal, eu niciodată… n-aş fi putut rămâne la Clifton. Ken a făcut ca prezenţa mea acolo să fie imposibilă. Nu mai aveam o slujbă acolo, dar asta n-a avut nicio legătură cu sentimentele mele pentru tine…

Îi era clar acum că tot timpul puştoaica fusese furioasă. În timp ce ea fusese îngrijorată cu boala mamei, cu găsirea unei slujbe noi, a unei vieţi noi, Crystal se depărtase de ea. Dar cum să-i explice…

Nu avea nicio şansă. Trevor venea spre ele zâmbind, ceea ce însemna că avusese succes. Observă cum Crystal îl întâmpină cu entuziasm, lucru care o făcu să simtă un junghi în inimă. Oare chiar pierduse dragostea şi respectul fetei din cauza divorţului?

— Zâmbeşte, Diana, va fi o seară minunată! Ştiu că-ţi place dansul.

— Mă întrebam ce-aş putea să port seara asta, n-am venit pregătită pentru petreceri nocturne.

Îi observă pe cei doi tată şi fiică, discutând despre modă şi haine. Dar ei trei nu erau nicidecum o familie. Cu toate acestea, Diana strânse din dinţi şi seara când începu distracţia, se descurcară minunat.

Pe drumul de întoarcere, Crystal le spuse că regretă plecarea de a doua zi, apoi îşi aminti că avea un test, imediat ce se întorcea la şcoală.

— Dar tu m-ai putea ajuta, Diana, eşti bună la algebră, spuse ea. Mâine, pe drum…

— Crystal, eu nu voi fi cu tine mâine pe drum, începu Diana.

— Rămâi aici? o întrebă Crystal uimită.

— Eu am rugat-o să mai rămână, interveni Trevor. Avem de rezolvat probleme de ordin financiar, şi ea ştie cum au fost derulate lucrurile în trecut. De asemenea, vom

revizui actele pe care le-ai adus de la Wilding.

Crystal nu zise nimic, dar Diana se simţi obligată să întrebe:

— Ai vreun motiv pentru care să mă întorc cu tine, Crystal?

— Nu, am presupus doar că te vei întoarce acasă, atât.

— Mă întorc în câteva zile şi voi veni la tine să petrecem un weekend împreună.

— Mda, poate, răspunse Crystal cam fără chef.

* * *

A doua zi, Diana răsuflă uşurată când avionul care o ducea pe Crystal înapoi în Statele Unite decolă. Când se întoarse spre Trevor, tristeţea lui o copleşi. Ar fi vrut să-l prindă în braţe, să-l strângă la piept, să-l asigure că o va vedea curând pe Crystal, dar nu putu.

Dar brusc, Trevor îi zâmbi şi exclamă:

— Diana, am reuşit! I-a plăcut aici. Poate data viitoare va rămâne mai mult timp. Iar noi doi am făcut o echipă grozavă, Diana.

— Eşti un tată grozav, ţi-am mai spus-o.

Privind-o lung, Trevor o întrebă:

— Diana, dacă ar fi ceva între tine şi Crystal mi-ai spune?

Diana lăsă privirea în jos.

— Abia ieri am înţeles că am afectat-o teribil pe Crystal când am părăsit colegiul Clifton, primăvara trecută. Nu m-a iertat încă.

— Pentru ce să te ierte, Diana? Pentru că ţi-ai părăsit slujba?

— Am fost forţată s-o fac. Fostul meu soţ, era, adică mai este, directorul şcolii. Când am divorţat, a refuzat să mă lase să mai predau acolo. Am crezut că m-a înţeles.

— Ai fost concediată?

— Nu mi-a mai fost reînnoit contractul. Într-un fel da, pot spune c-am fost concediată. Nu mai adăugă şi comentariul lui Ken” voi avea grijă ca toată lumea să afle c-ai fost un eşec ca soţie şi ca profesoară”.

— Şi atunci, de ce te mai acuză Crystal?

Diana ridică din umeri.

— Pentru că eu nu mai sunt acolo cu ea. În schimb, Ken este. Se pricepe să farmece puştoaicele, făcându-le să se simtă unice şi importante. De asta este atât de bun pentru slujba lui. Le câştigă prietenia şi lucrurile merg foarte bine.

— Sper că nu are intenţia să-i facă vreun rău?

— Nu, sunt sigură de asta. Ken a fost întotdeauna bun cu ea.

Diana oftă.

— Probabil Crystal îl vedea pe Ken ca pe un fel de tată. Dar acum nu mai are nevoie de un substitut, mă are pe mine.

Diana clipi des, conştientă că vorbele ei îl răniseră. Se trezi dorindu-şi să fi plecat cu Crystal.

— Ce-ai zice să înotăm puţin? propuse el.

— Mi se pare perfect, răspunse Diana. Ai dreptate, Trevor, Crystal nu mai are nevoie de substitutul unui tată. Sunt sigură că acum se simte mai bine.

— Sper că noi toţi ne vom simţi mai bine de acum înainte, Diana.

Pe seară au luat cursa spre Bellington Cay. Trevor era teribil de entuziasmat.

— Abia aştept să ajungem acasă, se confesă el. îl aştept pe Harlan cu veşti despre Wilding. L-am rugat să se intereseze dacă oferă condiţii bune pentru fiica mea. Acum când ştiu că am o fiică, îi voi oferi tot ce este mai bun. Dacă vrea să se ducă să studieze în Europa, nicio problemă.

— Nu mi-am pus niciodată problema că nepoata mea ar putea să studieze la asemenea distanţă. Are nevoie de familie, de dragoste, Trevor. Ştii că vreau doar fericirea ei.

Diana realiză că se temea să n-o piardă pe Crystal. Trevor o strânse la piept, observând că tremura. Cum s-o facă să fie din nou fericită, aşa cum fusese atunci când se cunoscuseră?

Capitolul 8

Diana continuă să se gândească la ce simţea, pe tot drumul spre casa lui Trevor. Oare se îndrăgostise? Doar jurase că nu se va mai îndrăgosti niciodată, după eşecul căsătoriei cu Ken. Dar ce altceva puteau să însemne acele emoţii pe care le simţea? Sau şi mai important, ce putea să facă? Ajunseră şi Trevor o întrebă:

— Intrăm sau vrei să mai zăbovim pe terasă?

Vorbele lui o readuseră la realitate. Ajunse la concluzia că nu trebuia să se mai gândească la Trevor; venise aici să asigure studiile lui Crystal. Orice altceva care nu se înscria în această categorie… încercă să zâmbească.

— Ce bine îţi stă când zâmbeşti, Diana! exclamă Trevor.

— Faptul că sunt aici cu tine mă face să zâmbesc.

Simpla ei confesiune îl lovi ca un fulger, făcându-l să-şi simtă gura uscată. Îşi simţi pulsul cum bate mai repede.

O dorea cu fiecare fibră. Se punea o singură întrebare: ce putea să facă?

Dacă ar fi fost o altă femeie n-ar fi ezitat s-o seducă; dar era sora Eileenei, mătuşa lui Crystal. Dacă ar fi făcut dragoste cu ea, faptul ar fi dus al consecinţe mult mai grave. Dar cum să nege atracţia dintre ei?

Înainte de a-i răspunde, se deschise uşa şi Louise îl anunţă:

— Trevor, ai primit un telefon. Este Harlan Cole.

Diana realiză încă o dată că se simea foarte atrasă de acest bărbat. Râzând de propriile-i temeri, începu să discute cu Louise, să-i povestească ce văzuseră la Nassau, apoi îi oferi detalii despre plecarea lui Crystal.

Dintr-odată se simţi mai bine, mai sigură de sine. Indiferent ce-i rezerva viitorul, va lăsa îndoielile deoparte şi-şi va analiza sentimentele.

Trevor mai rămase câteva minute după ce termină convorbirea. Amanda îi zâmbea din fiecare fotografie, dar acum abia mai vedea fotografiile care-l obsedaseră în trecut. Se întreba cum să interpreteze avertismentul dat în final de Harlan. Acesta venise imediat ce el încheiase de

prezentat timpul petrecut atât de plăcut la Nassau.

— Pare o femeie interesantă, Trevor, dar fii atent; se pare că i-a ruinat cariera fostului soţ. Ken Foster este cu cinciprezece ani mai bătrân, şi foarte respectat în cercurile caademice. Şi-a pierdut prima soţie într-un accident, apoi după patru ani de la moartea ei a venit la liceul Clifton. Această femeie i-a sucit capul şi l-a făcut s-o ia de nevastă. Apoi s-a plictisit de el şi l-a părăsit. Liceul Clifton este o şcoală conservatoare, aşa că lumea de acolo a fost afectată de ruperea acestei căsătorii la niciun an…

Trevor îi luase apărarea Dianei.

— Cred că nu ţi s-a spus tot adevărul. Din câte văd şi ea a fost teribil de afectată de acest divorţ.

— Nu vreau s-o judec în vreun fel, dragul meu, zisese Harlan. Îţi sunt prieten şi ştiu cât ai suferit când ai pierdut-o pe Amanda; vreau doar să-ţi deschid ochii.

— Este mătuşa lui Crystal, Harlan, aşa că nu am de gând să fac vreo prostie. Nu vreau să risc nimic.

— Bine, m-ai mai liniştit.

Trevor oftă adânc şi privi lung marea. Fiind foarte cinstit cu sine admise că se simţise foarte bine alături de Crystal, dar asta se datora în mare parte Dianei.

Se ridică, spunându-şi că dacă lua în serios avertismentul lui Harlan, nu va ajunge nicăieri. Trebuia să acţioneze. Trebuia să petreacă mai mult timp cu Diana. Odată ce vor stabili toate amănuntele legate de viitoarea evoluţie a lui Crystal vor avea destul timp să analizeze atracţia dintre ei.

Auzi cum cele două femei râdeau în bucătărie şi li se alătură. Începu imediat să-i spună Dianei ce aflase de la Harlan despre şcoala de muzică Wilding.

— Aşadar, vei face tot ce trebuie ca să înceapă studiile acolo din toamnă?

— Am putea s-o sunăm chiar diseară, dacă vrei. Poate aşa se va simţi mai bine când va da din nou cu nasul de zăpadă şi de frig. Dar tu, Diana, ce-ai zice de un picnic pe plajă, urmărind apusul?

Diana se trezi luată prin surprindere şi-şi aminti ce se

întâmplase când fuseseră ultima dată la Hibiscus Cove. Roşi, dar acceptă.

— Mi se pare o idee grozavă!

Louise se oferi să le pregătească un coş cu mâncare, dar Diana îi spuse:

— Aş vrea să-l pregătesc eu, iar tu, Louise, să ai timp să te poţi duce la biserică, aşa cum ştiu că-ţi doreşti să faci.

Diana realiză că o eventuală trecere prin patul lui Trevor nu era o opţiune pe care o avea în minte.

Când părăsiră casă, el se trezi amintindu-şi de acea seară cu două săptămâni în urmă când ea ieşise din casă ca să alerge pe plajă.

— Observ că eşti mai bine dispus acum.

— Tocmai mă gândeam cât de mult mi s-a schimbat viaţa din ziua în care ne-am întâlnit. Totul părea searbăd şi lipsit de perspectivă pentru mine.

— Acum ai o fiică.

— Şi mă bucur şi de compania ta. A fost extraordinar că ai venit aici, Diana. M-ai făcut să mă simt om întreg încă o dată, gata să mă confrunt cu lumea şi pentru asta îţi sunt recunoscător.

— Ceea ce spui este valabil şi pentru mine, Trevor. Ţi-am mai spus că viaţa mea nu mai este aşa de bună de câtva timp, mai precis de când am divorţat. Venirea aici m-a ajutat să las în urmă multe amintiri urâte. Încep să cred că voi putea începe o viaţă nouă.

— Sigur că poţi. Eşti o femeie frumoasă şi inteligentă. Ai dreptul la o viaţă nouă, la fericire. Trevor tăcu brusc. Nu avusese intenţia să fie atât de serios în seara aceasta. O prinse după umeri, o strânse uşor. Şi el crezuse că pierzând-o pe Amanda viaţa lui nu va mai avea rost… dar acum… acum se simţea tânăr şi fericit, tot mai conştient de apropierea Dianei.

— Mergem spre Hibiscus Cove? întrebă ea.

— Apusul văzut de acolo este fantastic. Mai este vreo oră până atunci.

Diana îl privi, simţind că genunchii încep să-i

tremure. Controlează-te, îşi spuse.

— Ce ţi-a spus domnul Cole? îl întrebă. Crystal va trebui să treacă nişte teste? Va trebui s-o duc la şoală la interviuri?

Trevor se încruntă auzind atâtea întrebări. Dar ajunseseră în golf deja. Diana şi Trevor priviră acea limbă de nisip care le promitea intimitate. De data asta, Trevor o conduse într-un loc numai de el ştiut, la adăpostul stâncilor, unde valurile loveau cu putere malul.

— De aici priveliştea este superbă, îi spuse el privind-o lung. Ne putem bronza fără ca soarele să ne orbească.

Ei i se opri inima pentru un moment şi încuviinţă fără o vorbă. Nici el nu se aşteptase să spună ceva. O învălui cu zâmbetul lui, în timp ce lăsă jos coşul, apoi îi luă mâinile în palmele sale mari.

Diana simţi un scurt avertisment dat de o voce interioară care-i spunea că nu trebuia să lase să se întâmple nimic între ei doi. Vechea Diana ascultase întotdeauna de o astfel de voce interioară; dar acea Diana nu mai exista, fusese strivită de sfârşitul a ceea ce ar fi trebuit să fie aşa numita ei căsnicie perfectă.

Persoana care sosise la Bellington Cay să urmărească interesele lui Crystal era o femeie puternică, un spirit aventuros, poate chiar destul de puternică pentru a-şi urmări singură visul.

— Voi întinde pătura, auzi vocea lui Trevor.

Erau ca două personaje dintr-o piesă se gândi Diana, începând să scoată mâncarea din coşuleţ. Încercau să poarte o discuţie normală, obişnuită, dar ea simţea că el nu mai era interesat de magazinul mamei ei, iar pe ea n-o mai interesa ce spusese acel Harlan. Ceea ce simţeau de fiecare dată când li se atingeau mâinile întâmplător nu avea legătură cu niciun detaliu de acest fel.

Trevor turnă vin în pahare şi îi întinse unul, apoi toastă.

— Pentru un apus de soare perfect şi pentru ce ne rezervă noaptea.

Diana simţi că nu mai poate respira. Trevor o invită

să se aşeze lângă el, să urmărească ultimele raze de soare, înainte ca acesta să se coboare în mare.

Întunericul începu să se lase cu repeziciune. Imediat întunericul parcă şterse lumea în care se aflau, lăsându-i doar cu stelele deasupra capului.

Fugi, îi spunea acea voce interioară, nu mai face încă o greşeală. Dar ignoră avertismentul şi se concentră asupra lui Trevor. Încet, întinse mâna atingându-i obrazul. Când ajunse la buzele lui, Trevor îşi strecura mâna pe sub bluza largă de bumbac, mângâind-o. Mâna lui caldă o făcu să scape murmure de încântare în clipa în care îi atinse sânii.

— Diana. Trevor o sărută cu putere, de data asta strivindu-i buzele.

Trevor începu să-i descheie nasturii bluzei, dar la un moment dat se opri aşteptând încuviinţarea ei. Diana îşi aşeză palmele pe pieptul lui puternic, simţindu-i bătăile inimii.

— Eşti atât de frumoasă, murmură el. Îşi scoase cămaşa, apoi o trase mai aproape strivindu-i gura cu sărutările lui lacome. Te doresc, îi şopti el.

Incapabilă să articuleze un cuvânt, se arcui sub mâinile lui, oferindu-şi trupul. Curând şortul ei dispăru, la fel şi bluza. Diana nu mai cunoscuse atâta pasiune, în încercările lui de a-i trezi la viaţă locuri secrete ale trupului.

Atingerea lui părea magică, trezindu-i dorinţe de mult uitate. Ea îi răspunse la sărutări şi când în cele din urmă trupurile lor deveniră unul, se agăţă cu disperare de el, cu disperarea care aproape o ducea la nebunie şi într-o lume de vis.

Trevor o ţinu strâns la piept mult timp după ce făcură dragoste. Era prea uluit nici nu putea să mai gândească. Diana ar fi vrut să rămână aşa pentru totdeauna. El îşi îngropă faţa în părul ei moale, îmbibându-se de mirosul de mosc. Numai dacă ar putea rămâne astfel pentru totdeauna…

Pentru totdeauna? Lumea părea să se învârtă cu el,

pentru că acum nu voia decât să mângâie trupul ei să se lase îmbătat de senzaţii. Voia…

— Trevor, spuse ea. Cred c-ar trebui să ne întoarcem spre casă.

— Dar îmi este atât de bine aici! Mă simt atât de bine ţinându-te în braţe!

— Am putea continua în faţa şemineului, sugeră ea.

— Este o ofertă pe care cu siguranţă n-o pot refuza…

Se îmbrăcară şi strânseră ce mai rămăsese de la picnic, apoi ajunseră la plajă şi de acolo porniră spre casă tocmai când vântul începu să bată şi primii stropi de ploaie căzură. După ce intrară, Diana îşi scutură părul de câteva ori, gândindu-se că probabil fiind cam răvăşit nu arăta tocmai bine. Dar Trevor nici n-o privea.

— Mă duc să aprind focul, murmură el, lăsând coşul de picnic pe masa din bucătărie.

Oare de ce se ruşina acum? se întrebă Diana. Oare regreta că făcuseră dragoste? Se îndreptă spre baie, suspinând.

Imaginea pe care o văzu în oglinda băii o făcu să se mire. Avea buzele umflate de sărutările lui, părul îi era încâlcit dar ochii îi străluceau.

Arăta ca o femeie care tocmai făcuse dragoste. Dar ce simţea Trevor?

— Diana, urc în cameră să mă schimb. Tot mai vrei s-o suni pe Crystal?

Diana se uită la ceas şi observă că era o oră rezonabilă la Sutton Falls. Nu ştia dacă putea să vorbească acum cu ea, dar apoi se răzgândi:

— O sun, dar după ce mă schimb.

Era ceva în neregulă. Trevor se încruntă urcând scările. Diana nu era femeia care să se ascundă în baie. Sau cel puţin aşa o considera el.

Se cunoscuseră cu o săptămână în urmă; nu se cunoşteau prea bine, dar împărţiseră atât de multe trăind aici plănuind vizita lui Crystal, ca să nu mai vorbim despre ce trăiseră împreună în seara asta, încheie el evitând să privească vreuna din fotografiile Amandei.

Fusese doar sex? Ori de câte ori încercase să se consoleze în braţele vreunei femei după moartea Amandei, rămăsese cu un gust amar, dar în seara asta alături de Diana nu fusese aşa. Se simţea renăscut, plin de speranţă. Sau cel puţin aşa fusese până când Diana dispăruse în baie.

Când coborî, Diana se simţea mai bine. Se împăcase cu ceea ce se întâmplase între ei. Sau cel puţin ea făcuse totul pentru a-şi proteja biata inimă, greu încercată.

— O, ce bine arăţi! exclamă Trevor văzând-o.

Diana trase aer în piept, oprindu-se să spună ceva pentru că ar fi fost prea devreme.

— Eşti gata să-i dai lui Crystal vestea cea bună despre Wilding?

— Ce-ar fi s-o facem împreună? Eu pot vorbi din birou, iar tu de aici. Sunt sigur că va avea multe să ne spună.

— Nu mă îndoiesc.

— Bei o cafea înainte?

Ea nu răspunse, dar Trevor se aplecă s-o sărute, apoi ieşi.

Capitolul 9

Convorbirea decurse mai bine decât s-ar fi aşteptat. Crystal era atât de fericită încât nu puse prea multe întrebări. Nici măcar n-o întrebă când se va întoarce.

— Ai văzut ce fericită era? o întrebă Trevor care coborâse din birou. Mi-a mulţumit c-am aranjat totul atât de repede. Diana, crezi c-o să-mi spună vreodată” tată”?

— Dă-i puţin timp, Trevor. Totul este foarte nou pentru ea. N-a avut un tată până acum, sau poate c-a asociat numele lui cu trădarea şi lipsa acestuia.

Odată ce va începe să se gândească la tine ca la tatăl ei, restul va urma firesc.

Trevor ar fi vrut s-o ia în braţe, s-o facă să se aşeze lângă el pe canapea, dar văzând cum se îmbrăcase, realiză că nu era cazul. Nu ştia motivul însă.

Când făcuseră dragoste, Diana se manifestase liber, dar acum de ce ridica aceste bariere între ei? Dorea ceva

ce el nu-i oferise? Dar ce anume? Era prea devreme pentru promisiuni.

Diana îl privi lung. Oare Trevor se simţea vinovat? Nu se gândise la acest aspect până acum. Numai gândul c-o adorase pe Amanda o făcea să nu se simtă în largul ei. Se forţă să închege o discuţie cu el:

— Ce ar mai trebui să stabilim pentru Crystal?

El se încruntă pe moment, apoi fruntea i se destinse la gândul c-ar putea petrece cu ea vacanţa de Crăciun.

— Crystal mi-a spus că mama ta se va afla în Arizona până la primăvară, de aceea cred că n-a făcut planuri speciale pentru această zi.

— Nici n-am avut timp să ne gândim, mărturisi Diana.

— Ai vrea să faci ceva deosebit anul acesta de Crăciun? o întrebă Trevor.

— Presupun că vom merge la Phoenix, pentru că mama nu are voie să iasă în aer rece, dar în acelaşi timp ştiu că mama n-ar vrea să petreacă sărbătoarea cu noi.

— Asta ar vrea şi Crystal?

— Nu ştiu.

Unde voia să ajungă Trevor? Voia s-o ducă pe Crystal în altă parte? S-o prezinte prietenilor şi familiei, întrerupându-i relaţia cu familia ei adevărată?

Trevor se aplecă spre ea.

— Mi s-a părut mie sau Crystal ar mai fi vrut să rămână aici?

Diana nu răspunse, dar îi aruncă o privire atât de îndurerată, încât Trevor ar fi vrut s-o prindă în braţe şi s-o sărute. Dar dacă strica lucrurile şi mai mult?

— Ce este cu tine, Diana? Pari tulburată. N-ai vrea să-ţi petreci Crăciunul aici?

— Eu? întrebă ea nevenindu-i să creadă.

— Da, tu. Doar n-o s-o chem aici pe Crystal fără tine. Ştiu ce pustiu ţi se pare Crăcinul, când nu ai pe cineva drag alături. Asta dacă fiica mea va dori să vină aici.

Vorbele lui, tandreţea din privirile lui o liniştiră. Ştia acum că era îndrăgostită de Trevor Sinclair.

Trevor, care nu mai putea suporta tăcerea ei, spuse:

— Numai că n-aş vrea să las să treacă prea mult timp până la viitoarea întâlnire cu Crystal. Nu vreau să mă uite, sau să creadă că sunt monstrul care a părăsit-o pe ea şi pe mama ei. Nici nu ştii ce greu mi-a fost s-o las să urce în avion… Te rog, acceptă, Diana. Putem face un Crăciun perfect. Să ne cunoaştem mai bine, aşa cum ar fi trebuit să facem cu ani în urmă. Dacă mama ta nu va veni, ne vom duce noi la ea pentru câteva zile. îi datorez o explicaţie. Diana, eu niciodată n-aş… va trebui să ai încredere în mine, Diana. Am ajuns prea departe nu mai putem da înapoi.

Privindu-l în ochi, ea nu şi-ar fi dorit decât să poată accepta, apoi să-l sărute din nou până va dispărea lumea… dar asta nu se putea.

Nu putea lua o decizie sub imperiul pasiunii. Ştiind că nu poate evita răspunsul, îi răspunse aşa cum putea ea s-o facă:

— Nu pot promite nimic, până nu vorbesc cu mama şi cu Crystal, Trevor. Trebuie să înţelegi nu depinde doar de mine. Lacrimi i se iviră pe obraji.

— Draga mea, iubita mea, te rog, nu plânge, sigur că voi aştepta să iei o hotărâre. O strânse în braţe, iar ea îşi aşeză capul pe umărul lui.

Ce naiba am făcut? se întrebă Trevor, simţindu-se frustrat şi neajutorat. Nu ceruse decât încredere. Nu dorise decât să le ofere un Crăciun fericit, un Crăciun în familie.

Familie? De asta era atât de nefericită? Se aşteptase la altceva? închise ochii, neştiind sigur ce voia sau la ce să se aştepte.

Pe măsură ce criza trecu Diana începu să se simtă jenată de cele întâmplate. Nu mai plânsese până acum în faţa cuiva. Nici măcar Ken n-o văzuse plângând, nu ştiuse cât de grav o rănise cu afirmaţiile şi incriminările lui. Începu să scotocească în buzunar după o batistă, gândindu-se că Trevor o va considera o neajutorată, o plângăcioasă.

— Îmi pare rău, nu ştiu ce s-a întâmplat. N-am mai

plâns de mult.

— N-ai mai fost niciodată într-o situaţie ca asta, Diana. Nici eu. Cred că suntem amândoi epuizaţi de problemele ridicate de vizita lui Crystal.

O să mai vorbim mâine.

Diana simţi o strângere de inimă. Nu voia ca Trevor să plece de lângă ea! Cu toate că nu mai voia să plece din braţele lui o făcu totuşi.

— Cred că ai dreptate, Trevor. Amândoi avem nevoie de puţin timp să ne repunem vieţile într-o perspectivă. Dacă nu te superi aş vrea să mă duc la culcare acum. îi tremurau genunchii, dar reuşi să traverseze încăperea, să urce scara fără a întoarce capul.

Odată ce ajunse în holul de sus, nu mai putu să reziste. Simţi o strângere de inimă observând că Trevor îşi ţinea capul în mâini. Şi el se simţea afectat? Dar de ce? se gândi că nu putea şti niciodată ce este în mintea şi în inima unui bărbat, mai ales a aceluia care începuse să însemne atât de mult pentru ea.

Telefonul începu să sune când se afla în faţa dormitorului. Nu-i nimic, îşi spuse lasă ca viaţa cealaltă, viaţa reală a lui Trevor să-l cheme spre ea. De fapt, aceea era viaţa lui, tot aşa cum a ei era în Pleasant valley.

Va continua să trimită CV-uri, să facă paşi spre a-şi asigura o viaţă, o viaţă care probabil nu are nicio legătură cu acest pirat cu care făcuse dragoste…

Îşi şterse şi ultimele lacrimi ivite, auzind paşi în hol. Trevor bătu la uşă şi-i spuse pe un ton îngrijorat:

— Diana, este mama ta la telefon. Vorbeşte cu ea.

Diana simţi o strângere de inimă.

— Dacă ai nevoie de ceva, mă găseşti în camera de jos, îi spuse el pe un ton blând.

Ea încercă să-i răspundă, dar îşi simţea gura foarte uscată. Ridică receptorul.

— Mamă, ce este? Ce s-a întâmplat?

— Cum ce s-a întâmplat? Totul este pe dos!

De ce mai eşti acolo? Crystal m-a sunat să-mi spună veştile despre Wilding şi că ai hotărât să mai rămâi. Mama

începu să tuşească imediat.

Diana începu să se simtă vinovată. De ce sunase mama chiar acum când era atât de confuză? Ea plănuise s-o sune a doua zi, să-i dea vestea cea bună.

— Diana, ce este cu tine? Sper că nu te-ai lăsat vrăjită de monstrul ăla? Aminteşte-ţi ce i-a făcut lui Eileen. Să nu ai încredere în el… alt acces de tuse.

Ştiind că trebuia să calmeze temerile mamei, Diana încercă s-o liniştească.

— Am rămas pentru că aveam de pus la punct şi alte detalii legate de educaţia lui Crystal. N-am avut timp cât a fost aici. Probabil plec mâine sau poimâine, depinde de programarea cursei.

Mama nu spunea nimic. Diana nu mai găsi alte argumente. Apoi neputând să mai suporte tăcerea mamei, Diana încercă să schimbe subiectul.

— Crystal era fericită când te-a sunat?

— Da, foarte. Spunea că s-a simţit bine acolo pe insulă şi că acel Trevor Sinclair nu este deloc aşa cum se aştepta.

— Atunci când o să-l cunoşti o să gândeşti la fel, zise Diana zâmbind. Trevor va fi fericit să afle că fiica lui îi va spune tată.

— O va face, fără îndoială.

Tonul de gheaţă pe care mama rosti aceste cuvinte o făcu să-şi piardă zâmbetul.

— De acum va fi parte din viaţa lui Crystal, mamă. Cred c-ar trebui să-i dăm o şansă. N-a fost vinovat. Dar o să discutăm asta când ne vedem, da?

După ce puse receptorul în furcă, Diana rămase în faţa telefonului, forţându-se să se uite prin încăperea plină cu fotografiile Amandei, pe care ar fi preferat să le ignore. Pe când se confrunta cu trecutul lui Trevor îşi aminti un incident de la începutul relaţiei ei cu Ken. îl întrebase despre prima lui soţie, iar el îi spusese în termeni foarte drăgăstoşi cât de bine se potriviseră. Abia acum înţelegea că relaţia lor nu mersese tocmai pentru că ea nu semănase cu prima lui soţie şi nici nu voise să se schimbe.

— Totul e bine? o întrebă Trevor.

— Crystal a sunat-o pe mama.

— Este îngrijorată că nepoata ei va merge la Wilding?

— Nu, era îngrijorată că nu m-am întors cu ea.

— A!

— I-am spus c-o să plec imediat ce găsesc un bilet. Diana vorbea repede, ignorând durerea din ochii lui. Cu toate că era foarte confuză, îi displăcea să se simtă vinovată de ceea ce tocmai trăiseră. Nu mai conta ce încurcături va produce faptul că făcuseră dragoste în viitor; ei nu-i va părea rău niciodată.

— Trebuie să pleci aşa de repede? o întrebă Trevor blocându-i ieşirea din birou.

Inima ei tresări la perspectiva de a rămâne, dar clătină din cap.

— Am lăsat multe lucruri nefăcute, ca să vin aici.

— Şi Crăciunul?

— Trebuie să discut cu mama despre asta; este bine s-o fac între patru ochi.

În câteva minute, Diana era din nou singură în camera ei.

Dimineaţa, soarele care strălucea făcea ca ziua să fie una plină de promisiuni şi de speranţe. Oare mai putea rămâne o zi?

Apoi scuturã din cap hotărât, conştientă că fiecare moment pe care-l petrecea cu Trevor făcea şi mai grea despărţirea. Iar ea trebuia să plece. Trebuia să se ducă să-şi găsească un drum în viaţă, în lumea ei. Poate într-o zi va fi pe propriile-i picioare…

Strânse din dinţi, amintindu-şi că uneori visele se împlinesc, că există finaluri fericite.

Când coborî, îl găsi pe Trevor în bucătărie.

— Începusem să mă întreb dacă nu cumva vei dormi până la amiază, o necăji el, oferindu-i cafeaua.

— A trebuit să fac o mulţime de planuri.

Diana sorbi cafeaua fierbinte privindu-l.

— Ce este, Trevor?

— Te-aş putea convinge să mai rămâi o zi?

— De ce?

Diana îi evită privirea, nevrând să citească în ochii ei că putea cere orice.

— Am sunat la Denver şi avionul companiei ne-ar putea lua de aici mâine dimineaţă.

— Avionul companiei? Să ne ia, ai spus?

— Da, am ajuns la concluzia că este timpul să lucrez la sediul companiei, unde au apărut unele probleme legale, trebuie să fac modificări de statut certificând existenţa lui Crystal, şi multe altele. Iar lui Harlan nu-i pot cere să se ocupe singur de toate. Înseamnă să petrecem încă o zi pe plajă, apoi avionul te va duce oriunde doreşti. Oricum, scapi de aşteptare la Nassau, de schimbarea avionului.

Diana privi pe fereastră, de unde se vedea plaja strălucind plină de promisiuni. Mai avea de stat o zi în paradis. Încă o zi alături de Trevor.

— Da, o să mai rămân încă o zi. Sunt sigură că de la Nassau pot găsi o cursă spre Phoenix.

— Phoenix? repetă el.

— Trebuie să discut cu mama.

— Mă laşi să te însoţesc? Am putea discuta cu ea împreună. Odată ce va auzi cum s-au petrecut lucrurile…

Diana scuturâ din cap, îngrozită cum ar putea reacţiona mama, având în vedere ce simţea faţă de Trevor.

— Nu se va putea, Trevor. Având în vedere că este bolnavă… Te rog să mă crezi, este mai bine să discut eu cu ea mai întâi.

Trevor se încruntă, semn că nu avea să accepte cuvintele ei prea uşor, dar apoi oftă şi încuviinţă:

— Aşadar, sun să cer avionul mâine?

— Da.

Diana ar fi avut atâtea de spus, dar Louise tocmai intra pe veranda dinspre plajă, învăluindu-i pe amândoi într-un zâmbet fericit.

De la sosirea Louisei, care era dornică să le dea ultimele veşti, restul dimineţii trecu repede, iar starea de încordare dintre ei se diminuă, revenind la relaţia bună de la început. Aveau planuri de făcut, împachetau, iar atâta

timp cât se puteau gândi şi la altceva decât la acele momente incendiare de pe plajă, totul decurgea normal. Singurele excepţii erau când li se întâlneau privirile, sau când Trevor o atingea. Odată ce se simţea privită Diana înceta să mai respire, inima îi bătea cu putere. Aştepta cu nerăbdare ca el să-i spună ceva, să-i dea un semn că faptul că făcuseră dragoste pe el nu-l schimbase atât de mult cum o schimbase pe ea, dar acesta întârzia. Spre amiază, avu chiar impresia că totul se petrecuse în vis.

Când Louise plecă pe la ora şase, Diana se simţi şi mai încordată. Acum erau doar ei singuri în casă… Sună telefonul, dar până când să ajungă la unul din telefoanele fixate pe perete acesta încetă, semn că răspunsese Trevor.

Oftând, îşi întoarse atenţia asupra mâncării pregătite de Louise. Trevor sugerase c-ar prefera să ia masa mai devreme, aşa că poate vor vorbi în timpul acesta.

Rămăsese cu ochii aţintiţi pe faţa de masă când auzi paşii lui Trevor.

— Harlan va sosi dintr-un moment în altul aici pe insulă. Te rog să pui masa în sufragerie.

Diana încercă să-şi înăbuşe oftatul. Trevor nu părea prea încântat.

— Probleme?

Trevor îi trecu o mână prin păr.

— Da; de aceea vine aici să discutăm.

— În acest caz, du-te să-l întâmpini, iar eu voi avea grijă să fie totul pregătit aici. Şi pilotul?

Trevor o privi lung.

— Pilotul are o iubită aici pe insulă, aşa că nu-l vom vedea decât la plecare. Mă bucur că-l vei cunoaşte pe Harlan. Îmi este foarte apropiat şi… întrucât vom petrece mai mult timp cu el, acum că ştiu de existenţa lui Crystal… Diana avu brusc sentimentul că pierde ceva foarte drag. Nu asta voise să audă. Cu o zi în urmă împărţiseră mai mult decât dragostea pentru Crystal. Oare era un mod de a-i spune ce puţină importanţă avusese pentru el faptul că făcuseră dragoste? încercă să nu lase să se vadă că era dezamăgită.

— Abia aştept să-l cunosc pe Harlan.

Trevor o urmări cu privirea când Diana începu să aranjeze masa în sufragerie. Avea un aer controlat, părea stăpână pe sine dar acel ceva din priviri nu dispăruse. Oare credea că el îl invitase pe Harlan?

În ciuda resentimentelor pe care le avea faţă de Harlan, că-i stricase ultima seară cu Trevor, Dianei îi plăcu Harlan Cole. Nu era la fel de sexy ca Trevor, dar era atrăgător şi fermecător, ca şi prietenos. În timpul mesei ascultă problemele ei legate de găsirea unei slujbe şi încercă să fie cooperant. Cu toate astea, la ora zece fu chiar fericită să se scuze şi să se ducă la culcare. Deşi cei doi se străduiseră s-o includă mereu în discuţie, se simţise în plus. Pe lângă asta, fusese tot timpul conştientă de prezenţa lui Trevor.

Ea şi Trevor vor continua să se vadă pentru că îi lega Crystal, dar şi asta i se părea o problemă. Simţea nevoia disperată de a şti pe ce teren se află, dar îi era foarte greu. Poate din acest punct de vedere vizita lui Harlan fusese o binecuvântare. Avuseseră o pauză în relaţia care abia se se înfiripase. Aveau acum timp să analizeze la rece; aveau timp să ajungă poate la concluzia că ceea ce fusese între ei era doar o iluzie.

Reuşi să adoarmă într-un târziu, sigură acum că putea să-şi protejeze inima de sentimentele pentru Trevor. Odată ce se va întoarce acasă îşi va relua viaţa obişnuită, va putea din nou să zâmbească, fără să se mai aştepte la altceva. La dragoste, de exemplu.

Lui Trevor îi plăcu zborul. Deşi nu s-ar fi aşteptat, îi făcu bine să reia frâiele companiei. Rarele ocazii când Harlan făcea referire la Amanda îi provocau aduceri aminte, dar atât. Iar faptul că acum era foarte ocupat îl ajuta să nu se mai gândească la Diana, să analizeze ce simte pentru ea.

În timpul zborului se gândi că poate era îngrijorată că urma să se vadă cu mama ei, să se confrunte cu problemele de acolo.

Sau poate se gândea la posibilitatea de a petrece

împreună vacanţa de Crăciun? Acest gând îl chinuia deja. Ea şi mama ei nu aveau dreptul să influenţeze deciziile lui Crystal. Dacă fiica lui voia să fie cu el…

Se apropiau de Denver. Reuşi chiar să-i zâmbească Dianei când se aşeză alături de ea. Trebuia să discute cu ea despre vacanţă.

— Când aterizăm iei masa cu mine, Diana? o întrebă. Ţi-am făcut deja rezervarea la hotel, aşa că nu vor fi probleme.

— Ai făcut deja rezervare? Dar am spus deja că vreau să iau cursa de seară pentru Phoenix!

— Mi-am imaginat că vei fi foarte obosită şi că ai prefera să te odihneşti noaptea. Şi avem de discutat multe probleme noi doi.

— Ai fost foarte amabil, dar dacă găsesc bilet aş prefera să…

Încăpăţânarea ei începea să-l deranjeze. Se purta de parcă voia să scape de el mai repede. Se gândi că trebuia să-i dea un alt motiv mai puternic ca să rămână.

— Te rog, Diana, Harlan va începe imediat ce ajunge să se intereseze de o slujbă pentru tine. Am crezut c-ai vrea să discutăm asta la masă.

Diana trase aer în piept de câteva ori, apoi scutură din cap, de parcă ar fi vrut să spună:

— Vrei să spui că i-ai cerut lui Harlan să-mi găsească o slujbă la una din firmele tale?

Exact asta făcuse, dar după expresia chipului ei realiză că n-ar fi fost bine să admită.

— Chiar tu i-ai sus că eşti în căutarea unei slujbe, aşa că el va face imediat o ofertă. Poate va fi o slujbă intermediară, dar în acelaşi timp poate te vei hotărî să rămâi la ATS Industries.

— Îţi mulţumesc foarte mult, dar îmi voi găsi singură o slujbă, imediat ce voi putea să plec din Denver.

Capitolul 10

Se apropiau de aeroportul Denver şi Diana simţi nevoia să urle de necaz, de frustrare. Cum putuse Trevor să creadă că va profita de disponibilitatea, de mila lui şi va

accepta prima lui ofertă? Considerase cumva că dacă îi ceruse s-o ajute pe Crystal va ajuta toată familia de-acum?

Oare şi Trevor era la fel cum fusese Ken? O vedea ca pe a doua Amanda, dispusă să împartă cu el şi munca şi patul? încercase din greu să-l mulţumească pe Ken şi sfârşise prin a se pierde pe sine; nu trebuia să repeta asta cu Trevor. Cu niciun alt bărbat.

Dacă n-o voia aşa cum este…

Durerea acestei realizări o făcu să se grăbească să coboare din avion, incapabilă de a-şi stăvili lacrimile. Era sigură că ar fi cedat dacă i-ar fi cerut să rămână. Realiză că de fapt şi-ar fi dorit foarte mult să rămână; ceva din sufletul ei îi spunea că dacă ar mai putea discuta odată cu el, lucrurile s-ar aranja.

Dar nu-i fu dat să scape. Trevor o prinse de braţ.

— Diana, ce se întâmplă cu tine?

Când se întoarse cu faţa spre el fu şocată de durerea pe care o citi pe chipul lui. Oare ei i se datora? Dar de ce? tresări la gândul că poate chiar însemna ceva pentru el. Apoi se forţă să-şi alunge acest gând din minte. Nu îndrăznea să rişte, să aibă încredere în el.

Reuşi să păstreze un ton relativ indiferent, dar politicos.

— Nimic, Trevor mă grăbesc să ajung la Phoenix. Ai spus că vrei să-ţi faci planuri cu Crystal pentru vacanţa de Crăciun, şi asta nu se poate până nu vorbesc cu mama.

— Indiferent cât de grăbeşti nu vrei să aştepţi bagajele?

— O, am şi uitat de ele… se fâstâci ea, neştiind ce să spună. Iar el o prinsese de braţ şi o zăpăcise şi mai mult. Te voi conduce spre biroul de rezervări, poate vom găsi un loc pentru tine în seara asta. Apoi Sam îţi va duce bagajele la avion. Sau vrei să le păstrez aici până te întorci? Diana, te rog să mă crezi, vreau să te ajut.

Dacă nu eşti pregătită de o discuţie, pot să aştept. Dar te rog să nu consideri că trebuie să fugi de mine. Şi nu interpreta greşit rezervarea pe care am făcut-o la hotel, sau încercarea de a-ţi găsi o slujbă. Aşa îmi tratez

prietenii.

Privindu-l, Diana observă că nu era furios; de fapt, nu putea citi nicio emoţie în ochii lui şi asta o afectă mai mult. Încă o dată.

Trevor Sinclair devenea un străin pentru ea, un străin de care se pare că se îndrăgostise.

Ştiind că trebuia să spună ceva, Diana trase aer în piept şi făcând eforturi să nu lase să se vadă ce simţea, reuşi un zâmbet stingher.

— Îmi pare rău că am reacţionat exagerat. Tu ai fost bun cu mine, dar eu sunt obişnuită să-mi rezolv singură problemele.

Lui Trevor nu-i plăcea ce citea pe chipul ei, nu-i plăcea că Diana se închisese în sine. Nu voia s-o lase să-i scape. îi schimbase lumea din clipa în care intrase în ea şi voia să ştie ce intervenise între ei.

Diana strânse din dinţi, realizând că el nu va accepta scuzele ei vagi. Întrebarea era ce voia ea? îi trebuiră două secunde să se decidă. Chiar dacă acum avea nevoie de o pauză de gândire, sigur voia să-l revadă.

— Cred că voi pleca spre casă direct de la Denver şi mi-a putea lua cutiile cu cadorul pe drumul de întoarcere. Dacă nu te deranjează să mi le păstrezi câteva zile.

— Nu, Diana.

Dă-mi de ştire când revii în oraş şi ţi le voi transfera. Până atunci să vedem cu ce poţi ajunge la Phoenix.

Zborul n-a fost îndeajuns de lung pentru ca Diana să decidă ce să-i spună mamei. Din fericire, nu mai avusese timp să-şi sune mătuşa înainte de plecarea avionului, aşa că nu ştia nimeni de sosirea ei, fapt care-i dădu posibilitatea să se gândească singură într-un hotel din apropierea aeroportului. Nici nu luase o decizie, când mătuşa Betty opri maşina în faţa hotelului, iar mama coborî, venind spre ea.

— Eşti bine, Diana? După ce o îmbrăţişă, mama o privi îngrijorată.

— Mă simt bine, mamă. Am venit azi-noapte târziu şi n-am vrut să vă deranjez la ora aceea.

— De ce nu ne-ai sunat de pe insulă? Răceala din glasul mamei îi spuse că nu-şi schimbase opinia în privinţa lui Trevor.

— Am venit cu avionul companiei şi n-am ştiut la ce oră va ajunge la Denver, nici când voi avea legătura spre Phoenix.

— Ai spus noi? întrebă mama.

Venise momentul ca Diana să-şi înfrunte mama.

— Mamă, este o poveste lungă, dar poate aştepta. Deocamdată, vreau să ştiu cum te simţi. Arăţi mai bine. Ce-a spus doctorul?

Atenţia mamei era ca de obicei încordată şi nu se lăsă prea mult distrasă. După ce ascultă toate veştile bune pe care i le dădu despre sănătatea ei, Diana simţi că era momentul să înceapă. Şi ce avea să-i spună mamei erau veşti minunate, indiferent dacă aceasta o credea sau nu.

* * *

Trevor măsura încăperea cu paşi mari, plin de neastâmpăr. Nu putea să facă nimic. Nici măcar corespondenţa nu şi-o deschisese. Cutiile Dianei cu daruri se aflau şi acum în mijlocul încăperii, dar nu voia să le depoziteze nicăieri. Nici măcar prima pagină a raportului făcut de Harlan n-o citise.

Se uită la ceas. Era miezul zilei. Probabil, Diana discutase de acum cu mama ei. Dar de ce nu-l sunase? Simţi o strângere de inimă. Nu făcuse bine c-o lăsase pe ea să se ducă înainte; nu avea nevoie de cineva să-i netezească drumul; adevărul va fi de-ajuns pentru a o cuceri pe doamna Johnson de partea lui. Fusese de-ajuns şi în cazul Dianei şi al lui Crystal.

Întinse mâna spre telefon să-şi facă rezervare pentru Phoenix, dar apoi şi-o retrase. Ce-ar face Diana, cum ar reacţiona dacă l-ar vedea că apare? Nu era sigur, dar poate că nu i-ar plăcea. Se întrebă încă o dată cât de adânc o rănise fostul ei soţ şi ce putea să facă pentru ca ea să aibă încredere în el.

Numai dacă ar accepta una din slujbele propuse de Harlan! Dacă ar avea o slujbă la Denver ar putea s-o vadă

în fiecare zi. Oare de asta refuzase? Trebuia să se discute cu ea îşi spuse încă o dată simţindu-se frustrat, dar acest lucru era imposibil dacă ea era în Phoenix, iar el în Denver.

* * *

— Mi se pare cam greu de crezut, spuse Sarah Johnson, Eileen nu mi-a spus niciodată de o carieră de model, sau că s-ar fi dus la New York.

— Ţi-a spus vreodată unde a stat înainte de naşterea lui Crystal? o întrebă Diana cuprinsă brusc de un sentiment de inutilitate. N-o cunoscuse pe mama sub acest unghi: încăpăţânată, împotrivindu-se realităţii.

— Nu prea. Mi-a spus c-a stat un timp în California. Crystal s-a născut acolo, dar…

— Ştii unde se ducea când pleca din Pleasant Valley? insistă Diana.

Mama o privi lung, apoi scuturǎ din cap.

— N-a vrut niciodată să vorbească despre asta. Iar eu m-am temut să insist, s-o forţez să-mi spună. Mi-am închipuit că va pleca şi nu se va mai întoarce vreodată. Eileen nu era ca tine: avea mereu o nelinişte interioară, nu putea sta într-un loc. Era cu totul altfel.

— Poate un spirit mai liber?

— Poate. Sau nu ştia ce vrea de la viaţă. N-a fost fericită niciodată, asta ştiu. De asta am fost atât de îngrijorată pentru Crystal. Dacă acest tată o va face nefericită?

Dacă se duce să stea cu el şi nu mai vine aici?

— Trevor n-ar accepta asta. N-ar lăsa-o pe Crystal să ne rănească în vreun fel.

Cuvintele îi scăpaseră înainte de a le putea opri şi ştiu imediat că greşise luându-i apărarea.

Suspiciunea reapăru în ochii mamei.

— Te-a cucerit şi pe tine, nu? De asta eşti aşa de sigură că va fi un tată bun pentru Crystal? Te-a prins în mrejele lui, cum a făcut şi cu Crystal.

— Nu sări aşa de repede la concluzii, mamă, abia l-am cunoscut…

Mama întoarse capul dezgustată.

— Nu pot să te cred. La început, ai distrus o căsnicie care părea perfectă pentru tine, sub pretext că vrei să te regăseşti, indiferent ce însemna asta pentru tine. Apoi ai nimerit în braţele celui care ţi-a distrus sora.

Diana deschise gura să protesteze, dar o închise imediat la loc, fără să spună ceva. Mama nu putuse să înţeleagă că felul în care o controla Ken fusese pe punctul de a-i distruge viaţa, aşa că nu se putea aştepta să înţeleagă nici acum. În plus, nu era nevoie să fii psiholog ca să observi că mama era mai mult speriată, decât supărată pe ea.

Luă o mină foarte calmă, sperând că mama va reuşi să intuiască şi îndoieile ei.

— Odată ce-l vei cunoaşte pe Trevor, îţi vei schimba convingerile în privinţa lui. Este un om foarte drăguţ.

— Ce te face să crezi că am intenţia de a-l cunoaşte? replică mama, vrând să pară indiferentă, deşi ea detectă curiozitate în ochii ei.

— Te priveşte, mamă, dar el va face parte din viaţa lui Crystal de-acum, aşa că vei pierde foarte mult dacă nu-i vei da o şansă.

— Şi asta datorită ţie, Diana! izbucni mama.

Diana încuviinţă.

— Da, mamă, datorită mie se va duce Crystal la Wilding. Datorită mie nu-l va mai respinge şi nu-l va mai urî pe bărbatul care nici nu ştia de existenţa ei. Acum are un tată la care poate să apeleze, cineva care o va proteja şi se va îngriji de ea. Cred că este foarte important. Eu l-am iubit mult pe tata şi sunt fericită că şi nepoata mea va simţi acum că are un tată.

— Şi dacă acest tată pe care-l preamăreşti o va răni în vreun fel?

— Şi dacă n-o va face? Dacă-i va da toată dragostea după care a tânjit Crystal în anii aceştia? Dacă – i oferă o viaţă mai bună? Mai bună decât ceea ce a avut până acum?

— Te referi la ce-a urmat divorţului tău?

Diana oftă şi-şi dădu capul pe spate.

— N-am ştiut ce simţea Crystal faţă de Ken până am

ajuns pe insulă. Eram atât de afectată n-am realizat că divorţul meu a rănit-o într-atât.

— Crystal crezuse atunci că în cele din urmă a ajuns să aibă familia pe care şi-a dorit-o.

— Ţi-a spus asta?

Sarah scutură din cap.

— Nu cred că era foarte conştientă de asta, dar am văzut cât era de apropiată de el la Crăciun şi am mai observat că rămăsese uluită când ţi-ai anunţat intenţia de a divorţa în primăvară.

— Sper c-a depăşit momentul de acum. Îmi imaginez că imediat ce am plecat nici Ken n-a mai avut acea atitudine protectoare faţă de ea.

— Ce vrei să spui? Ken vă adora pe amândouă, era atât de evident! Tot ce voia…

Diana îşi opri mama cu un gest.

— Era foarte evident ori de câte ori se afla cineva de faţă să-l observe, în restul timpului nu făcea decât să mă corecteze sau să-mi dea sfaturi. Diana trase aer în piept încercând să se calmeze, imitându-l pe Ken: lumea nu aşteaptă decât perfecţiune de la doamna Foster. Tu trebuie să-mi sprijini situaţia şi postul în acest colegiu, tot ce faci trebuie să mă onoreze.

Dacă nu te înscrii în linia trasată de mine, nu eşti importantă pentru mine.

Mama o privea cu ochii uşor măriţi.

— Aşa ţi-a spus?

Diana recunoscu pentru că era prea târziu să mai ascundă adevărul. Hotărârea ei de a nu discuta motivele de divorţ cu nimeni, îi afectase pe mulţi.

— De multe ori.

— N-am ştiut.

— Nimeni n-a ştiut. Nici eu nu mi-am dat seama la început cât de gravă este situaţia. Am crezut că aşa sunt toate căsniciile, unul dintre soţi este mai autoritar. După o vreme n-am mai suportat. N-am vrut să devin o copie a primei lui soţii. Voiam să am propria mea viaţă şi… realiză că nu trebuia să mai mărturisească nimic. Mica ei

confesiune o salvase de mânia mamei.

— De ce nu mi-ai spus nimic până acum?

Pe moment, Diana vru să-i amintească mamei că încercase să-i vorbească, dar apoi realizase că nu avea sens s-o facă; Ken adusese multă nefericire în viaţa lor şi nu avea rost s-o amplifice.

— Eu am intrat singură în această situaţie nefericită, singură trebuia să ies.

— Dacă te-a tratat aşa, cred că ai luat o hotărâre bună. Mama o atinse uşor pe obraz cu mâna ei caldă.

Diana zâmbi revenind la subiectul discuţiei lor:

— Asta mă face să revin mai uşor la Trevor şi la viitor.

Mama îşi retrase mâna.

— Care parte a viitorului?

— Vacanţa de Crăciun.

— Vrea să ne-o ia pe Crystal, nu? Vrea s-o prezinte bogatei lui familii, prietenilor?

— Vrea să-şi petreacă vacanţa cu ea, este adevărat. Dar trebuie să înţelegi, mamă, el simte c-a fost privat de toate vacanţele pe care le-a avut Crystal până acum, ceea ce este de înţeles. Ar vrea ca măcar o parte din vacanţă să şi-o petreacă la Bellington Cay acum, dar şi împreună cu noi, dacă ai vrea şi tu.

— Poftim?

— Este un loc minunat, mamă, casa este mare cu multe camere. Imaginile de pe insulă îi reveniră pregnant în minte. O, cât îşi dorea să fie din nou la Hibiscus Cove, în braţele lui Trevor!

Numai gândul la el şi la frumuseţile acelui loc o ajută să reziste la şirul de întrebări puse de mama, care voia tot mai multe amănunte despre el şi ce se întâmplase în acele zile cât stătuse pe insulă. Dianei îi era greu să-şi ascundă sentimentele, dar nu îndrăzni să le lase să se vadă, mai ales pentru că ea însăşi era destul de confuză.

Amândouă se simţiră uşurate când ajunseră la acea căsuţă pe care Betty şi Fred o cumpăraseră cu trei ani în urmă, unde stătea şi mama. Diana fu chiar fericită când

apăru Fred în întâmpinarea lor. Ar fi vrut să-i dea mamei timpul necesar să se gândească la tot ce-i spusese, s-o obişnuiască la gândul că Trevor va face parte din viaţa lor de acum.

Diana zâmbi. Mai exista un singur gând care-i dădea fiori, cum se întâmpla şi cu mama, dar din alte motive. Ea era cea care trebuia să-şi lămurească multe întrebări, odată ce depăşea stadiul acelei clipe nebuneşti de pasiune de pe plajă.

Aşteptase destul. împinse nemulţumit actele cu care se chinuia fără rezultat de trei zile şi întinse mâna spre telefon. Dacă Diana nu-l sunase, o va căuta el. Aveau de făcut planuri, iar Crystal îi punea mereu întrebări.

Lăsă receptorul jos, amintindu-şi discuţia lor de seara trecută. Crystal îl sunase să-i spună că o persoană de la Wilding luase legătura cu ea; apoi discutaseră aproape o oră pe diferite subiecte, care de care mai fascinante, numai despre problema lor nu vorbiseră. Atunci Crystal îi spusese că fusese invitată de colega ei de cameră să-şi petreacă sărbătorile de Crăciun cu familia acesteia.

Trevor îşi trecuse degetele prin părul tuns de curând. Crystal nu păruse prea entuziasmată de invitaţia pe care i-o făcuse el, apoi îi sugerase să ia legătura cu Diana…

Oftă realizând că nu voia ca ea s-o sune pe Diana. Ar fi vrut să discute el cu Diana mai întâi. Faptul că nu mai vorbise cu ea îl scotea din minţi. Încerca să-şi imagineze ce face. la ce se gândeşte.

Ce mai simţea legat de cele întâmplate pe plajă. Luă iar receptorul şi, strângând din dinţi, formă numărul pe care-l ştia pe dinafară.

Când ea răspunse în cele din urmă Trevor simţi că nu mai are aer.

— Cum a mers vizita? o întrebă după ce schimbară formule de politeţe. Mama este pregătită să mă cunoască?

Diana tresări, amintindu-şi inflexiunile glasului lui.

Îşi aminti de câte ori avusese în gând să-l sune, de câte ori întinsese mâna spre telefon.

— Cred că este foarte pregătită, îi răspunse.

— Ce-ar fi să vin mâine dimineaţă? sugeră el. V-aş invita undeva la masă şi am putea discuta.

Mâine. Se trezi tânjind după el.

— Nu eşti prea ocupat acum cu firma?

— Nu voi fi niciodată de ajuns de ocupat când sunt probleme de familie. Vocea lui suna cam dur, părea supărat. Trebuie să ne facem planurile de Crăciun. Crystal a început să se gândească deja că va petrece Crăciunul cu colega ei de cameră.

— Ai vorbit cu ea?

— De multe ori dar abia aseară mi-a spus ce planuri are.

Diana înghiţi în sec. Ea vorbise o singură dată cu Crystal şi asta după ce ajunsese aici şi Crystal nu-i spusese nimic de invitaţie.

— Da, ar fi mai bine să lămurim lucrurile, recunoscu ea.

— În acest caz este bine să vin mâine?

— Mâine este bine. Dacă-mi spui la ce oră vii, pot împrumuta maşina mătuşii ca să te iau de la aeroport.

— Voi închiria o maşină. Trebuie însă să-mi dai amănunte legate de locul unde stai şi te voi lua de acolo. Trevor începu să-i vorbească despre afacerea sa, despre Harlan, pe un ton destul de distant cu toate că trebuia să recunoască: Diana îi lipsea teribil.

După ce stabiliră data el se mai relaxă puţin, relatându-i spusele lui Crystal despre felul în care fusese contactată de cei de la Wilding. îi era foarte uşor să discute cu ea, poate prea uşor. N-ar fi vrut ca discuţia lor să ia sfârşit. Numai faptul că urma s-o vadă a doua zi le făcea despărţirea mai uşoară.

Diana lăsă receptorul uşor în furcă încercând să găsească o explicaţie pentru cei trei oameni care o aşteptau în camera alăturată. Aşteptase mult acest telefon, iar acum, când venise se întreba dacă pentru ea lucrurile se vor mai rezolva vreodată.

Mama nu fu foarte încântată de vizită. Diana îşi muşcă buzele, încercând să ignore lista motivelor pentru

care nu voia să onoreze invitaţia lui Trevor. Diana ştia că avea un singur motiv pe care mama nu-l putea ignoraposibilitatea ca nepoata ei să se ducă la Jennifer de Crăciun. I-l oferi şi răsuflă uşurată când se încheie discuţia.

Diana rămase cu sufletul încordat urmărind maşina care se depărta. Se sprijini de cadrul uşii epuizată cu picioarele tremurându-i, cu inima bătând puternic. Sau era mai mult dezamăgită?

Ea şi Trevor nu fuseseră singuri niciun minut, din clipa în care venise să le ia până când îşi luase rămas-bun şi plecase.

Trupul îi pulsa frustrat. Şi-ar fi dorit mai mult. Şi el. Citise în privirea lui că tânjea după ea.

Încercă să zâmbească. Ce făcuseră punând la cale amândoi o vacanţă de zece zile pe insula Bellington? Cum vor putea supravieţui stând în aceeaşi casă, fără a se atinge? închise ochii; nu va trece prea uşor prin această experienţă.

— Ei, la ce te gândeşti? auzi vocea mamei, crezi că nepoata ta va fi fericită cu aranjamentul făcut?

— Nu doar fericită, ci entuziasmată. Diana se întoarse încet, pentru ca mama să nu poată citi pe chipul ei că era măcinată de gânduri. I-a plăcut mult insula şi mai ales, i-a plăcut mult tatăl ei. Tu ce crezi despre el acum?

— Pare să aibă gânduri bune în privinţa ei. Şi cred că trebuie să acceptăm versiunea despre ce s-a petrecut între el şi Eileen. Speram doar ca… totul s-a derulat prea repede pentru mine.

Diana încuviinţă. Îşi aminti că şi ea simţie la fel. Ar fi fost oricum mai bine să schimbe subiectul pentru ca să nu se trădeze.

— Mai ai câteva săptămâni ca să te obişnuieşti cu ideea. Între timp ar trebui să ne gândim la magazin. Ai mai primit veşti de la familia Dahimer?

Schimbarea subiectului avu un efect benefic asupra amândurora. Discuţia despre acasă avea întotdeauna acest efect, poate pentru că se simţea întotdeauna sigură pe

sine, când era acasă. Îşi făcu rezervare ca să plece acasă luni, să discute cu avocatul familiei.

Nici nu se gândi la cutiile cu daruri care o aşteptau la Denver până când ajunse la aeroportul Phoenix luni dimineaţa. Conştientă că se purtase ca o laşă cu Trevor îşi trimise familia înainte apoi căută un telefon ca să-l sune pe Trevor la numărul pe care i-l lăsase, sperând că acesta nu se afla în birou şi-i va lăsa un mesaj.

Desigur el îi răspunse la telefon şi păru încântat să-i audă glasul, sau cel puţin până când îi explică pentru ce-l sunase.

— Ce ai spus, Diana? Ai doar o oră până la plecarea avionului? Nu poţi găsi o altă cursă mai târziu?

Explicaţiile ei că trebuia să ia chiar această cursă care ateriza lângă Pleasant Valley erau chiar adevărate. Ea îşi dorea să fi putut lua un alt avion mai târziu, sau să accepte ca el s-o trimită mai târziu cu avionul companiei, dar asta nu rezolva defel problema ei principală; nu ştia cum să se descurce cu atracţia pentru el.

— Foarte bine. Cineva va aduce cutiile cu daruri la aeroport. Doar asta doreai? o întrebă el furios.

— N-am vrut să te deranjez, dar…

— Faptul c-aş fi putut petrece câteva ore cu tine Diana ar fi fost cea mai mare bucurie. Am crezut că ştii asta, de-acum.

— Am probleme de afaceri de rezolvat acasă, trebuie să-mi caut o slujbă şi… Diana se opri luptând cu lacrimile. Simţise că-l afectaseră vorbele ei.

— Bine, dacă te grăbeşti atât de tare, nici nu are rost să-ţi mai trimit cutiile cu daruri la aeroport, în timp util; ce-ai zice să ţi le aduc spre sfârşitul săptămânii, vineri să zicem, la Pleasant Valley? Cred că vei fi terminat totul până atunci. Ce zici?

— Eu… da… cred că… îi veniră în minte o mie de motive pentru care n-ar fi trebuit să vină, dar nu se simţea capabilă să le enumere. Simţi cum pulsul începe să o ia razna doar la ideea că îl va vedea la sfârşitul săptămânii.

— Abia aştept să văd unde a crescut Crystal, să văd

albumele despre care vorbea mama ta şi…

Ea simţi că inima îi bate mai tare.

— Foarte bine. Sosirea ta la Pleasant Valley îmi va da ocazia să mă revanşez pentru ospitalitatea pe acre mi-ai oferit-o pe insulă.

— Abia aştept să ne vedem vineri.

Diana închise şi se grăbi, pentru că urma să urce în avion.

Numai după ce îşi ocupă locul în avion simţi impactul veştii date de Trevor.

Trevor Sinclair venea în Pleasant Valley? Nu putea să-l invite acasă, pentru că mama se afla la Phoenix. S-ar afla în câteva ore în tot orăşelul.

Dar apoi se gândi că ar fi bine ca Trevor să vină la ele acasă, să vadă unde a trăit Eileen, unde a crescut Crystal, şi astfel poate o va înţelege şi pe ea mai bine. Iar ea l-ar vedea departe de paradisul de pe insulă.

Capitolul 11

Săptămâna a trecut repede cu toate pregătirile pentru vânzarea magazinului, sau cu curăţirea temeinică a casei. Totul decurse bine, în afară de găsirea unei slujbe.

CV-urile pe care le trimisese nu-i aduseseră decât refuzuri. Se pare că nimeni nu era interesat să angajeze o profesoară cu experienţă de librar. De fapt, nimeni nu se arată interesat s-o angajeze. Oare Ken îşi pusese ameninţarea în aplicare? încercă să creadă că nu era aşa, dar acum începuse să se îndoiască. Ken era foarte cunoscut în lumea academică, iar ea lucrase doar la Clifton. Începu să considere că niciodată nu-şi va găsi o slujbă de profesoară.

Dar nu putea fi acesta motivul, îşi spuse încurajându-se. Probabil şcolile aveau restricţii bugetare. Influenţa lui Ken nu putea să fi ajuns până la Pleasant Valley, iar aici nu erau slujbe în domeniul ei. Doar ziua de vineri îi aduse o bucurie când îmbrăcă hanoracul şi porni prin ninsoare să-l întâmpine pe Trevor.

Diana arăta minunat. Văzând-o prin geamurile acelei clădiri mici care servea drept aeroport, îşi spuse că era o

femeie frumoasă. Văzând cum îi zâmbeşte inima lui începu să bată mai tare, ca a unui adolescent la prima întâlnire. Abia reuşi să aştepte până la ieşirea din aeroport ca să prindă în braţe. Abia aştepta s-o sărute… dar îşi aminti că nu mai trebuia să devanseze lucrurile cu ea. De data asta nu va mai ceda simţurilor.

Trevor mări pasul ca să traverseze mai repede zona dintre avion şi clădire, luptând cu cutiile Dianei şi cu servieta sa. Lunile petrecute pe insulă îl făcuseră mai conştient de vremea rece de aici, sau poate reacţiona la propria sa stare de tensiune. Ziua petrecută în Phoenix îl făcuse să se simtă frustrat, mizerabil, îl umpluse de îndoieli; n-ar fi vrut ca şi această vizită să aibă acelaşi efect.

Când îi deschise uşa, Diana nu realiză că-i tremurau mâinile. Văzându-l, simţi din nou că tânjea după el. Trevor puse jos toate cutiile şi servieta şi întinse mâinile spre ea. Când mâinile li se atinseră, se produse un arc electric între ei.

— Îmi pare rău că n-am putut aranja o zi mai frumoasă pentru venirea ta, îi spuse ea.

— Sufăr din cauza frigului de când am plecat de pe insulă. Harlan râde mereu de mine, spune că mi-am pierdut antrenamentul. Trevor simţea căldura mâinilor ei. Buzele ei erau o invitaţie când îi zâmbi.

— Cum a fost zborul? N-au fost probleme din cauza vremii? Diana se forţă să nu-l privească în ochi, pentru ca el să nu-i poată citi adevăratele sentimente. Apoi exclamă: avionul tău pleacă!

— Da, Sam se duce la la Chicago să-l lase acolo pe Harlan. Îşi petrece acolo weekendul cu nişte posibili investitori.

— Oh! exclamă Diana neştiind cu ce veste rea să înceapă mai întâi: aceea că nu-şi găsise o slujbă, sau că nu putea să-l găzduiască acasă la ele.

Trevor o privi lung, sesizând imediat că era ceva care o deranja. Oare se aşteptase ca avionul să rămână aici pentru ca el să poată pleca în orice moment? Era cazul să-

şi lămurească poziţia faţă de ea.

— Trebuie să închiriez o maşină?

— Maşină? Nu, o poţi lua pe a mea, iar eu pe a mamei, dacă va fi cazul. Diana sera în imposibilitatea de a-i lămuri implicaţiile vieţii într-un orăşel de provincie ca acesta.

— În acest caz, îmi voi lăsa lucrurile la hanul din Pleasant Valley, începu Trevor. Acolo mi-a făcut secretara rezervare. Sper că nu este prea departe de casa ta. Când văzu cum Diana răsuflă uşurată Trevor ştiu că a făcut alegerea corectă. Orict ar fi vrut să fie în preajma ei trebuia să-i lase spaţiul de mişcare de care se pare că avea nevoie.

— Hanul este destul de bun. Mi-ar fi plăcut să te pot găzdui în casa noastră, dar vezi tu, suntem într-un orăşel de provincie şi…

— N-aş vrea să te compromit cumva, Diana. Pe insulă, lucrurile sunt cu totul altfel, ştiu. Dar asta este casa ta şi a lui Crystal. Voi face parte din viaţa voastră, aşa că trebuie să punem lucrurile la punct de la început.

Căldură şi tandreţea din ochii lui o făceau să dorească să se afle în braţele lui. Voia să fie sărutată mai mult ca orice pe lume, să-i răspundă la sărut cu toată pasiunea… Se forţă să-şi alunge aceste imagini din minte; îi aştepta un weekend lung, chiar dacă el va locui la han.

Odată ce urcară în maşină, Trevor se întoarse spre ea:

— Diana, te-ai gândit ce le vei spune oamenilor despre mine?

Diana îl privi cu admiraţie.

— Nu va fi o problemă, întrucât le-am spus unora despre tine. Unii ştiau că Eileen n-a fost măritată, aşa că mi s-a părut normal să afle toată povestea.

— Ce zice mama ta despre asta?

— Nu este prea entuziasmată, dar acceptă că aşa trebuie să fie.

— Şi tu?

— Vreau ca toată lumea să afle că nepoata mea are

un tată grozav ca tine. îi tremura vocea un pic când spunea aceste vorbe şi simţi nevoia să clipească repede ca să-şi alunge lacrimile. Ce se petrecea cu ea în prezenţa acestui Trevor, că o impresiona mai mult ca oricare alt bărbat?

— Îmi pare bine că aşa simţi, Diana. Vocea lui era caldă, învăluitoare, iar el simţea nevoia s-o atingă. Dar întrucât aşa ceva era imposibil, după o clipă ea îşi drese glasul şi reuşi să scape de lacrimi.

Nu era momentul să devină sentimentală; nu-şi putea permite să fie din nou vulnerabilă în faţa lui.

— Eşti pregătit pentru un tur impresionant al acestei metropole numită Pleasant Valley?

— Abia aştept! Din aer părea o felicitare de Crăciun. Locul ideal în care să crească un copil, dacă înţelegi ce vreau să spun.

Vorbele lui aveau pentru ea semnificaţia că el accepta efortul ei de a ignora starea specială în care se aflau.

— Da, sunt lucruri bune aici, te poţi simţi acasă. împărţindu-se între dezamăgirea proprie şi oarecare uşurare că problemele se rezolvaseră, Diana începu să-i povestească despre viaţa pe care o dusese Crystal aici, sperând că va putea să scape de propriile-i temeri, că se va relaxa şi se va bucura de compania lui Trevor.

Spre uimirea ei şi el îi răspunse cu sentimente de prietenie şi timpul trecu foarte uşor. Deşi se aşteptase ca Trevor să se arate plictisit acesta păru fericit şi mulţumit cu timpul petrecut aici, cu această viaţă foarte liniştită. Îşi petrecu ore în şir privind albumele de fotografii alcătuite de mama, fascinat de cutiile pe care le aduse Crystal din pod în care păstraseră amintirile lui Crystal.

Ieşiră doar ca să meargă la masă. De fiecare dată au fost înconjuraţi de oameni apropiaţi, prietenoşi. După cum se aşteptase Diana, Trevor i-a fermecat şi a ascultat cu răbdare zeci de povestioare, care uneori nu o puneau pe Diana în cea mai bună lumină.

— N-am ştiut c-ai fost aşa de poznaşă, Diana! exclamă el. Te-ai scufundat şi la copcă! Şi asta alături de

bieţi, sunt impresionat.

— Dacă avem în vedere că aveam doar patru ani pe atunci, şi că n-am putut să mă aşez vreo câteva zile după ce a aflat tata, mă îndoiesc c-a fost chiar aşa o aventură. Era doar o zi foarte caldă şi ştiam că voi avea probleme dacă mă întorc acasă cu hainele ude. Dar de ce roşea Diana? Poate pentru că fusese prima şi ultima oară că sfidase convenţiile, cel puţin până la sosirea la Bellington Bay.

— Cred că erai adorabilă.

— Cred că mă confunzi cu Eileen. Ea era frumoasa familiei; sau el puţin până când a apărut Crystal. Eu eram mai băieţoi…

— Greu de crezut…

Diana strânse tare volanul, simţind mâinile lui Trevor care-i dezmierdau părul, apoi obrazul. Simţi că nu are aer. El o sărutase uşor cu o seară în urmă când venise la han, dar amândoi fuseseră conştienţi de prezenţa domnului Henley la recepţie, aşa că sărutul fusese ceva ca între rude, fără acea scânteie între ei.

Conştientă de tensiunea existentă, Diana se forţă să-i zâmbească.

— Poate că n-ai văzut albumele potrivite; eu sunt cea cu genunchii rupţi şi cozile acelea imposibile.

— Cu cei mai frumoşi ochi albaştri şi cel mai fermecător zâmbet, adăugă el.

Trevor o mângâie din nou, iar ea se retrase un pic speriată. Oare nu ştia ce-i producea prin aceste mângâieri? Simţea şi el aceleaşi scântei care-i aprindeau focul pe care se străduia din greu să-l păstreze mocnit? Venise la Pleasant Valley sperând să reaprindă focul izbucnit la Hibiscus Cove? Numai când îşi spuse că era ceva imposibil, palmele înncepură să-i ardă, simţurile s-o ia razna.

— Am crezut că vom lua masa împreună, începu ea, încercând să detensioneze atmosfera.

Am făcut friptura înainte de a pleca, mai am doar să adaug legumele.

— Este perfect.

O zi întreagă în casă cu Trevor i se părea cea mai grozavă experienţă, îşi spuse ea pulsul luându-i-o razna din nou. Se crease acum între ei o intimitate pe care n-o simţise pe insula Bellington, poate pentru că zăpada şi vântul păreau să-i izoleze de restul lumii. Sau senzaţia aceasta de intimitate izvora din locul acela secret din inima ei pe care Trevor i-l atinsese în acea noapte petrecută pe plajă?

Opri în faţa garajului cu mâinile tremurând. Niciodată nu dorise un bărbat cu atâta pasiune. Dar ce puteau face cu această flacără dintre ei care anunţa o dragoste interzisă? Dar ea cum putea s-o nege?

Trevor întinse mâinile spre ea, dorindu-şi s-o strângă în braţe, să-i sărute buzele care tremurau. Dorinţa lui era evidentă, dar acea lumină ciudată din privirea ei îl oprea. Încet, cu un efort supraomenesc, se forţă să se controleze.

Ce se întâmplă cu ea? se întrebă Trevor simţind, ştiind, că şi ea îl prea la fel de mult. Oare câteva sărutări îi vor alunga toate îndoielile… Şi apoi? El nu era un puştan care să accepte ce i se oferea, fără să-şi pună întrebări.

Cunoscuse părerea de rău şi regretul şi nu voia să-i facă şi pe alţii să le simtă. Comportamentul Dianei îi semnalase foarte clar că fusese deranjată că făcuseră dragoste atunci, pe insulă, aşa că indiferent din ce motive, nu avea dreptul s-o facă să sufere, de aceea hotărâse să profite de avantaj doar când va dori ea. Spera doar să nu moară din cauza încordării înainte ca acest lucru să se întâmple.

Pentru a-şi distrage atenţia de la Diana se concentră asupra unor lucruri menţionate de ea seara trecură.

— Vrei să mă uit pe contractele de vânzare pe care ţi le-a adus avocatul? o întrebă.

Diana îi luă haina şi o puse în dulapul de la intrare lângă a ei. Schimbarea bruscă a subiectului o şocase. Ce se întâmpla cu ei? Ce se întâmplase cu căldura pe care o simţea emanând dinspre el în maşină? Se juca oare cu emoţiile ei? Simţi o durere acută de stomac la acest gând.

Îi trebuit un minut să revină la întrebarea lui.

— Nu ţi-aş fi cerut asta dacă n-aş fi prea sigură în privinţa unor clauze.

N-am mai încheiat un contract de vânzare-cumpărare până acum şi întrucât avocatul îl reprezintă pe cumpărător, m-am gândit…

— Ambele părţi au acelaşi avocat? întrebă el. Privindu-l, Diana observă că în pofida faptului că-şi tunsese barba şi părul, avea acelaşi aer dur, de pirat, pe care-l observase pe insula Bellington.

— Este singurul în Pleasant Valley, răspunse ea.

— Atunci, este necesar să-l citesc. Nu sunt jurist, dar văzând atâtea contracte, ştiu unde să mă uit. Este foarte bine ca fiecare să-şi demareze singur propriile afaceri, crede-mă. Învaţă multe şi poate fi păcălit mai greu. Te pot ajuta cu pregătirea mesei, sau să mă ocup de contract?

Ea şi-ar fi dorit să fie în braţele lui, dar întrucât el îi oferea acum ocazia să-şi ţină emoţiile sub control, decise să accepte.

— Aş vrea să aflu părerea ta despre contract; mâine trebuie să-l semnăm.

Gemând frustrat, Trevor luă contractul şi îl privi fără a înţelege nimic; numai după ce Diana dispăru din preajmă începu să desluşească scrisul. Imediat obişnuinţa instalată în anii de muncă puse stăpânire pe el. Munca fusese refugiul lui din ziua în care se îmbolnăvise Amanda şi continuase în zilele întunecate după moartea ei. Până când apăru Diana în cadrul uşii, făcuse deja câteva însemnări.

— Ceva rău? îl întrebă ea.

Trevor se ridică.

— Nu, nu sunt probleme deosebite. Am câteva sugestii pe care ai putea să i le faci avocatului, nişte modificări care pot fi asigurări în plus, pentru ambele părţi. Trevor puse contractul pe masă.

— În ce stadiu este mâncarea? Miroase foarte bine.

— Va fi gata în vreo oră. Vrei un pahar de vin până atunci?

— Bine, îl voi turna eu. Tu eşti obosită de la

bucătărie. Aşază-te aici.

Diana se aşează pe canapea nu pentru că se simţea obosită, ci pentru că i se părea ciudat să-l vadă în sufrageria casei lor. Trevor părea că se simte ca acasă, pe insulă, sau în zborul cu avionul. Era evident Dianei că era un bărbat obişnuit să controleze şi să domine totul. Nu se îndoia că ar fi controlat şi viaţa ei, dacă l-ar fi lăsat. Lucru pe care nu era dispusă să-l facă!

Trevor îi aduse vinul, aşezându-se lângă ea ceea ce o făcu să simtă fiori.

— N-am avut ocazia să te întreb ieri. Ţi-ai găsit vreo slujbă?

Diana continua să privească paharul cu lichidul rubiniu, evitându-i privirea.

— Până acum, niciun rezultat. Fără o scrisoare de recomandare, este cam greu…

— Poate după Anul Nou se va ivi ceva. Apoi Trevor simţind-o tensionată îşi spuse că era mai bine să bată în retragere, să nu-i mai pună întrebări. Dar şi-ar fi dorit să se fi lăsat ajutată; acum însă îi era teamă să mai facă vreo ofertă. Pentru a-i distrage atenţia hotărî să schimbe subiectul.

— Până atunci, ai putea începe să faci planurile pentru Crăciun. Ce-ar fi s-o sunăm pe Crystal? Dacă i-am putea preciza şi data am putea aranja totul cu ea, iar eu aş putea stabili cu Sam să vă aducă pe toate trei pe insulă.

— Să ne aducă pe insulă? repetă Diana. Era conştientă că asta ar rezolva marea ei problemă: obţinerea biletelor de avion, într-o perioadă atât de solicitată, dar şi găsirea fondurilor cu care să le plătească.

— Sigur că da. Mama ta n-ar trebui să mai treacă prin stresul schimbării avioanelor. Vreau să ajungeţi toate în acelaşi timp. Astfel mă pot pregăti cu tot ce trebuie. Trevor arăta ca un puştan entuziasmat.

Diana lăsă deoparte toate temerile toate îndoielile ascultându-i planurile. De acum nu mai aştepta decât toate bucuriile promise de el.

Mâncară iar Trevor continuă să facă planuri pentru

toţi, în cele zece zile cât vor sta acolo. Cu acestea, el îi înlătură şi ultimele îndoieli, o făcu să uite tot ce-i dăduse de gândit. Când se ridică să strângă masa, îi spuse:

— Tot nu mi-o pot imagina pe mama făcând scuba diving, dar Crystal va fi pasionată.

— Poate mama ta are o latură aventuroasă pe care n-ai descoperit-o până acum, o necăji el ridicându-se s-o ajute, făcând asta ca pe ceva foarte firesc. Sunt sigur că-i va plăcea un safari, iar masa pe vasul de croazieră va fi foarte plăcută.

— Probabil vom avea nevoie de o vacanţă ca să ne revenim de pe urma acestei vizite, zise Diana, iar el o prinse în braţe.

— Ţi se pare prea mult?

Diana se fâstâci la privirea lui insistentă, dar îi răspunse din toată inima.

— Pare o vacanţă de vis, petrecută în acea insulă ca un paradis.

— Asta şi vreau să fie, Diana, atât pentru tine cât şi pentru mama ta şi pentru Crystal. Vreau să recuperăm acele sărbători pe care le-am petrecut singuri, departe unii de alţii. Vreau ca totul să fie aşa cum trebuie.

Pe moment, ea simţi puţină teamă, amintindu-şi că şi Ken spusese ceva asemănător când îi sugerase să le aducă pe mama şi pe Crystal să petreacă ultimul Crăciun împreună. Dar ştia că situaţiile sunt diferite. Ken voia să aibă familia de partea sa, pentru că aşa făcea toată lumea; Trevor voia asta pentru că aşa simţea. Voia ca toţi cei pe care-i iubea să fie fericiţi.

— Crezi că va ieşi bine? Ridică o mână să-i îndepărteze o şuviţă rebelă care-i căzuse pe frunte, apoi îi mângâie obrajii. Se făcu dintr-odată linişte, atâta linişte încât li se auzea şi bătaia inimilor.

Buzele lor erau atât de aproape, ochii lui căpui aruncau străluciri gălbui. O privi încărcat de dorinţă. Diana ştia c-ar trebui să se depărteze de el dar nu făcu nicio mişcare. Încet, deliberat, începu să bată în retragere.

— Cum ar putea să iasă altcumva decât perfect când

ai planificat totul cu atâta dragoste?

Trevor o sărută. Sărutul lui făcu să dispară lumea din jur. Îşi deschise inima pentru el, răspunzând cu înfocare la sărutările, mângâierile lui.

— Te doresc, Diana, murmură el. Te-am dorit în fiecare clipă care a trecut de când am făcut dragoste la Bellington Cove. Eşti atât de frumoasă, de sexy!

Diana se lăsă pe spate, întâlnindu-i privirea, citind emoţia adevărată din ochii lui, aceleaşi emoţii care irumpeau în inima ei ca un vulcan. Trevor îi spunea acum că totul depindea de ea, ea era cea care putea face să continue relaţia dintre ei, sau să-i pună capăt printr-un singur cuvânt. Nu mai avea de ales, era prea târziu să-şi nege sentimentele.

Îşi simţea gâtul foarte uscat; îl prinse de mână şi-l conduse spre scara interioară şi de acolo spre camera ei, pe care n-o împărţise vreodată cu un bărbat. Odată ajunsă acolo începu să-şi scoată cu mişcări lente hainele, deşi mâinile îi tremurau de emoţie.

Trevor o prinse în braţe. Când ajunseră în pat, făcură dragoste cu mai multă pasiune decât acolo pe insulă. Acum aveau timpul necesar să-şi exploreze trupurile, să-şi aprindă flăcările dorinţei, până când explodară într-o uniune finală, care le uni nu numai trupurile, ci şi inimile.

Păru o eternitate până când Diana deschise prima ochii. Cu toate că începuse să bată vântul şi deschisese ferestrele încăperii, ea se simţea bine şi îi era cald în braţele lui. Îşi frecă obrazul de părul moale de pe pieptul lui, se cuibări din nou la pieptul lui puternic, simţindu-i mirosul de mosc.

— Am crezut c-ai adormit, zise Trevor.

— Eram destul de aproape, recunoscu ea. N-am crezut că poate fi aşa. Eram în nori şi am crezut că nu voi mai reveni vreodată pe pământ.

— Nici eu nu prefer pământul. Mă simt grozav aici cu tine, în nori. M-ai făcut să revin la viaţă, Diana, m-ai făcut să simt din nou, este minunat…

— Perfect, confirmă ea. Cred c-ar trebui să…

Dar sunetul telefnului întrerupse visele lor; Diana se ridică să răspundă.

— Te rog, nu te duce, o rugă Trevor, lasă-i să mai sune. Vor reveni.

— Ar putea fi mama sau Crystal.

El oftă, îşi trase braţele, eliberând-o. Diana luă un capot apoi se îndreptă spre telefonul aflat în camera mamei.

Se întoarse înfrigurată să-i spună că telefonul era pentru el.

— Puneţi capotul ăsta pe umeri, o să îngheţi acolo, e rece.

Diana îşi strânse mâinile în jurul trupului simţind curentul care deschisese pe fereastră ducând la răcirea întregii case. Brusc se simţi abandonată, simţi nevoia să verse lacrimile adunate în spatele pleoapelor.

De ce se simţea aşa? Auzea vocea lui Trevor dincolo de hol deşi nu auzea ce spunea. Apoi realiză ce se întâmpla. Era Harlan care îi reamintea probabil că viaţa lui nu este aici, că viaţa reală îl chema în altă parte, o viaţă în care ea nu avea un rol.

Oftă adânc, se îmbrăcă, apoi se aşeză la măsuţa de toaletă să încerce să-şi controleze lacrimile, să-şi domolească părul.

— A, te-ai şi îmbrăcat, îl auzi pe Trevor care părea dezamăgit.

— Mi-era rece. Era adevărat, dar când li se întâlniră privirile ea ştiu că dincolo de ce voia ea să se vadă, el înţelesese că se temea că avea îndoieli.

— Îmi pare rău că ne-am întrerupt.

— A fost ceva deosebit? Diana nu putea suporta tristeţea de pe chipul lui, dar nevoia de a se proteja o opri să se arunce din nou în braţele lui. îi dăruise deja inima ei: nu-i mai putea dărui nimic fără să se piardă complet pe sine.

— Mă tem că da. De aceea a sunat astăzi. Vine mine dimineaţă la prima oră să mă ia, împreună cu Sam. Dacă nu lua o măsură drastică ATS ar putea suferi o lovitură

care s-o cam dezechilibreze. Nu pot lăsa să se întâmpla asta.

Diana simţi că i se face şi mai frig, urmărindu-l cum se îmbracă. Acel pirat îndrăgostit dispăru, locul lui fiind luat de un orăşean care nu mai avea nevoie de tandreţea, de mângâierile ei. Nemaiputând suporta atmosfera, lăsă ochii în jos concentrându-se asupra periei cu care-şi aranjase părul, căreia nu ştia dacă-i mai putea da drumul din mână.

— Îmi pare rău, Diana, am crezut că mai avem o zi împreună. Am mai crezut că voi putea merge cu tine la avocat şi vom rezolva orice altă problemă ai aici. Chiar voiam să stau mai mult timp aici cu tine.

Diana simţi tristeţea din glasul lui. Se pierdu la amintirea scenei de dragoste care abia se terminase.

— Şi mie îmi pare rău.

Ea ar fi vrut să spună mai mult, dar simţea că îi este greu să vorbească. îi fu mai uşor s-o facă atunci când el o prinse în braţe. Se agăţă de el, căutându-i sărutările.

— De ce nu vii cu mine, Diana? Ai putea să-l suni pe avocat de la Denver, să stabiliţi detaliile vânzării la telefon. Nu vreau să ne despărţim. Am nevoie de tine, te vreau în viaţa mea.

Ea îşi îngropă faţa la pieptul lui, simţindu-i bătaia puternică a inimii. O parte din ea accepta invitaţia; dar o alta o prevenea s-o considere o invitaţie oarecare. Trevor o dorea, poate chiar avea nevoie de ea, dar asta n-ar fi niciodată de ajuns. Fără dragoste, faptul c-ar fi cu el n-ar fi decât o dulce tortură.

— Diana, te rog, acceptă. Am putea fi fericiţi acolo, la Denver. Nici nu ai prea multe de făcut aici, nu?

— Nu pot să merg, Trevor, am multe de rezolvat pentru mama. Şi pentru mine. Iar tu vei fi ocupat cu firma. Eu cred că te-aş încurca… mai găsi şi alte scuze căci nu-i putea spune adevăratul motiv. Nu putea admite că este vulnerabilă, nu până în clipa în care se va asigura că el nu-i va frânge inima.

— Poate dacă vei trăi în lumea aceea vei descoperi

că-ţi place. Poate fi interesantă uneori. Când am pornit ATS Industries, obişnuiam să… Trevor se opri, observând în ochii ei că era afectată de faptul că el în tot acest timp se gândise la Amanda.

Pentru un moment care păru lung, ca o eternitate, se făcu tăcere. Apoi Trevor scutură din cap, înainte de a continua:

— Îmi pare rău, nu trebuie să te forţez, astfel Diana. Trebuie să faci ce este bine pentru tine. Între timp, de ce nu termini planurile de vacanţă, ca s-o putem suna pe Crystal?

Schimbarea de subiect fu ca o lovitură pentru ea.

Diana rămase urmărind cu privirea avionul companiei ATS care-şi luase zborul. Bucuria şi fericirea pe care o aflase cu o zi în urmă în braţele acestui bărbat dispărură ca prin farmec.

Dar la ce se aşteptase? Trevor nu mai fusese acelaşi bărbat după telefonul lui Harlan.

Apoi sunase Crystal, a cărei voce căpătase o răceală foarte ciudată când îi spusese că tatăl ei se afla la Pleasant Valley.

Trevor mai făcu un tur al casei din Bellington Cove, verificând fiecare încăpere.

— N-am uitat nimic, îl asigură Louise. Arată ca un bazar de Crăciun.

— Crezi c-am exagerat? o întrebă el. Vreau doar ca totul să fie perfect.

Spre uimirea lui, Louise îi spuse:

— Nimic nu este perfect, Trevor. Vor fi şi zile cu ploaie. Fii fericit că vor veni şi ajută-le să se simtă foarte bine aici. Mă întreb ce-o să-ţi spună Diana acum.

Trevor se întrebă imediat dacă Diana venea şi de data asta tot în vizită. Poate venea doar de dragul lui Crystal. Sau dorea şi ea să fie cu el tot aşa cum şi el dorea asta? îşi aminti ziua în care făcuseră dragoste, fiind sigur că Dianei nu-i era indiferent ce se întâmpla cu ei.

Oare Dianei îi era teamă să se apropie prea mult de el din cauză că mariajul ei se terminase din motive neştiute

de el? O va cuceri, era doar o chestiune de timp. El care reuşise s-o convingă până şi pe mama Dianei să-l vadă cu alţi ochi.

Zâmbi, aşezându-se într-un fotoliu. Se oprise împreună cu ea la Clifton, unde Crystal le anunţase pe toate colegele că venise „tatăl ei. Vizita asta dăruise relaţiei lor legimilitatea care-i lipsea.

Nu voia s-o lase pe Diana să iasă din viaţa lui după această vacanţă de iarnă, iar ea va trebui să găsească o cale să se convingă că el nu-i va face rău, ca fostul ei soţ. Poate dacă ar putea s-o convingă să mai rămână, după ce mama şi Crystal plecau…

Soneria telefonului îi întrerupse gândurile şi oftă când Harlan începu să-i explice ultimele evenimente legate de problemele firmei ATS. Deşi încă se mai putea bucura de provocările din lumea afacerilor, complexitatea vieţii sale personale solicita multă atenţie şi mai ales timp. Nu i se întâmplase asta cât fusese căsătorit cu Amanda, pentru că ea făcuse parte din ambele lui lumi.

— Ar mai fi ceva de menţionat, zise Harlan la un moment dat: un lanţ de librării care a fost prost administrat. Cred că dacă ar exista persoana potrivită, ar putea fi revitalizate. Poate un manager cu pregătire în domeniu şi care să ştie ce vrea să citească tânăra generaţie?

Trevor simţi că inima începe să-i bată mai tare.

— Cred că spera la un post de profesoară, dar şi asta ar putea constitui o provocare.

— Nu cred nimic din toate astea, zise mama. Eu să zbor până în Caraibe, cu un avion personal, de parcă aş fi vreo celebritate.

— Eu m-aş obişnuit foarte repede cu asta, zise Crystal. Colega mea de cameră s-a înverzit când a auzit de avionul personal.

Diana se îndreptă spre fereastră. Nu vedea nimic afară de fulgii mari care cădeau din cer, dar îi era tot mai greu să suporte privirile curioase ale membrilor familiei. Se duse să-şi mai toarne o ceaşcă de cafea. Oare acest

bărbat ar putea să aibă sentimente pentru ea? Sau încerca doar să recreeze femeia pierdută?

Închise ochii pierzându-se în detalii de pe insulă, sub razele lunii, cu sărutările lui magice. Ea şi Trevor în lumina lunii, în barcă, scene în care îşi pierduse inima.

Altă aterizare perfectă a lui Sam şi pasagerii avionului coborâră. Doar Trevor, a cărui inimă bătea de nerăbdare nu aştepta decât s-o vadă coborând pe Diana. Când o văzu şi vântul care bătea îi ridică puţin fusta expunându-i picioarele perfecte, realiză că nimic nu se schimbase în sentimentele lui pentru ea. Era atât de frumoasă, de specială, că ar fi vrut s-o prindă în braţe chiar aici. Se grăbi spre ea şi spre mama ei, care adusese câteva cutii viu colorate. îi atinse uşor braţul, dar asta nu fu de-ajuns să calmeze acea dorinţă puternică, ci doar s-o mai domolească pe moment.

Pentru Diana, zilele dinaintea plecării au fost mai bune decât ar fi îndrăznit să spere, datorită planificării atente făcute de Trevor. După ce ajunse pe insulă, Diana realiză că Trevor nu mai avea nevoie de ea. Mama acceptase de acum dreptul lui să facă parte din viaţa lui Crystal, iar aceasta se bucura de toată dragostea unui tată special, ca el.

Diana se afla acum în bucătărie unde o ajuta pe Louise cu ultimle pregătiri pentru Ajunul Crăciunului. Trevor şi Crystal se aşezase pe podea lângă bradul imens, aflat într-un colţ al încăperii. Crystal începuse să ghicească conţinutul diferitelor pachete, făcându-l pe Trevor să râdă.

— De asta avea nevoie, spuse Louise. Este un familist, deşi viaţa i-a jucat o festă prin moartea timpurie a soţiei sale. I-ai făcut cel mai frumos dar, Diana.

— Aveau nevoie unul de celălalt, răspunse Diana întorcând capul pentru ca femeia să nu-i vadă lacrimile. Dar pentru că-i era cam greu să şi le stăvilească, preferă să se retragă într-o altă încăpere, să-şi înăbuşe amarul. Strânse din ochi luptându-se cu lacrimile.

— Diana. Vocea lui era atât de blândă de calmă că pentru moment ei i se păru că şi-a imaginat-o, dacă n-ar fi

simţit mâinile lui pe umeri. De ce te ascunzi aici?

Trevor îi întoarse faţa încet spre el. Diana şi-ar fi dorit să-i răspundă, dar îi era imposibil.

— Ce s-a întâmplat, Diana? De ce tremuri? S-a întâmplat ceva? Spune-mi, te rog. Vreau ca acest Crăciun să fie cel mai fericit din viaţa ta.

Pe moment ar fi vrut să-i spună ce simte, cât de mult îl iubeşte, dar nu putu s-o facă. Dacă i-ar fi mărturisit acum, ar fi înrăutăţit lucrurile şi mai mult, pentru că el nu simţea la fel pentru ea. Nu-i putea strica vacanţa, făcându-l să se simtă vinovat.

Totuşi, reuşi să-i zâmbească, printre lacrimi.

— Este doar melancolia sărbătorilor. Tot ce s-a întâmplat astăzi mi-a amintit de altă sărbători de Crăciun, la care erau şi tata şi Eileen. Mi-aş dori să fie aici, să vadă cât de fericite suntem datorită ţie.

— Sunteţi familia mea, Diana. Îţi înţeleg sentimentele. Crede-mă, şi ultimele mele sărbători de Crăciun au fost cam întunecate. Când ai familie, lucrurile sunt cu totul altfel. îi cuprinse încet faţa în palmele sale mari, apoi o prinse în braţe şi o sărută.

— Ei, Louise, când este gata masa? se auzi voca lui Crystal.

Diana se retrase din braţele lui Trevor, netezindu-şi părul. Şi el părea la fel de descumpănit ca ea.

— Unde sunteţi cu toţii? întrebă Crystal, ieşind din bucătărie. Dacă nu mâncăm mai repede nu mai am răbdare şi încep să deschid darurile.

Trevor îi făcu semn Dianei să rămână pe loc, în timp ce el se îndreptă spre fiica sa pe care o luă după umeri şi porniră împreună spre pomul de Crăciun.

Diana se rezemă de perete cu genunchii tremurând. Oare sărutul lui însemna că şi pe ea o considera ca făcând parte din familie?

Datorită prezenţei mamei şi a lui Crystal, ei doi nu vor putea decât să-şi fure câte un sărut, nimic altceva. Speranţa înflori din nou, alimentându-i visurile trăite zi şi noapte. Poate şansa îi va surâde de data asta. Dacă o iubea

Trevor, nimic nu mai conta.

Din acel moment, viaţa ei căpătă o altă dimensiune. Fiecare privire, fiecare atingere înfloreau când aveau un minut singuri. Era atât de emoţionant să se strecoare nevăzuţi, să-şi fure câteva sărutări grăbite, să fie forţaţi să se despartă când auzeau paşi.

Zilele şi nopţile treceau repede. Diana se bucură de îmbrăţişarea lui Trevor, dansând cu el. Chiar şi când se uita în ochii lui, inima Dianei începea să bată mai repede, pentru că vedea flacăra care ardea în ei.

Mai erau doar trei zile înainte de Anul Nou, când sună telefonul. Diana ridică receptorul şi inima începu să-i facă probleme când auzi vocea mătuşii, care cerea să vorbească cu Sarah.

Mama se încruntă în timp ce vorbea, dar îl privea pe Trevor şi nu pe Diana.

— Aş putea face o rezervare pentru mâine la Phoenix?

— Pot să sun ca să aflu. S-a întâmplat ceva? o întrebă Trevor.

— Am programare la doctor. Am uitat s-o anulez, iar când a sunat sora mea Betty, să-i spună c-am plecat, doctorul i-a spus că va lipsi o lună întreagă. A fost singurul medic care m-a ajutat să mă simt mai bine, oftă ea.

Ar fi foarte bine dacă aş putea să ajung acolo poimâine.

— În acest caz, vei ajunge, zise Trevor. Voi verifica acum la agenţie. Aş fi folosit avionul companiei, dar Sam, pilotul, a plecat deja în California.

Diana nu se miră când după câteva minute Trevor el anunţă că rezolvase problema. le spuse că o vor conduce pe mama până la Nassau de unde ea va lua avionul spre Phoenix.

Dianei îi bătu inima şi mai tare la gândul că va avea câteva ore doar cu Trevor, pe drumul de întoarcere la Bellington Cay.

Ce-i va spune Trevor? Vor avea cumva o discuţie despre viitor, despre sentimentele lor? Sau ea trăia tot

într-o lume a viselor făcându-şi planuri care nu se vor transforma în realitate? Totul fusese minunat din clipa în care se sărutaseră, deşi ea nu ştia cum să interpreteze acel sărut.

Trevor o dorea era adevărat, dar dacă asta era totul?

Dacă ar fi făcut dragoste din nou iar el i-ar spune că era pentru ultima oară pentru că nu se puteau implica mai mult din cauza lui Crystal? Sau pentru că el mai regreta moartea Amandei? Sau pentru că nu i se părea că ea ar fi femeia potrivită? Existau multe posibilităţi şi se temea să se gândească la ele.

Veni şi clipa în care Diana îşi ocupă locul de lângă mama sa cu faţa spre Trevor.

— Nu trebuie să mai veniţi cu mine, le spuse mama. Pot să iau avionul următor, spre Phoenix, fără probleme.

— Mamă, Trevor deja îşi face probleme că n-a putut să te trimită cu avionul companiei. Iar în zilele acestea cred că este foarte multă lume.

— Mă gândeam că e bine să aveţi puţin timp pentru voi, spuse mama, ridicând din sprâncene. Familia este minunată, dar eu am petrecut destul timp în casa lui Betty şi Max ca să ştiu că este bine să fii şi singur. Nu vreau să discut inutil, Diana, dar nu pot să nu-ţi amintesc ce i s-a întâmplat lui Eileen după ce s-a îndrăgostit de Trevor. Este un bărbat încântător, nu neg asta, dar aşa a fost şi Ken Foster. Fii foarte atentă, atât!

După plecarea mamei, Trevor şi Diana închiriară o maşină pentru a se întoarce spre casă. Pe drum, se opriră într-un loc foarte intim, făcură dragoste şi toate îndoielile ei se spulberară.

Trevor nu se mai gândea acum decât cum s-o determine pe Diana să nu mai plece de lângă el. Dar cum s-o facă? în clipa în care ieşiră din hotel, văzură că pe lângă ninsoarea abundentă, începuse să bată vântul necruţător.

— Sper că nu vom avea probleme, murmură el.

— Am putea pierde avionul?

— S-ar putea ca avioanele să nu mai zboare, spuse

Trevor cam încruntat. Oricum vom opri la o cafenea şi voi da nişte telefoane.

Diana nu mai spuse nimic, simţindu-se cuprinsă de vină. Ce făcuseră? Cum să-i explice lui Crystal?

Rămase la masa aflată într-un colţ al cafenelei, aşteptându-l pe Trevor. Se uită la ceas şi realiză că mai erau cincisprezece minute până la plecarea avionului spre Bellington Cay.

Se ridică de pe scaun. Unde era Trevor? Avusese timp de ajuns să sune la aeroport.

Curând, Trevor apăru.

— A fost amânat zborul din cauza furtunii de zăpadă? îl întrebă.

— A fost anulat; de fapt, în ultima oră şi jumătate n-a mai decolat niciun avion. Suntem blocaţi aici. Am sunat-o pe Louise şi am rugat-o să rămână în noaptea asta cu Crystal. Se pare că vom fi singuri tot restul zilei şi… al nopţii.

— Oh! exclamă Diana. Dar unde…?

— De asta am întârziat atât. Hotelurile sunt pline, aşa că am luat legătura cu Floyd McMurtry care mi-a oferit casa de vacanţă.

Reuşiră cu greu să ajungă la casa respectivă.

— Rămâi în maşină până descui eu, îi spuse Trevor.

O dată ce intrară, Trevor îi oferi şi alte explicaţii:

— Floyd mi-a spus că putem lua haine uscate de aici. Le ţine pentru cei care apelează la el în situaţii de urgenţă.

Diana căută în dulapul indicat de Trevor şi găsi acolo un trening albastru cam de mărimea ei. Un pahar de vin i-ar fi de folos.

Îl găsi pe Trevor în faţa şemineului.

— Te simţi bine? o întrebă el.

— Da, acum mă simt ceva mai bine.

— Destul de bine ca să vorbim?

— Despre ce? Dianei nu-i păsa dacă discutau; se simţea fericită oricum pentru că era cu el.

— Despre viitor.

Diana se crispă, uitând pe moment să şi respire.

Speranţa dar şi îndoiala puseră stăpânire pe ea, făcând-o să se teamă să vorbească, să-l privească.

— Ce să discutăm despre viitor?

— Ştiu că ai încă probleme că nu-ţi găseşti slujbă şi se întâmplă ca eu să găsesc ceva care te-ar putea interesa. Prin afacerea pe care tocmai am pus-o la punct cu Harlan am preluat un lanţ de librării, din Denver. Sunt trei în locaţii foarte bune. N-au fost administrate cu înţelepciune însă. Aici intri tu în scenă; cu pregătirea ta, sunt sigur că le vei pune pe picioare.

El se opri, aşteptând reacţia Dianei, dar aceasta întârzia. Librării la Denver? Deşi jurase că va fi independentă, ideea îi surâdea, mai ales că în oraşul ei nu avea şansa să-şi găsească o slujbă. Iar la Denver va fi aproape de Trevor!

Trevor se muta de pe un picior pe altul, cam încurcat.

— Ştiu că nu este tocmai ce ţi-ai dorit, Diana, dar este o afacere bună. Ai putea să te ocupi de ea o vreme. Te voi ajuta şi eu dacă vor fi probbleme. Şi dacă te gândeşti bine, am putea fi împreună tot timpul.

Trevor făcu din nou o pauză. Diana se încruntă. Trebuia să spună ceva, dar ce anume? Cu toate că ar fi vrut din toată inima să accepte oferta, simţea că ar fi o greşeală. Dacă va accepta, nu va mai fi niciodată liberă. Trevor era un bărbat puternic, atât de sigur de sine, iar ea îl iubea prea mult... cu toate acestea trebuia să se protejeze.

— Spune ceva, Diana. Nu crezi că este o idee grozavă? Şi pentryu Crystal ar fi minunat. Am putea să…

În clipa în care Trevor pronunţă numele lui Crystal, Dianei i se aprinse un beculeţ. Acesta era motivul pentru care îi găsise slujba! De aceea o voia aproape!

Durerea era mai puternică decât putea să suporte!

Sări în picioare, depărtându-se de el. Cu toate acestea nu putu să nu observe confuzia din ochii lui. Ar fi vrut să-i ofere o explicaţie dar nu putea. Ar fi însemnat să-şi expună în faţa lui sufletul vulnerabil.

— Diana, ce este?

— Nu pot, Trevor. Nu vreau Denverul, nici librăriile, vreau să predau, sunt profesoară. Şi mai presus de toate vreau să fiu liberă.

El părea să n-o audă.

— Ai nevoie de mine, Diana. Ultimele zile au dovedit asta. Suntem fericiţi şi nu te voi lăsa să pleci din nou. Dacă nu vrei să te ocupi de librării, voi găsi altceva, dar…

Diana simţi nevoia să fugă de el, dar Trevor o prinse de umeri.

— De ce fugi de mine, Diana? N-am vrut decât să te ajut să depăşeşti o perioadă grea din viaţa ta. Te porţi de parcă aş vrea să… să pun stăpânire pe tine…

Pe moment, ea ar fi vrut să nege, dar nu-l putea minţi şi nici nu se putea minţi.

— Nu crezi că încerci să mă transformi în altcineva care ţi s-ar potrivi mai bine, cum ar fi profesoară dintr-un orăşel de provincie?

— Nu înţeleg. Asta ai crezut tu că vreau să fac? Dar de ce? De ce crezi c-aş vrea să te schimb?

— De fiecare dată când mi-ai oferit o slujbă, a fost legată de domeniul afacerilor.

Ca şi cum ai vrea să fac parte din viaţa ta ca… nu putu să-şi termine fraza.

Se lăsă o tăcere apăsătoare fiecare aşteptând continuarea de la celălalt.

— Nu te-ai gândit niciun moment că ofertele pe care le-am făcut au fost doar din întâmplare din lumea afacerilor, în care sunt implicat?

Era evident că Trevor se simţea afectat de spusele ei.

Diana se simţi brusc cuprinsă de ruşine. Cum putuse să creadă că el era la fel ca fostul ei soţ Ken?

— De ce nu ai încredere în mine, Diana?

Diana nu putea lăsa ca el să se simtă afectat; îl iubea prea mult. Începu să-i descrie viaţa ei alături de Ken Foster, fără să ascundă nimic. Povestirea ei părea că va dura foarte mult, dar când termină realiză că între ei se afla o poveste foarte urâtă. Se înfioră dorindu-şi ca el să fi lăsat lampa aprinsă ca să-i poată vedea faţa. Chipul lui era

întunecat.

Trevor, surprins de cât de tare fusese afectată Diana în fosta ei căsnicie căută vorbele potrivite. Ştia că trebuia să încerce.

— Nu vreau o altă Amanda în viaţa mea, Diana. Ce am împărţit noi a fost nemaipomenit, dar acum sunt alt bărbat. Bărbatul acela tânăr care a iubit-o nu mai există, aşa cum nici ea nu mai este. Când am pierdut-o, am crezut că nu voi mai putea să iubesc vreodată. Nici măcar nu mai voiam să încerc. Totul s-a schimbat în seara în care ai apărut tu la Jolly Roger. Trevor făcu o pauză, vrând să vadă dacă ea îl urmărea. M-ai readus la viaţă spunându-mi că aveam pentru cine să trăiesco fiică. Dar am realizat că nu-mi era de ajuns. O iubesc pe Crystal dar ea este o tânără femeie de acum şi nu va mai avea prea multă nevoie de mine. Crystal nu-mi poate umple golul din inimă. Când te-am ţinut în braţe, când te-am sărutat acolo la Hibiscus Cove am ştiut că te vreau doar pentru mine. După noaptea aceea de la Hibiscus Cove am ştiut că vreau să fiu mereu cu tine, dar asta nu avea legătură cu Crystal sau cu singurătatea. Nu m-am gândit decât că risc foarte mult, că aş putea fi rănit… de multe ori dragostea aduce şi durere.

Dragostea! Dianei îi era teamă să creadă că auzise aceste cuvinte.

— Am încercat să-mi neg sentimentele. De ce ai crezut c-aş vrea să te schimbi? Am spus vreodată ceva care să te facă să crezi asta? N-am vrut să te forţez în vreun fel. Ştiam că suferi din cauza primei tale căsnicii şi că ai nevoie de timp. M-am gândit c-ar fi bine să petrecem mai mult timp împreună, aducându-te aici, la Denver.

Trevor o trase spre el şi o prinse în braţe. Am vrut să te protejez în timp ce rănile tale se vindecau, dar văd că n-am reuşit decât să-ţi răsucesc cuţitul în rană.

Diana ridică încet capul.

— Poţi să mă ierţi că n-am avut încredere în tine, Trevor? Nu mi-ai dat decât bunătate şi atenţie, dar eu am continuat să fug de tine am temut mult că te voi dezamăgi şi pe tine aşa cum l-am dezamăgit de Ken.

Trevor o opri cu un sărut.

— Te iubesc, Diana Foster, eşti femeia perfectă pentru mine.

M-ai putea dezamăgi doar dacă nu m-ai iubi. Vreau să-mi împart viaţa cu tine, accepţi?

— Niciodată nu mi-am dorit altceva.

Trevor o sărută din nou. Sărutările lui aprinseră flăcările dorinţei şi Diana realiză că până acum nu făcuse dragoste niciodată cu adevărat. De data asta, mângâierile lui îşi găseau ecou în adâncul sufletului ei, îndoielile şi temerile ei dispărură, alungând tot ce fusese urât în trecut în viaţa ei.

Mult mai târziu când reveni la realitate, Trevor oftă şi se ridică.

— Se pare că furtuna a trecut. Cred c-ar fi bine să mergem cumva spre casă. Vreau să-ţi cumpăr inelul de logodnă şi să începem să ne facem planurile de nuntă.

— Ai mai putea păstra secretul câteva zile?

— Ce vrei să spui?

— Poate c-o să par egoistă dar nu sunt gata să împart această veste cu nimeni deocamdată, iar Crystal s-ar putea simţi neglijată, aşa că…

— Nu cred că va fi afectată de vestea pe care i-o vom da.

— De ce spui asta?

— Ori am fost neatenţi, ori Crystal înţelege prea multe. Oricum m-a întrebat seara trecută dacă ne iubim, iar eu i-am răspuns că este posibil…

— A părut afectată?

— Nu, dar m-a prevenit că m-ai putea răni. Abia atunci am realizat cât a afectat-o divorţul tău.

— Da, m-a învinuit doar pe mine; pe Ken îl adora.

— Situaţia s-a mai schimbat, am discutat cu ea despre unele căsnicii care par perfecte la prima vedere. Am fost uimit cât de bine m-a înţeles. A recunoscut că de la divorţul tău Ken Foster a tratat-o cu totul altfel.

— Cred că abia când va înţelege perfect, va trebui să se ducă la şcoală.

— Sunt de acord cu planul tău, am obosit să tot aştept şi să-mi ascund sentimentele.

— Iar eu am propriile mele planuri, spuse ea.

— Ce fel de planuri?

— Cineva mi-a vorbit despre o slujbă la Denver şi m-m gândit să accept.

Trevor o sărută. Nu mai erau necesare alte cuvinte.

Sfârşit